

SLAMNIK

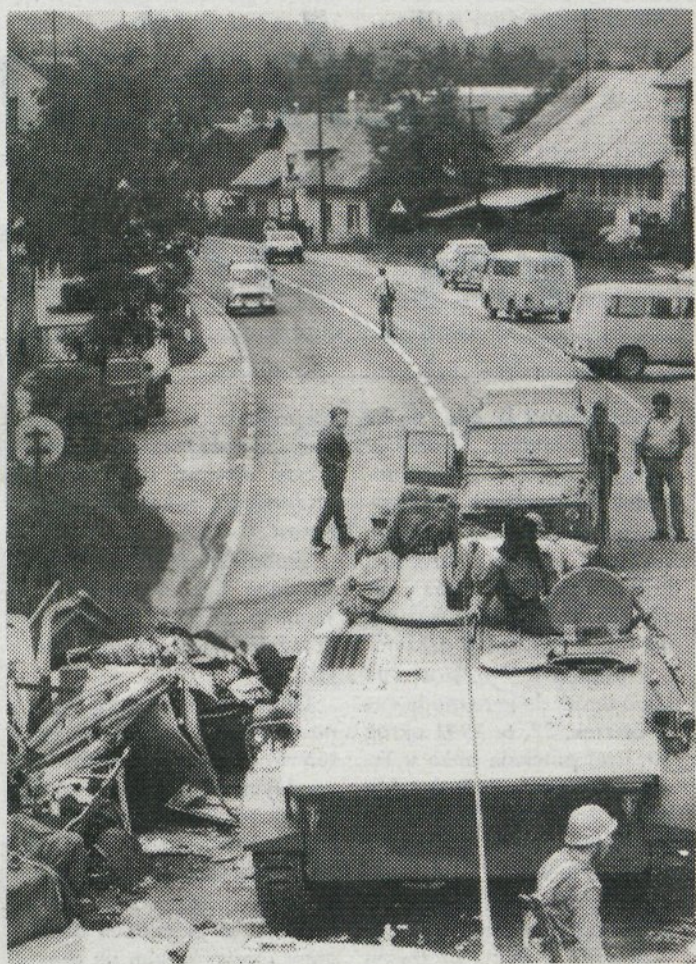
...prihrumel z gorkega
bo juga,
divjal čez plodno
bo ravan,
ki tvoja jo
napaja struga...

S. GREGORČIČ

VOJNA TU IN ZDAJ

Naš Trzin – opora in svarilo!

Slovenija

... tje bomo našli pot,
kjer nje sinovi
si prosti voljo vero in postave...

Slovenija. Domovina. Naša pot. Naša edina pot. Trinajst stoletij pričakovana srečna oaza miru, zatočišče ustvarjalnega življenja. Nikomur ne vsiljujemo te svoje poti, svojih svobodomiselnih hotenj, živeti od svojih rok in svoje pameti: zase in za svoje ljudi. Prijatelji vsem in z vsemi, ki hočejo udeležiti dobro in to tudi počno. Nikogar ne ogrožamo, nobenih ambicij po teritoriju kogarkoli nimamo, nikomur ne vsiljujemo tega, česar sam noče, nikomur ne želimo biti nasilnik, agresor, sovrag.

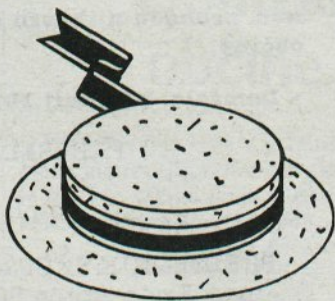
Mirna pot sporazumevanja, sožitja, svobode, ustvarjalnega dela, je edina pot, ki se kaže kot rešitev za naš skupni jutri. Tragično je, da bo mir kot edina možna rešitev – plačan z največjo ceno, ki jo to naše v iskanjih in vojnah že ničkolikrat prebičano ljudstvo mora plačevati že kdove kolikokrat.

Ker bo naša pot do cilja vnovič tlakovana z žrtvami, trpljenjem in solzami, bo vrednost dejanja naše borbe za neodvisno, samostojno in suvereno Slovenijo še svetlejša luč tistim, ki doslej niso spoznali, da skozi trpljenje vodi pot v našo svobodno prihodnost. Srčno upam, želim, vem, da jo kmalu dosežemo.

M. Brojan

IZŽREBANE NAGRADE
ZA REŠEVALCE
SLAMNIKARSKE
KRIŽANKE

Slamniki
razdeljeni!

Za nagradno žrebanje križank o slamnikarstvu smo prejeli 97 rešitev. Uredniški odbor je na svoji seji dne 24. 6. 1991 izžrebal naslednje nagrajence, ki bodo dobili nagrade – 5 slamnikov:
Selma SITAR, Cankarjeva

54, 64240 Radovljica, **Marija RIBEŽL**, Bolkova 63, Homec, 61235 Radomlje, **Beni ŠTEFE**, Zgornje Gameljne 48f, 61211 Ljubljana-Šmartno, **Milena VRHOVNIK**, Lukovica 20, 61225 Lukovica, **Nežka LUTAR**, Pod hribom 6, 61235 Radomlje.

Na tradicionalni obrtniški prireditvi – »Razstava obrti in podjetništva« ob koncu junija v Domžalah, letos ni sodelovalo toliko razstavljalcev kot prejšnja leta. Kakovostna prireditev, ki naj bi jo spremljalo kar nekaj spremljajočih manifestacij, je bila zaradi agresije zaprta žal pred rokom. Razstavo si je ogledal tudi minister za industrijo in gradbeništvo IZIDOR REJC. (slika zgoraj)

Razstavo je odprl predsednik Slovenske GZ Franc Horvat. (slika desno)

Foto: Vili Majhenič

Razstava obrti in podjet- ništva

TU SMO, TAKI SMO, TAKI GREMO
V EVROPO:

Zagorski zvonovi prav milo pojo

...Sklenil se je teden, ki sem ga imel priložnost preživeti med našimi mladimi, cvetom vsega, kar tačas lahko lepega ponudimo kot iztočnico časa narodovega obstoja v prihodnosti. Ta naša v resnici zlata mladina, ti lepi, čisti in mladi obrazi naše slovenske identitete nosijo naše upe, naš zanos osamosvojen domovine izpod Alp iz časov preteklosti v drhteče pričakovane čase prihodnosti...

In peljali smo se naposled proti domu. Pesem že od nekdaj spremlja vsako vrnitev v domači kraj. In seveda tako predlagam, da zapojemo.

»Znate tisto,« jim pravim, »Mi pa ne gremo dam?... pa naprej še o Mici Kovačevi, jo znate?«

»Neeee...« zategnejo v odgovor...

»Ali bo šlo v Farno cerkvico? Poskusimo!«Neeee... ponovijo...

»Kaj pa tisto: Al me boš kaj rada imela?«

»Neee...«

Tedaj se v ozadju oglasita dva s pesmijo – popevčico:

Moj mali je opasan kada dode mesec maj...

Ko je tudi to mimo, se spet zaderejo v ozadju in v trenutku zagmi po celem avtobusu z znanim bratskim melosom:

Kiša pada, perem flaše

serem ti se na zvezdaše...

Enkrat, dvakrat, trikrat, petkrat. Ne gre več... Sežem po kasetah, ki jih ima šofer na polički pred sabo in porinem eno izmed njih v kasetnik. Oglaš se Šifrer: Zagorski zvonovi prav milo pojo, ko mojo predrago k pogrebu neso...

Hripavi glašovi v trenutku umolknejo, zdi se mi, kot da smo v farni cerkvici. In potihoma obtočeni od prejšnjega hrupa peljamo mladež z vsem, kar smo ji, so ji ali pa ji niso dali, proti domu.

Z zasvinjanim besediščem tujega govornega okolja, z delovnimi navadami, ki gotovo niso delovne navade Slovenca, s kulturo, ki le sama zase pravi, da je kultura, z melosom, ki ni doma izpod Alp in s pesmimi, ki pojejo za tvojega, mojega in našega sina ali hčer, ki nama pomenita vse, njegovo najdražjo melodijo: Moj mali je opasan...

M. Brojan

SLOVESNOST OB RAZGLASITVI SAMOSTOJNE DRŽAVE SLOVENIJE
V DOMŽALAH

Iz hudih preizkušenj izhajamo vse močnejši

Načrtovano je bilo, da se tudi v občini Domžale ustrezno obeleži največji dogodek slovenstva – razglasitev samostojne, neodvisne in suverene države Slovenije. Prireditelj pa je že padla v čas agresije, ko je okupator napadel mlado slovensko državo.

Prireditveni prostor pa kljub temu, da je ravno ta čas (v četrtek, 27. 6. 1991 okrog 20. ure) potekala bitka v Trzinu, ni sameval. Domžalski župan Ervin A. Schwarzbartl je posebej za to priložnost pripravil besedilo, ki pa ga zaradi dramatičnih okoliščin na prireditvi ni mogel prebrati. Navzočim je vidno pretresen namenil vzpodbudne besede

prepričanja v moč slovenskega naroda in njegovo odločenost ohraniti svojo komaj pridobljeno dokončno suverenost.

Simbolično je bila ta večer posajena lipa slovenske državnosti, ki jo je blagoslovil domžalski župan Anton Perčič.

Občanom prinašamo županove neizrečene besede, s katerimi je želel obeležiti ta zgodovinski dogodek v naši občini. Te njegove besede postajajo z novimi dogodki, ki jim komaj sledimo, del mlade slovenske zgodovine, kljub temu pa so avtentičen dokument časov, ki smo jih pravkar preživeli.

»Narava sama ne pozna plemenitih in neplemenitih narodov. Nobenega ni poklicala, da bi vladal nad drugim. Enaka pravica mora veljati za vse. To je pot k spolnitvi človeka, to je zakon božji, ki ga ne more nihče brez kazni prekršiti.«

To so besede iz Manifesta slovenskega kongresa v Pragi, junija 1848. Te besede veljajo danes tudi nam in svetu, ko izpolnjujemo plebiscitarno obljubo in uveljavljamo človeški in božji zakon, ko slovesno razglasimo osamosvojitve, ločitev od nečesa kar nas je utesnjevalo. Osamosvajanje ni trenutek, je proces, je stvar presoje in modrosti pa tudi možnosti, zakaj veliko je nasprotnikov osamosvojitve, ki ne bodo mirovali in ne morejo dojeti, da si je to svobodoljubno in miroljubno ljudstvo vzelo samo toliko pravice kot mu gre.

Res smo se danes zbrali tu, da proslavimo dan razglasitve samostojnosti, vendar v procesu nekega dogajanja, ko ni možno določiti kaj in kdaj je nekaj prelomnega pomena. Potrebno se je bilo odločiti za trenutek – dan, ki se ga bomo spominjali kot dneva nekih zgodovinskih sprememb, naprov, odpovedi, pričakovanj in negotovosti, ki jim še ni videti konca. Ta dan je bil včeraj.

Na shodu DEMOS-a, pred plebiscitom 17. decembra lani, sem tu v HKC v uvodnem nagovoru rekel, da je to ljudstvo, ki živi v tem okolju vzgojeno in izhaja iz korenin evropskega duha in da vemo kaj je moralno, kaj vredno (poslovno in v zasebnem življenju), žal pa smo se dali zapeljati in tudi pokvariti, ker nikoli nismo dosegli svoje države, kjer bi tega evropskega duha lahko prakti-

cirali. Že prva Jugoslavija je bila zgrešen poskus vrnitve zgodovine, ko so evropski narodi že bili oblikovani državotvorno. Povojna je to napako vgradila in nadaljevala z združevanjem nezdružljivega. Zato tudi svet in Evropa ne razume naših težej po osamosvojitvi. Za Evropo so nacionalna vprašanja zaključena, mi smo pa to šele morali narediti, da se bomo lahko enakopravno vključili v prostor, ki mu od zdavnaj pripadamo.

Toda vključiti se ni moč na mah, ne v enem dnevu, ne danes. Vključitev zahteva soglasje vseh udeležencev, entuzijazem in poštenje posameznikov ter zanos večine. Bilo je zanosa, bila je utopija, ki pa klavrnopropada, ker ne izhaja iz vrednot, ki so večne in pogojujejo zdrav napredek in zadovoljstvo državljanov. Še več. Zanos je bil grajen na grehu, na nasilju in prevzgoji, ki ni priznavala različnosti, ne izročila, ne Boga. Posledice čutimo še danes, ko nekateri ne morejo dojeti, da je za priznanje drugačnosti potrebno spremeniti tudi simbole kot so zastava in grb. Tako kot ima vsak novorojenec svoj obraz, se mora z drugačnim zunanjim videzom svetu predstaviti tudi nova država Slovenija. Vsebinsko drugačnost pa zaznamujejo spremembe vrednot, odnos do lastnine in gospodarskih ter monetarnih in političnih ciljev. Takšna sprememba pa ni zgolj deklarativna, ampak rezultat naporov in žrtv, ki prinašajo tudi težave. Razlogi za težave niso samo objektivni so tudi subjektivni, zakaj, številni, ki danes govorijo o novih vrednotah, jih pa ne prakticirajo, samo ovirajo resnične gospodarske in politične spremembe na bolje

in otežujejo uresničitev osamosvojitve. Kaj mislite, kako bomo dosegli drugačnost? Brez sprememb v ravnanju ljudi? Zgolj s simboli in deklaracijami? Ali verjamete, da se ljudje lahko spremenimo čez noč? Jaz ne. Znova in znova se namreč srečujem s problemom, ko skoraj nihče ni pripravljen spremeniti svojega ravnanja ali se odpovedati privilegijem preteklosti, brez pomislekov. Po prvem navdušenju enim in pri tajejanju drugih ob spremembi oblasti in padcu komunizma, danes niti na zunaj veliko drugih ne kaže pripravljenosti, da bodo cenili vrednote duha novega časa. Naj samo v ilustracijo iz mojega vsakdanja povem primer, ko se le redki od tistih, ki se dajo videti na vseh pomembnih in nepomembnih prireditvah in jih občani poznajo že leta nazaj, niso pripravljeni udeležiti takšnih prireditev kjer je potrebno do sedaj zatajene vrednote v praksi izpričati tudi s simboličnimi prostovoljnimi denarnimi prispevki in tako dokazati, da cenijo vrednote ljubezni do bližnjega in ne samo do sebe. Bodo pa ti isti že jutri vpili kako jim pripadajo davkoplačevalčeva sredstva v ta ali oni namen, ker da bo drugače njihova humana, kulturna, športna ali celo pridobitna dejavnost prizadeta. Hvala Bogu pa ni malo tistih, ki duha novega časa iskreno in srčno izpričujejo in jih ni sram tega javno priznati in se za nove vrednote boriti ter tudi kaj žrtvovati.

Ob takšnih primerih pač vidimo, ali smo se že spremenili oziroma smo se pripravljani spremeniti ali pa bomo za to potrebovali še generacijsko vzgojo in številne kadrovske spremembe. Očitno ta čas še ni napočil, pa bo moral. Kajti na vidnih posameznikih, ki imajo vzvode odločanja, uspeh sloni in njim je namenjena najtežja vloga spreminjanja v dobrem. In te vloge eni nimajo pravice zavreči in se ji drugi s sprenevanjem ali zavajanjem ogniti, še najmanj pa zlorabiti. Lahko samo odstopijo, če ugotovijo, da so svoje sposobnosti precenili ali pa se niso pripravljani odreči zgrešenim vrednotam preteklosti. Tudi to je poštenje vesti, ki ga bodo ljudje in volivci znali ceniti.

Zato so naivna in nestrpna tudi pričakovanja vseh, ki so menili, da bomo na dan razglasitve neodvisnosti že tudi efektivno samostojni. Tudi tisti, ki smo zahtevali do tega roka več, smo se in se še tega zavedamo.

In upravičeno se bojim, da se tudi na daljši rok stvari ne bodo uresničevale gladko, če v sistemu osamosvajanja ne bomo dovolj odločno vgrajevali obveze in zagotovila, ki nam bodo samostojnost tudi jamčile oziroma zagotavljale, posebno še na pomembnih področjih lastnine, vojske, carine, denarja in politike s svetom. Tu ne smemo dopuščati dvomov o končnem dometu rešitev oziroma meje do kod v dogovorih še lahko popuščamo, kje pa se samostojnost naše države Slovenije konča.

Delati državo je umetnost možnega, pravijo, in potrpežljivost in vztrajanje na resnici ter v dobrem je prav tako pomembno, četudi vsi teh prizadevanj ne razumejo in ne podpirajo. Najbolj pa je pomembno iz kakšnih vrednot izhajajo naša prizadevanja ter kdo in kako oblikujemo javno mnenje. Zakaj, resnica ni absolutna je samo moja in tvoja ali dogovorjena. Še vedno namreč verjamem, da pozitivna sporočila, optimizem in civilizacijske ter krščanske vrednote, zagotavljajo boljše rezultate in večje zadovoljstvo kot uničujoča kritika ali dvom in cinizem oziroma omalovaževanje truda, ki je bil vložen v ta projekt osamosvajanja. Pri tem pa ne mislim, da zdrava kritika napak ni željena in koristna, nasprotno, toda biti ne sme škodljiva ampak ustvarjalna. Zgodovina bo znala soditi kaj je bilo v tem kratkem času pripravljenega, kaj narejenega in kako so se stranke pri tem izkazale, da bi delo in napor ne bil zamanj. Nihče med nami si verjetno ne želi, da bi postal ta dan dan zablode in napačnih prizadevanj ter odločitev na račun zanesenjakov in naivnosti enim, kot nekoč v času vojne.

Spoštovane občanke in občani. Trdimo, da je gospodarstvo v krizi, da so pogoji poslovanja vse težji, brezposelnost narašča, cene neusklajene in visoke, oprema zastarela, menedžment neusposobljen. Da, marsikaj tega ali celo vse je res. Vendar sem prepričan, da so to samo zunanji znaki naših preteklih zablod, nesposobnosti in karierizma posameznikov in napačne hierarhije vrednot, ki so vladale in jih je val demokracije samo razgalil. Za neuspeh naših sedanjih prizadevanj bi morala biti v krizi naša kreativnost, podjetniška miselnost odsojenost prevzemanja rizika s posledično odgovornostjo kot lastnika-gospodarja, v krizi bi morala biti morala in vest ljudstva. Te stvari pa niso v krizi, ker v krizi ne morejo biti saj so to vsečloveške vrednote katerih manifestacija je bila nekaj deset let zatrta in prikrita.

Ob doseženih in še pričakovanih političnih spremembah, ki so dvignile zastor zablod in dale resnici in svobodi prosto pot so na vrsti gospodarska vprašanja. Za rešitev teh vprašanj pa ni dovolj, da poznamo in vemo kaj cenijo civilizirani in razviti svet, potrebni so še kadri, ki se bodo spopadli z izzivom dobrega gospodarja.

Tu šoki in presenečenja niso učinkovita niti potrebna. Nasprotno tu je nujna stabilnost, mir in preudarna prilagodljivost, ki nam bo omogočila prestrukturiranje gospodarstva in njegovo odprtost v svet z vsemi atributi podjetništva od kakovosti do cene. Že večkrat sem dejal, da je svet odprt podjetnim, pogumnim in zagnanim, ki to

delajo z zanosom brez slabih namenov. Toda odprtost je lahko tudi boleča, ko se soočamo s sposobnejšim in prodornejšim. Je pa tudi očiščujoča in osvobajajoča, ko selekcionira boljše od dobrega. In veliko boljšega imamo kar moremo uveljaviti. Zato se nadajam, da smo se v teh časih streznitve in osvobajanja spon neke preteklosti in postavljanja temeljev samostojnosti že tudi usposobili, da se z vztrajnostjo, skromnostjo in odprtostjo do drugih ter ob pomoči razvitega sveta tako kadrovske kot finančno in tržno-poslovno, vključimo in povežemo z Evropo katere del smo. Ta bo kljub trenutnemu nasprotovanju to morala priznati in nas sprejeti. To je svoboda, to je samostojnost, ki ni nebrzdana in prostaška, ampak nas zavezuje in dela odvisne samo do dobrega in učinkovitega in pazimo, da po nemarnosti te svobode ne napravimo. Zato je vsak defetizem in cinizem ter nezaupanje v doseženo škodljivo. Škodljivo je tudi nepriznavanje ogromnih naporov, ki jih je vložila sedanja in že zadnja oblast za pripravo na samostojnost. So težave in prav je, da jih priznamo in rešujemo, zakaj vzroki nam morajo biti znani in odgovori za spremembe tudi in to pravi, žal pa bodo in so že, rešitve boleče. Ni namreč cenjenih in utopičnih rešitev brez žrtv. Takšne nam ponujajo tisti, ki niso pripravljeni nositi odgovornosti za predloge. Takšno početje je samo zavajanje in pridobivanje političnih točk. Zato bi bilo krivično, če

bi ljudstvo sedanji oblasti za vse napore in žrtve, ki so bile nujne, obrnilo hrbet ter omogočilo, da bi tisti, ki so v senci samo oponirali, želi rezultate. Zakaj marsikaj je pripravljeno in napeljeno, kar bo čez leto in več že rodilo sadove in prav je, da se jim za to da priznanje. Kot sem že rekel je osamosvojitveni proces, ki smo ga že prehodili rezultati pa bodo koreninili v dobrih odločitvah vladajoče koalicije. V času, ki je pred nami zato potrebujemo podporo vseh, enotnost in sodelovanje večine, da bomo cilj boljšega življenja za vse prebivalce države Slovenije tudi uresničili. Enotnost in vztrajanje na poti, ki smo si jo izvolili z veliko večino na plebiscitu lani in včeraj razglasili, vsem grožnjam in preperevanju navkljub, je naša perspektiva je naše upanje. Enotna in še enkrat enotna, naj bo Slovenija, da bo to našo samostojnost moral priznati tudi svet, mi pa jo živeli in čutili tako materialno kot duhovno in politično. Naj živi svobodna, demokratična in suverena država Slovenija. Hvala. Spoštovani občani res sem s tem geslom želel zaključiti svoj govor, vendar okoliščine in dogodki današnjega dne zahtevajo od nas vseh, da skupaj izrazimo ogorčenje nad ravnanjem vojaških oblasti nam tuje države SFRJ in s tega mesta pošljemo našemu državnemu vodstvu in Izvršnemu svetu ustrezno sporočilo oziroma zahtevo. Ne moremo biti samo nema priča dogodkov, zato mi dovolite, da preberem našo skupno peticijo.»

Izjava Skupščine občine Domžale, Izvršnega sveta in občanov ob agresiji

Skupščina občine Domžale, njen Izvršni svet in vsi občani domžalske občine so zgroženi ob ravnanju nam tuje armade – JLA, ki se je spreverila v odkritega napadalca in agresorja.

Ljudje domžalske občine so trdno na strani svojega vodstva, ki mu zagotavljajo, da bodo z vsemi sredstvi do konca branili vse, kar je slovenski narod uresničil s svojo državo. Svojo neomajnost na poti k popolni suverenosti, za dosego vseh postavljenih občečloveških, pa tudi naših slovenskih vrednot, je ob takih dogodkih, kakršni so nocojšnji in današnji, pripravljen uresničevati še trdnje. Iz teh preizkušenj izhajajo še bolj poenoteni v veri, da je prav, česar smo se lotili.

Z doslednim in popolnim odklanjanjem agresije kot možnosti in oblike za razreševanje spornih vprašanj ljudje domžalske občine ponujajo kot obliko pogovor in sporazumevanje. Le-to je še lahko temelj, pa popolnoma nič drugega, za kakršenkoli še možen okvir skupne prihodnosti.

Občani Domžal zahtevamo, da se JLA takoj umakne in povrne škodo, ki je nastala ob nasilnem prehodu njihovih enot preko ozemlja naše občine.

Domžale, 27. junij 1991

PREDSEDNIK IZVRŠNEGA SVETA
OBČINE DOMŽALE
dipl. ing. gr. Anton PRESKAR

PREDSEDNIK SKUPŠČINE OBČINE DOMŽALE
mag. Ervin-Anton SCHWARZBARTL, dipl.ing.

Izjavo smo poslali:

- Predsedstvu Republike Slovenije,
- Izvršnemu svetu Republike Slovenije,
- Časopisom: Delo, Dnevnik, Slovenec,
- Radiu Slovenija,
- Sekretariatu za informiranje Republike Slovenije,
- Sekretariatu za LO Občine Domžale

11. SEJA NAŠE SKUPŠČINE

Jože Lenič, novi predsednik domžalske vlade

Pravzaprav bi lahko rekli, da je 11. skupno zasedanje naše skupščine, ki je bilo 27. junija 1991, potekalo v vojnih razmerah, saj se je med samo sejo iz smeri Depala vas oglašalo streljanje, delegati pa so vseskozi spremljali tudi novice po radiu, ki so pripovedovale o poteku agresije JLA.

17 točk dnevnega reda

12 točkam dnevnega reda se jih je pridružil še 5 in po kratkem uvodu, v katerem so delegati sprejeli izjavo, ki jo objavljamo, je bil na tapeti predlog analize razvojnih možnosti občine Domžale s smernicami razvoja za obdobje 1991–1995. Sprejet je bil z manjšim popravkom, saj so delegati na pobudo Petra Primožiča (Socialistična stranka) odločili, da velika zaposelnost žensk v naši občini ni omejitveni faktor za nadaljnji razvoj. Malo več pozornosti je bilo namenjeno spremembam in dopolnitvam odloka o proračunu občine Domžale za leto 1991, katere je izvršni svet predlagal zaradi odstopanja posameznih postavk tako na prihodkovni kot odhodkovni strani, pri čemer gre predvsem za postavke, ki so plansko težko predvidljive oz. je poraba prihodkov namenska. Povečanje je bilo namenjeno predvsem komunalno cestni dejavnosti, na dodatni predlog pa se je povečala tudi postavka za OD zaposlenih v upravi. Delegati so sprejeli tudi pobudo Cvete Zalokar Oražem (Stranka demokratične penove), da na eni prihodnjih sej podrobneje spregovorijo o problematiki družbenih dejavnosti in v tem sklopu tudi problematiki OD v teh dejavnostih.

Magistralka – kakšna boš jutri?

Po sprejemu osnutka oz. predloga odloka o turistični taksi so se delegati kdo ve kolikoli lotili enega izmed najtistih orehov v naši občini: problematike magistralkne ceste Ljubljana–Maribor skozi našo občino. V uvodni informaciji Antona Preskarja, predsednika Izvršnega sveta, smo slišali: zaradi izredno pereče problematike varnega prehoda pešcev, predvsem pa otrok preko magistralkne ceste v naseljih Dob, Prevoje – Št. Vid in Lukovica je Republiška uprava za ceste na večkratne zahteve občine Domžale

naročila preverbo možnosti ureditve semaforiziranih prehodov. Po prvotno negativnem mnenju za vse tri semaforje, je po ponovnem dogovoru obljubljen, da bo semafor v Dobu do 1. 9. 1991, drugje bi morali urediti izvenmestne prehode ali ureditev kompletnih križišč, za kar naj bi v letu 1991 pridobili dokumentacijo.

Odsek Baba – Zajasovnik je v gradnji in bo jeseni predan prometu, za odsek

Jože LENIČ, novi predsednik izvršnega sveta SOB Domžale

Trojane tretji pas pa se izdeluje lokacijski načrt, enako tudi za odsek Dob–Želodnik. Za posamezne odseke ceste Črnuče–Trzin–Depala vas–Domžale je Republiška uprava za ceste naročila izdelavo programskih zasnov in posebnih strokovnih podlag (izdelane naj bi bile do avgusta 1991), največ ogorčenih besed pa je bilo spet izrečenih v zvezi z lokacijo avtoceste Arja vas–Ljubljana skozi Črni graben.

Kam bomo odlagali smeti?

Izvršni svet je delegatom posredoval informacijo o problematiki končne dispozicije odpadkov občine Domžale. Delegati so se strinjali o podpisu sporazuma o pristopu k reševanju problematike izgradnje skupnega odlagališča komunalnih odpadkov z Mestom Ljubljana, pri ljubljanskimi občinami in »Snago« ter

pogodbo o začasnem odlaganju komunalnih odpadkov na odlagališče komunalnih odpadkov »BARJE«. Hkrati so zadolžili sekretariat za urejanje prostora in varstvo okolja, da še naprej intenzivno išče možnost za odlaganje odpadkov v občini Domžale.

V. d. direktorji

Delavsko univerzo Domžale je ustanovila Skupščina občine Domžale v letu 1959, zadnja odločba v letu 1981 je opredeljevala usklajevanje delovanja Delavske univerze z določili Zakona o usmerjenem izobraževanju. Prav pred kratkim sprejet Zakon o zavodih pa zahteva ponovno preoblikovanje Delavske univerze – tokrat v družbeno podjetje. Delegati so soglašali s sklepi IS SO Domžale in v njih zahtevali preoblikovanje Delavske univerze, obenem pa določili, da bo funkcija v. d. direktorja z dnem vpisa družbenega podjetja Delavska univerza Domžale opravljal Maksimiljan Jeran, ki je zadolžen tudi za izpeljavo postopkov do konstituiranja družbenega podjetja. Delegati so sprejeli tudi sklep o ustanovitvi javnega zavoda Zdravstveni dom Domžale, za v. d. direktorja pa je bil imenovan dr. Janez Grošelj, ki je pooblaščen, da pod nadzorstvo in ob pomoči ustanovitelja opravi priprave za začetek dela Zdravstvenega doma.

Po sprejemu poročila o delu začasne komisije za proučitev pobude za razrešitev ravnateljice OŠ Martin Koželj Dob ter sprejemu odločbe o njeni razrešitvi, so delegati imenovali tudi v. d. ravnatelja te šole, in sicer je to Zdenka Krečan, predmetna učiteljica glasbe na tej šoli.

Jože LENIČ – novi predsednik

Osrednja točka 11. skupne seje so bile volitve predsednika in članov Izvršnega sveta Skupščine občine Domžale.

Po kratki predstavitvi kandidatov so bile izvedene tajne volitve, katerih rezultat je bila skoraj soglasna izvolitev predsednika in članov Izvršnega sveta:

Za predsednika Izvršnega sveta Skupščine občine Domžale je izvoljen **Jože Lenič, dipl. geograf, prof. geografije**, roj. 28. 06. 1956, stanuje, lhan 18.

Za podpredsednika Izvršnega sveta Skupščine občine Domžale:

Matjaž KARLOVŠEK, dipl. ing. gr., roj. 03. 05. 1942, stanuje Domžale, Ulica Antona Skoka 7, za podpredsednika Izvršnega sveta zadolženega za področje stanovanjsko-komunalnega gospodarstva.

Za člane Izvršnega sveta Skupščine občine Domžale:

Boris GRABRIJAN, ing. kmetijstva, roj. 22. 10. 1961, stanuje, Kamnik, Vegova 1, za člana Izvršnega sveta zadolženega za področje kmetijstva;

Franci JUHANT, dipl. iur., 02. 02. 1960, stanuje Domžale, Ljubljanska 81, za polno zaposlenega člana Izvršnega

sveta zadolženega za občinsko upravo in področje negospodarstva;

Janez KOVAČ, dipl. ing. arh., roj. 25. 07. 1938, stanuje Črnuče, Ceneta Štuparja 139, za polno zaposlenega člana Izvršnega sveta zadolženega za področje urbanizma, gradbeništva ter stanovanjsko, komunalno, cestno, energetsko in stavbno – zemljiško gospodarstvo;

Zoran KRAMŽAR, dipl. oec., roj. 24. 06. 1954, stanuje Domžale, Ljubljanska 80, za polno zaposlenega člana Izvršnega sveta zadolženega za družbeno planiranje in razvoj ter za področje gospodarstva;

Stane ORAŽEM, dipl. ing. stroj., roj. 01. 06. 1958, stanuje Domžale, Ljubljanska 93, za člana Izvršnega sveta zadolženega za področje varstva okolja;

Anton PRESKAR, dipl. ing. gr., roj. 19. 06. 1950, stanuje Domžale, Mačkovič 45, za člana Izvršnega sveta zadolženega za področje financ in investicij;

mag. Tomaž ŠTEBE, dipl. ing. el., roj. 15. 02. 1950, stanuje Mengeš, Hribarjeva 35, za člana Izvršnega sveta zadolženega za področje obrti, podjetništva in turizma;

Bogdan ZUPAN, dipl. obramb., prof. zgodovine in sociologije, roj. 21. 01. 1961, stanuje Nožice, Gostičeva 4, za polno zaposlenega člana Izvršnega sveta zadolženega za področje splošne ljudske obrambe in notranjih zadev.

Po izrečni čestitki pa se je predsednik skupščine zahvalil dosedanjemu predsedniku Izvršnega sveta, delegati pa so z aplavzom zaželeli uspešno pot novi domžalski vladi, ki bo svoje delo začela opravljati s 1. julijem 1991.

Volitve in imenovanja

Preden so delegati odločili o vrsti imenovanj, so sprejeli še sklep o ustanovitvi podjetja v mešani lastnini »Grad Krumperk«, katerega glavna naloga je pridobitev dokumentacije za oblikovanje bodoče podobe gradu in njegove okolice, soglašali so s statutarnim sklepom Poslovne skupnosti osnovnih šol, v javno razpravo pa se posreduje tudi pobuda novega predsednika IS o ustanovitvi Sekretariata za družbene dejavnosti.

Na predlog dveh komisij za volitve, imenovanja in administrativne zadeve pa so bili imenovani:

– za ravnatelja Osnovne šole Vencelj Perko Domžale – Marijan STOPAR;

– za ravnatelja Osnovne šole Šlandrove brigade Domžale – Jožica POLANC;

– za ravnatelja Glasbene šole Domžale – Anton SAVNIK;

– za predsednika Sodišča združenega dela v Ljubljani – Anton PLUT.

Na lastno željo pa sta bila razrešena Milojka MODRIJAN, funkcije Družbene pravobranilca samoupravljanja Domžale, ter Matjaž BROJAN, funkcije odgovornega urednika Občinskega časopisa »Slamnik«.

• Ob koncu seje so delegati poslušali kratko informacijo o najnovejših dogajanjih v republiki in občini, nato pa skupaj odšli na slovesnost ob razglasitvi SAMOSTOJNE DRŽAVE SLOVENIJE.

VOJAKU EDVARDU PEPERKU V SPOMIN:

Častno je umreti za domovino

Dež, neurje in toča; narava v svojem silovitem elementu je spremljala naše zadnje slovo od vojaka slovenske domovine Edija Peperka. Kakšna simbolika!!! Naroden simboličen gnev, ko se v trpljenju in solzah rojeva mlada slovenska država. Zanj je dal, v bitki pri Trzinu, življenje naš Edi Peperko.

Vse kar je vredno, ima ceno. In bolj kot kaj cenimo, več smo za to pripravljeni žrtvovati. Svoboda je vrednota z najvišjo ceno. Zakaj cena svobode je življenje posameznika in naroda. Življenje pa je dar, ki ga ne izbiramo sami in tudi oblasti nad njim nimamo. Zato je prav, da z vsem spoštovanjem do življenja in svobode tudi ob smrti

ne izgubimo upanja, da življenje ni bilo zaman in da s smrtjo ni vsega konec.

Slovo od vojaka Edvarda Peperka, ki je žrtev nesmiselne agresije tuje vojske Jugoslovanske armade, je tragično, a hkrati dokaz naše neomajne vere, da svojo mlado državo in demokratično voljo ljudstva ohranimo tudi za ceno življenja. Bog z nami in slava spominu padlih!

Sorodnikom vojaka Edija Peperka je predsednik Skupščine občine Domžale Ervin A. Schwarzbartl na pogrebu v Kamniku izrekel v svojem imenu in v imenu občanov ter Skupščine občine Domžale iskreno sožalje.

Resnica gre na pot

Iz pisma nekdanjim innsbruškim študijskim kolegom na visokih političnih in cerkvenih funkcijah, raztresenim po vsem svetu:

Sporočam, da so se razmere v moji domovini Sloveniji, ki se je 26. junija letos osamosvojila, zelo zaostrele. Jugoslovanska vojska nam je čestitala osamosvojitve v tankovskem jeziku. Svojem vojakom je napačno prikazala namen okupacijskega pohoda na Slovenijo, češ, da nam pretita avstrijska in italijanska nevarnost, kar je čista izmišljotina. Nekdaj naša skupna, danes okupacijska vojska je vkorakala; da na brutalen način pokori Slovenijo in strmoglaviti legitimno in demokratično izvoljeno vlado. Tu gre za boj med dvema sistemoma: med preživelim socialističnim na komunističnih in ateističnih osnovah, za katerega se navdušujeta zlasti republiki Srbija in Črna gora (beri: njuni vodstvi), in demokratičnim, ki ta si ga izbrali republika Slovenija in Hrvaška. Ker smo se že v Innsbrucku na teološkem študiju navduševali za demokracijo, ki naj bi zavladala tudi v Jugoslaviji in moji domovini Sloveniji, Vas vdanom prosim za podporo v tem smislu, da v okolju, v katerem živite in delujete, seznanjate o naši stiski in dejanskih razmerah ter vplivate, da nas vlade Vaših držav takoj priznajo kot mednarodno subjektiviteto.

IVAN KEPIC

Pripis: Pismo sem naslovil na sledeče naslove:

Abram Matthias – Bozen Brixen
Ammering Josef – Linz
Aquino Jesus – Tuxtla Gutierrez
Baranzec Conda Francisco – Madrid
Battke Achim – Koln
Brandstetter Heinrich – Wien
Brunner Markus – Basel
Fix John – Buffalo
Jaensch Wolfgang – Munster
Lanzl Josef – Linz
Leyder Paul – Luxemburg
Lorente Jesus – Zaragoza
Poos Jean – Luxemburg
Rauscher Gehard – Fulda
Recker Klaus – Munster
Reiffer Rene – Luxemburg
Riofrio Carlo – Guaranda, Ecuador
Seubert Andrew – Brooklyn
Thaler Anton – St. Galen
Zorn Gunter – Aachen

O poslanem pismu oziroma pismih sem obvestil predsednika vlade gospoda Lojzeta Peterleta in gospoda Ervin A-Schwarzbartla, republiškega poslanca in domžalskega župana.

Pozabljene in zanemarjene turistične karte Domžal

V mestu Domžale je Turistično društvo pred leti postavilo koristni karti mesta Domžale stojita pri avtobusni postaji in ob spodnji ljubljanski banki.

Mnogi naključni potniki so si z njima lahko pomagali, če so iskali ulico ali pa kakšno ustanovo. Toda table so počasi obledele, objestneži so razbili steklo in lepi nameni so izpuhteli v zrak. Popotnik – znajdi se kot veš in znaš! Toda v zadnjem času so jim nadvse aktivni domžalski plakaterji določili nov pomen: postale so oglasne deske. Morda bi ob tem opozorila še na nemogočo anarhijo, ki vlada na področju plakatariranja v občini. Ni določenih mest (razen nekaterih tabel), oziroma jih je premalo. Plakati so povsod: po stebrih, stenah, drevih, po tleh pa ostanki že preživelih. Kaj šele bo – ob naslednjih volitvah na primer, če ne bomo stvari uredili, si lahko kar mislimo.

No, vsekakor, pa čakamo na nove, obnovljene pregledne karte mesta. Tudi s tem bomo pokazali turistom, popotnikom

in obiskovalcem svojo kulturo in jim izrekli dobrodoščilo. CVETA ZALOKAR-ORAŽEM

PRED DNEVI JE IZŠLO

Dopolnjen ponatis karte Domžale in karte občine Domžale

Pred dnevi je izšla v ponatisu in v nakladi 1000 izvodov dopolnjena in precej spremenjena karta Domžal t.j. občinskega središča in okolice. Hkrati pa je v tisku tudi karta občine Domžale. Tudi ta karta je precej spremenjena.

Karta občinskega središča in okolice prinaša poleg ažuriranega stanja ulic in hišnih števil še obilo turističnih in drugih informacij z veliko slikovnega gradiva, tudi v barvah. Na hrbtni strani se nahajajo tudi pomembni naslovi javnih ustanov in podjetij v občini z vsemi telefonskimi številkami.

Na karti občine Domžale je prvič (na hrbtni strani) predočeno v besedi in sliki geometrično središče občine Domžale.

Z obema kartama je založnik in izdajatelj Geodetska uprava občine Domžale dosegla vnovič velik uspeh, saj gre za zahtevno kartografsko delo. Tudi to je bilo ob pomoči očeta in sina Vilija Majheniča in Matjaža Kosa opravljeno z velikim uspehom.

M. B.

Pogovor v stiski

telefon (061) 711-234

Če ste v stiski in se želite o svojih problemih pogovoriti, lahko vsak ponedeljek od 18. do 22. ure pokličete telefon (061) 711-234. Oglasili se vam bodo strokovnjaki z medicinsko izobrazbo, ki bodo skupaj z Vami skušali rešiti Vaše probleme. Ne odlašajte, da postane stiska še večja, ampak jo rešujte sproti v blagor Vam in Vaših bližnjih. Pri klicu ni nujno, da se predstavite, v kolikor želite ostati anonimni.

Pričakujemo Vaš telefonski klic in uspešno skupno reševanje problemov.

NOVOSTI V DELU NAŠIH OSNOVNIH ŠOL:

Projektno učno delo

Z gotovostjo lahko trdimo, da si šola danes po svojih najboljših močeh prizadeva preiti iz starega načina pouka: »Naučiti se tisto, kar piše v knjigi in kar je rekel učitelj«, k usposabljanju mladega človeka, da bo znal misliti, predpostavljati, ugotavljati, izbirati, ..., da bo znal uporabljati znanje. Stremi k usposabljanju slehernega učenca za aktivno pridobivanje znanj in za razvijanje različnih sposobnosti s samostojnim delom. Gre torej za po-

membne spremembe v življenju in delu šole.

Eden od načinov dela, ki naj bi prispeval k posodabljanju in prenovi današnje osnovne šole, je tudi projektno učno delo. To delo združuje elemente direktnega učiteljevega vodenja, učnega procesa in elemente samostojnega dela učencev. Helena Novak v svoji literaturi navaja, da projektno učno delo presega okvire pouka, ker se ne omejuje na vsebino, prostor, organizacijo,

čas, pač pa samo na pogoje, v katerih je organiziran šolski pouk. Učitelj vodi učence postopno skozi učni proces v smeri uresničevanja vzgojnoizobraževalnih ciljev in nalog, ki jih je postavil v sodelovanju z učenci na začetku izvajanja aktivnosti. Učenci se učijo samostojno. Preko lastne aktivnosti prihajajo do znanja. Učenci in učitelj delujeta v demokratični klimi.

Takemu načinu dela smo se v letošnjem šolskem letu približali tudi pri nas pri angleškem jeziku. Poučevanje poteka po projektu PROJECT in sicer v 5. razredu v celoti, v 6., 7. in 8. razredu pa poskusno – kombinirano.

Učenci pridobivajo učno snov ob barvnem, slikovnem materialu/učbeniku na aktiven, samostojen način. Ni več drila, pač pa sami razmišljajo, iščejo, izbirajo, tako v šoli kot doma. »Project« omogoča izkustveno in aktivno učenje. To pa je eden izmed temeljnih principov učenja.

Učenci se intenzivneje učijo, ker je proces učenja povezan z doživljanjem. Učitelj pri delu upošteva interese učencev in jim omogoča, da se pokažejo v svoji raznolikosti. Ugotavljamo, da si učenci na tak način hitreje bogate svoj besedni zaklad, kar pa je pri učenju tujega jezika velikega pomena. Opazili smo, da petošolci nimajo težav z branjem, pa tudi pisava jim ne dela problemov.

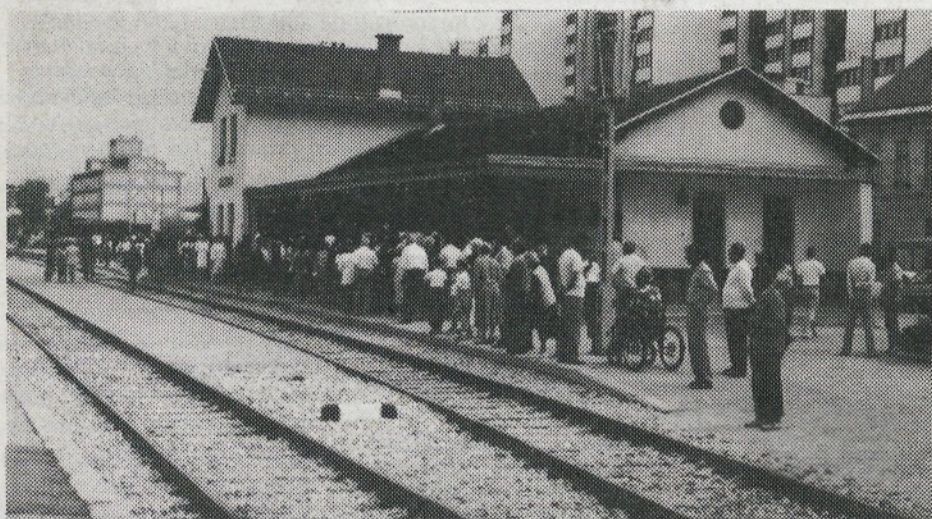
Učenki Barbara in Zinka, učenki osmega razreda, pa takole pravita o angleščini prejšnjih let in danes:

Razlika med urami angleščine prejšnjih let in letošnjimi je zelo velika. Lekcije v knjigi (ENGLISH PROJECT 3) so bolj obširne in zanimive. Vsebuje več novih besed, ki so pregledno razvrščene na zadnjih straneh. Pri urah moramo več sodelovati in odgovarjati v angleščini. Neznane besede poiščemo v slovarjih, ki jih prinašamo k pouku, zaradi nekaterih težjih nalog pa sedimo v skupinah in si med seboj pomagamo. Program je popestren z zvočnimi primeri. Prejšnja leta smo imeli po dve uri na teden, sedaj pa imamo eno uro več, ki je namesto dodatnega in dopolnilnega pouka. Tovarišica ima nekoliko več dela, a ga opravlja z večjim veseljem, saj smo tudi mi precej bolj zainteresirani. Za nekatere učence, ki so imeli v prejšnjih letih težave z angleškim jezikom, je ta program težji, a se z večjim veseljem učijo in pripravljajo na ure. Vsi učenci smo istega mnenja, da bomo od takega pouka odnesli veliko več in si bolj obogatili angleški besedni zaklad kot v vseh prejšnjih letih.

MARJANCA VAMPELJ

V drugo stoletje pelješ, Kamničan

Takole je pred sto leti in šestimi meseci prisopihala iz Ljubljane v Domžale parna lokomotiva z vagoni. Muzejski vlak je nekaj čez deseto uro pripeljal na domžalsko železniško postajo, polno pričakujočih občanov (slika levo).

Na domžalski železniški postaji je Turistično društvo Domžale kot glavni organizator sprejema jubilejnega muzejskega vlaka, pripravilo bogat kulturni spored z godbo, pevci upokojenskega zbora pod vodstvom Staneta Habeta ter narodnimi nošami. Tudi občani našega mesta so si to prireditev ogledali v velikem številu.

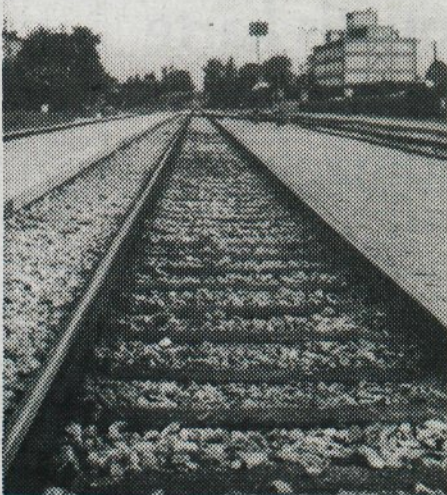
Uspelo prireditve je duhovito vodil Boris Kopitar, ki je pred mikrofonom povabil k slavnostnim besedam ob jubileju najprej našega župana Ervina-A. Schwarzbartla, nato pa še člana predsedstva Republike Slovenije dr. Dušana Pluta. Le-ta je ob čestitkah ob jubileju pohvalil prisrčen sprejem, šopek, ki smo mu ga Domžalčani podarili, pa je – tako je vsaj obljubil, – namenil ženi.

Svečanosti ob 100-letnici Kamničana v Domžalah je prisostvoval tudi najstarejši domžalski živeči železničar 96-letni JANEZ JENKO. Na vprašanje o delu na železnici nekoč je odgovoril, da je bilo to delo predvsem v znesku popolnega in doslednega reda. Seveda so Janeza Jenka nato nagradili z lepo sliko starih Domžal

Motiv, ki ga srečujemo vsak dan, »Ne hodi čez progo, je smrtno nevarno« – piše... Mi pa množično hodimo na tem mestu čez tire vsak dan. Kaže, da bomo ureditev prehodov na tem mestu dočakali v drugem stoletju Kamničana.

Sto let je vozil v to smer. Tudi tega sobotnega dne 15. 6. 1991 sta dva muzejska vlaka odpeljala v drugo stoletje v tole smer na fotografiji.

Tako ravnajo poštenjaki!

V želji ohraniti demokratično vzdušje in odsotnost kakršnekoli maščevalnosti ali necivilizacijskega ravnanja do tistih, ki niso naše narodnosti, vendar so v sebi ohranili temeljne človeške vrednote, pravičnost in poštenost, objavljamo pismo enega izmed nas:

V teh dneh, ko slovenski narod doživlja okupacijo nekdanje svoje armade, se kot upokojeni oficir te armade in prebivalec Domžal zgražam nad početjem armade nad miroljubnim prebivalstvom mlade države in njeno demokracijo.

Vest mi narekuje, da ponovno izrazim svojo neomajno solidarnost z večinskim narodom in politiko njegovega vodstva.

V zahvalo za dolgoletno gostoljubnost in odlično počutje med Domžalčani, sem na razpolago obrambi domovine, države Slovenije.

primarij dr. VELIMIR VULIKIČ

OB DNEVU EMONE:

Priznanja požrtvovalnim delavcem farme v Ihanu

Delavci Farme v Ihanu Štefan Smodiš, Jože Zupanc, Marjan Slogar, Milan Lovenjak, Vinko Kralj in Aleš Lenček so dobili priznanja ob 44-letnici Emone za požrtvovalno delo ob povodnji, novembra lani, ko je Farma Ihan zalila voda.

O tem, kako je reševanje potekalo in kaj mu prejetó priznanje pomeni, je povedal Milan Slogar: »Bil sem doma, pri svoji hiši. Videl sem, kako narašča voda – to je v Prelogu pri Ihanu. Izvedel sem, da v Farmo voda že udara in smo šli takoj tja. Ko smo prišli, smo videli, da je voda povsod. Hitro smo se preoblekli in šli reševati živali. Trije veliki hlevi – za 10.000 živali so bili v vodi in te živali smo reševali, pravzaprav preseljevali iz spodnjih v zgornje kletke.

Nagrada mi veliko pomeni, bilo pa bi boljše, če bi jo dobilo več delavcev, saj nas je bilo več, ki smo pomagali – delali, vsi torej, ki smo živali reševali.«

O situaciji, spremljanju stanja, kaj se ob nalivu dogaja, kako so na vremensko ujmo reagirali v Farmi Ihan, pa vodja

proizvodnje na Farmi, dipl. inž. agr. Alojz Čandek pravi naslednje: »Pri nas je ob sobotah, nedeljah in praznikih vedno organizirana dežurna služba: reprodukcije, zdravstva in obrtnikov, ter splošno dežurstvo. Neurje je bilo ravno na praznični dan in dežurna ekipa je opozorila že okoli poldneva, kaj se dogaja. Poklicali so vse zaposlene na Farmi in vaščane iz okolice, da so prišli pomagat reševati živali. Nekateri so prišli po pozivu; tega smo objavili na radiu. Tako je prišlo na Farma do petih popoldne že okoli 80 ljudi. Cela Farma je bila praktično pod vodo, nekateri nižje stoječi objekti še malo bolj kot drugi. Reševanje smo organizirali tako, da praktično škode na samih živalih ni bilo (mislim na pogine živali). Več je bilo škode na objektih (tlakih), elektromotorjih, inštalacijah, aparataturah in ventilacijah. Praktično smo rešili vse živali.

Farma je začela normalno poslovati v nekaj dneh. Ko je voda otekla, smo očistili prostore in kletke (bokse), jih razkužili, dezinficirali, da smo živali lahko preselili tja, kjer so bile prej.«

ZA ČISTO IN ZDRAVO OKOLJE SKRBIJO OBČANI

Divjih odlagališč v naravi je že manj

V Krajevni skupnosti Vrhpolje Zalog skrbijo občani za čisto in zdravo okolje. Na območju celotne krajevne skupnosti je že postavljenih pet kontejnerjev za odpadke.

Ugotavljamo, da tudi ni več toliko »divjih odlagališč«, k čemur vsekakor pripomorejo omenjeni kontejnerji.

Če bodo na razpolago finančna sredstva, bodo kupili še dva in tako v celoti zadostiti potrebam vse vasi. Tako ravnamo zato, ker se zavedamo, da bi sicer še več odpadkov ležalo na divjih odlagališčih. Morda bo na divjih odlagališčih,

čih, ki so še, vendarle manj odpadkov, ko bo na celotnem območju urejeno organizirano odvažanje smeti. Vendar se zdi, da nekateri še vedno rajši odpadke mečejo v prve kotanje, gozd – skrito očem, saj se Komunalnega odvoza branijo z vsemi štirimi. Kupiti je treba zabojnike in odvoz plačevati. Upamo, da bo ta prispevek v vzpodbudo občanom, da bodo svoje odpadke vendarle rajši nosili v »zabojnike« kot pa jih vozili na divja odlagališča in s tem kršili odloke, ki skrbijo za čisto in zdravo okolje.

JOŽE NOVAK

SREČANJE S SAŠO KOSTEN

Ples je okras življenja

Mlado in simpatično dekle pri dvajsetih, študentka geografije in etnografije, Saša Koster, se v domačem kraju v ničemer ne razlikuje od ostalih mladih. Pozornost mi je vzbudila edino njena stalna pot proti Dobu, ki jo opravlja s kasetarjem v roki; sleherni konec tedna. Že lani mi je uspelo ugotoviti vzrok za njeno stalno druženje z radioaparatom. Že nekaj časa se intenzivno ukvarja z otroki iz Doba in bližnje okolice.

Plesna šola Mickey mouse je bila ustanovljena pred dvema letoma. Kaj te je gnalo v to, da v naš kraj zaseješ ljubezen do plesa? Je morda vzrok v tvoji lastni želji po plesu?

Sama mislim, da sem s plesnim izobraževanjem začela zelo pozno. Resneje sem se seznanila z različnimi oblikami plesne šole šele v srednješolskem obdobju.

Prireditve in proslave v osnovni šoli so se mi vedno zdele preveč enolične. Nič ni bilo novega, živahnega, to pa imajo otroci v obdobju osnovnošolskih let tako zelo radi. Začutila sem potrebo po spremembi. Naj imajo otroci kaj več razgibanosti v svojih otroških letih, sem si mislila. Tečaji, krožki in folklor, vse to se mi zdi, je premalo za bujno otroško fantazijo, za mlado telo, ki koprni po razdajanju svoje energije in po lastnem ustvarjanju. Ples je kot nalašč zanje, saj pripomore k sprostitvi, obenem pa to ni nekaj strogo dorečenega in uokvirjenega. Vedno lahko otrok doda še del sebe, del svoje ustvarjalnosti. Z vajami in rednim treningom lahko tudi

okoren otrok pridobi določeno plesno znanje. Nujno mora slediti primerna pohvala, ki vlije v otroka novih moči in samozavesti. Mnogo otrok za boljši razvoj potrebuje prav slednje.

V soboto, 9. 6. 91. ste imeli v Kulturnem domu na Viru predstavitev svojega znanja in dela. Dvorana je bila nabito polna in po aplavzih sodeč so bili obiskovalci zelo zadovoljni. Tudi organizacija takšne prireditve ni malenkost...

Vsega okrog same priprave in organiziranja prireditve nisem opravila sama. Veliko idej in pridnih rok mladih plesalcev Gregorja, Teje, Katje, Mateja in Nane, je zelo olajšalo vso zadevo, čeprav je bilo še vedno pravo garanje. V veliki meri so mi bili v pomoč tudi odrasli, vsak pač po svojih zmožnostih.

Sicer pa mi od nekdaj ljudje zelo pomagajo pri uresničevanju mojih zamisli.

Obleke za plesalce sem dobila v dar od neke razpadle plesne skupine. Kmalu sem imela ideje kako jih predelati, da bi bile drugačne in primerne mojim plesalcem. Gospa Rebo-ljeva nam jih je sešila, pri Starb-kovih pa so nam natisnili naše miške. Oboje so opravili brezplačno. Edino, kar mi ne gre v račun, je dejstvo o plačevanju najemnine za šolske prostore, ki jo starši pač morajo poravnati. Začela sem delo z otroki zaradi lastnega nezadovoljstva s šolskimi aktivnostmi. Da to ni samo moje mnenje vsekakor potrjuje 136 otrok, ki so si ples v plesni šoli Mickey mouse vzeli za svojega.

Pa vendar ste bili udeleženi tudi pri predstavitvi šolskih aktivnosti ob koncu šolskega leta...

Ker je bila predstavitev namenjena staršem, smo se vabilu za nastop odzvali, vendar jim nismo nič zaračunali. Včasih se mi dozdeva, da se obnašamo kar premalo komercialno.

Po sobotni predstavi so otroci z navdušenjem govorili o skrajšnjem izletu. Mi lahko zaupaš kaj več o tem?

Denarja, ki so ga ljudje prispevali ob priliki naše predstavitve, je ravno dovolj, da si lahko privoščimo izlet v Avstrijo z dvema avtobusoma. Obiskati nameravamo Mini mundus in Akvarium. Otroke, ki še nimajo svojih potnih listov, bodo spremljali starši. Njihova prisotnost mi bo v veliko pomoč, saj je toliko otrok na poti precejšna odgovornost.

Čeprav si še zelo mlada, smo te pred leti opazili na televiziji v oddaji za otroke. Kako ti je uspelo priti na slovensko TV sceno?

Začelo se je najprej pri filmu Poletje v šoljki, kjer sem nastopala v plesnem delu. Tu mi je prišlo zelo prav moje znanje iz plesne šole. Po končanem snemanju smo vsi nastopajoči dobili vabilo, da se udeležimo avdicije za mlade moderatorje. Kar precej nas je bilo. Spominjam se Tajde, Blažke, Majde, Roka. Izmed mnogih smo bili izbrani le trije, ki smo pričeli s trdim delom. V šoli Janeza

Vajevca smo se učili govorenja, mimike, relaksacije. Posebej smo se tudi plesno izobraževali. Po šestmesečnem trdem delu smo bili pripravljeni za nastop pred kamerami.

Zdi se mi, da si v življenju dosegla že zelo veliko, čeprav si še rosno mlada. Imaš občutek, da si rojena pod srečno zvezdo in da ti vse lahko uspe?

Ne, tega zagotovo ne bi upala trditi. So stvari, ki sem jih že opustila. Kar malo neprijetno mi je, če se spomnim na mojih šest izgubljenih let v glasbeni šoli. Igrala sem vi-

olino. Prehudo garanje je to, čeprav sem navajena trdega dela. Občudujem vsakogar, ki uspe na tem instrumentu. Resna glasba je resna reč. Precej bolj svoboden je ples v takšni ali drugačni obliki.

Imaš še kaj novih želja, ki bi jih rada uresničila?

Želim si pričeti s planiranjem, sicer pa mi ob študiju in rednim delom z mladimi in najmlajšimi ne ostane veliko časa. Skupina Mickey mouse je v zadnjem letu postala tako velika, da mi kljub pomoči sošolke Veronike le redko pride

na misel, kaj bi s prostim časom.

Kljub temu sem si počitnice splanirala malo drugače. Pri Planinski zvezi Slovenije sem opravila izpit za planinskega mladinskega vodnika. Z malimi planinci gremo taborit na Pokljuko, od koder bomo vsak dan osvajali slovenske vrhove.

Imam pa še neko željo. Srčno upam, da mi bo uspelo pričeti s plezanjem v gorah. Računam, da se bom v Alpinistični šoli dovolj naučila in nekoč morda spopadla s Himalajo.

DARINKA GRUM

KRAJEVNA SKUPNOST, OBČINSKI ORGANI IN CESTNI INŠPEKTOR PRAVIJO:

Nič nimamo pri tem

Cesta Vir-Ihan je menda republiške narave, zato naj probleme (prah, blato, jame, divjanje voznikov na njej) rešujejo tam, kjer so pristojni zanje.

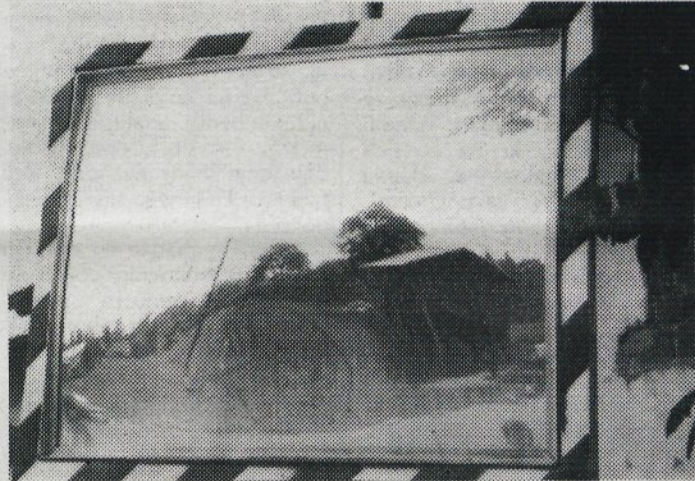
Zaradi problemov, ki smo jih omenili, so hudo prizadeti občani, živeti ob Hauptmanovi ulici, Ulici padlih borcev in začetku Preloga. Stvari so skušali urejevati sami, zato so na cesti postavili z nasutjem tri ovire, ki naj bi preprečevale divjanje voznikov in upočasnjevale promet. Seveda so se pristojni takoj zganili in ovire odstranili.

Občani sami ne vedo, kaj naj storijo, da bi se urejanje te zadeve premaknilo z mesta. Kdo se bo zganil, da se to stori? Bo to Krajevna skupnost Slavka Šlandra, ki denarja za to gradnjo nima, bo občina kot taka, ki lahko take stvari urejuje po predvidenih postopkih in rokih, bo to storilo Komunalno podjetje, ki rabi za svoje delo naročnika in plačnika? Bo morda to kdo drug? Le - zganiti se je treba.

Prizadeti občani, ki so sami pripravljeni v akciji sodelovati, to zahtevajo in pričakujejo.

Oblaki prahu, ki so velika nadloga...

Cestno ogledalo, ki pači in je nevarnost...

KRAJEVNA SKUPNOST MENGEŠ

razpisuje

javno enomesečno obravnavo predloga za imenovanje ulic v Krajevni skupnosti Mengeš

PREDLOG JE NASLEDNJI:

staro ime	predlog za novo ime:
Blejševa in Kidričeva ulica	TRDINOVA ULICA
Cesta 8. julij	LINHARTOVA ULICA
Pot Rašiške čete	POT V STAN
Škofičeva ulica	DALMATINOVA ULICA
Mehletova cesta	ZORANINA ULICA
Dolinškova ulica	MASLJEVA ULICA
Keržanova ulica	SLAMNIKARJEVA ULICA
Vrhovnikova ulica	KOPITARJEVA ULICA
Glavarjeva ulica (makadamski del)	KOBLARJEVA ULICA
Cesta Kokrškega odreda	DRNOVO
Dermastjeva ulica	JANŠEVA ULICA
Gorjupova ulica	BALANTIČEVA ULICA
Koželjevo nabrežje (začetek)	SADNIKARJEVA ULICA
Ulica Toma Brejca	JAPLJEVA ULICA
Partizanska ulica	DOMŽALSKA ULICA
Proletarska ulica	TRUBARJEVA ULICA
Šinkova ulica	FINŽGARJEVA ULICA (1. s Kamniške)
Šinkova ulica	ALJAŽEVA ULICA
Strehovčeva	JALNOVA ULICA
Kosmačeva ulica	LEVSTIKOVA ULICA
Osojnikova ulica	JURČIČEVA ULICA
Koščeva ulica	ZUPANOVA ULICA
Tomšičeva cesta	LIPARJEVA CESTA (do Loke)
Ulica Mengeške skupine	KOŠOVELOVA ULICA
Ulica vstaje	JARŠKA ULICA
Gorenjska cesta	PREŠERNOVA CESTA (podaljšana)
Trdinov trg	PLEČNIKOV TRG
Glavičeva ulica	PREGLJEVA ULICA
Prelovškova ulica	LEVČEVA ULICA

Nadalje predlagamo, da se obstoječa JELOVŠKOVA CESTA deli še na dve novi ulici, in sicer ŠUBIČEVA (od Škrlepa do smeri mrljiških vežic), ter POT ZA MALNOM (za Škrlepom k Šunkarjevemu mlinu).

Del Ulice OF se naj preimenuje v GROHARJEVO ULICO (nasproti Biča). GLASBILARSKA ULICA naj se imenuje ulica Za Pšato pred mostom levo za most na drevored.

V severnem delu Mengša predlagamo še naslednje spremembe: ERJAVČEVA CESTA naj se imenuje cesta, ki vodi od Veselovega nabrežja na polje.

Iz kamniške smeri je potrebno poimenovati dve novi ulici, in sicer je predlog za prvo SVETČEVA ULICA in za drugo STELETOVA ULICA.

Za neimenovano ulico nad Koščevo v smeri proti Kamniku se predlaga za GOSTIČEVO ULICO.

Za ulico, ki se nadaljuje iz sedanje NOVAKOVE ULICE proti razbremenilniku, se predlaga ime VALVAZORJEVA ULICA.

Nova ulica, ki nastaja ob križišču konca Kernikove in Mehletove ulice proti severu, je predlog za DETELOVO ULICO.

V premislek dajemo še naslednja imena:

Ulica talcev: 1. Pot na Mengeško koč 2. Pot na Gobavico

ZADRUŽNIŠKA ULICA - se podaljša čez sedanjo Zoranino ulico

ZAVRTI - se podaljšajo čez sedanjo Slamnikarsko

Komisija predlaga, da se v Loki preimenuje ulice:

Mušičeva v PREŠERNOVO ULICO

Stoparjeva v NA GMAJNI (se podaljša)

Na ulicah v TESTENOVU ULICO

Stoparjeva ulica desno čez most (Na Gmajni) v POT ZA PŠATO.

Dobeno se razdeli na:

SPODNJE DOBENO

SREDNJE DOBENO

ZGORNJE DOBENO

Krajani, pobude in pripombe pošljite v pisni obliki v tajništvo Krajevne skupnosti Mengeš, Zavrti 2, 61234 Mengeš, v roku 30 dni od objave v glasilu.

Predsednik sveta KS: Janez Per I.r.

Po kom se imenujejo nove ulice?

LEVČEVA - po Janezu Levcu in bivšem mengeškem županu in lastniku Doma počitka, ki ga je v ta namen odstopil

KOBLARJEVA - po naprednem kaplanu LINHARTOVA - po Antonu Tomažu Linhartu iz Radovljice, prvem slovenskem komediografu in piscu prve zgodovine Slovencev

POT V STAN - staro ledinsko ime, še vedno živo med Mengšani

DALMATINOVA - po Juriju Dalmatinu, slovenskem protestantskem piscu, ki je prvi prevedel celotno Biblijo v slovenščino

ZORANINA - po mengeški pesnici Trojanškovi s pesniškim imenom Zorana

MASLJEVA - po pisatelju Franu Maslju-Podlimbarskem, piscu iz naše občine

KOPITARJU - po Jerneju Kopitarju, dvornem jezikoslovcu, vodilnem slavistu, doma iz bližnjih Repenj pri Vodica

PREGLJEVA - po Ivanu Preglju, tolminskem pisatelju, piscu knjige o Glavarju

DRNOVO - staro ledinsko ime

JANŠEVA - po Antonu Janši, slovenskem dvornem čebelarju

BALANTIČEVA - po Francu Balantiču, kamniškem pesniku, po krivici odrinjenemu

SADNIKARJEVA - po kamniškem muzealcu Antonu Sadnikarju

JAPLJEVA - po Juriju Japlju, kamniškem protestantskem piscu in jezikoslovcu

ALJAŽEVA - po velikem slovenskem duhovniku, planincu in pesniku

JALNOVA - po Janezu Jalnu, ljudskem pisatelju z Gorenjske

ZUPANOVA - po Jakobu Zupanu, kamniškem glasbeniku in avtorju prve slovenske opere Belin

ŠUBIČEVA - po odličnih slikarjih Šubičih

POT ZA MALNOM - staro mengeško ime za to pot

GROHARJEVA - po Ivanu Groharju, velikem slovenskem slikarju

GLASBILARSKA - ulica ob tovarni Melodija, naseljena predvsem z Mengšani, ki se ukvarjajo z glasbilarstvo tradicijo

ERJAVČEVA - po Franu Erjavcu, basnopiscu in ljudskem pisatelju

SVETČEVA - po Luki Svetcu, slovenskem pisatelju in politiku

STELETOVA - po velikem tunjskem umetnostnem zgodovinarju

GOSTIČEVA - po velikem homškem pevcu Jožetu Gostiču

DETELOVA - po Franu Deteli, slovenskem pisatelju, humoristu

PRELOVŠKOVA - po Matku Prelovšku, Plečnikovemu sodelavcu

Vojak Aleš Capuder piše:

Pozdravljeni!

Zelo sem bil presenečen, ko ste mi poslali občinski časopis Slamnik sem v vojsko, na otok VIS.

Z veseljem sem po petih mesecih bral domači slovenski časopis. Pet mesecev že nisem videl domačega kraja – Moravč in dobro poznane celotne domačjske občine. S tem časopisom sem pa zvedel, kaj se je novega zgodilo v naši občini in v našem kraju.

Vsem se vam lepo zahvaljujem in bi bil zelo vesel, če bi ga še kdaj dobil. Vse vas lepo pozdravlja vojak Aleš!

O 15-letnem preventivnem delu na tem področju o uspehih in problemih pa je govorila dr. Grošelj Marija, spec. pedontolog in vodja mladinskega zobozdravstva Domžale.

SKLENJENA LETOŠNJA AKCIJA »ZA ČISTE IN ZDRAVE ZOBE«:

Zdrav in bleščeč sijaj mladih zob

V četrtek, dne 13. junija 1991, je bila na OŠ Šlandrove brigade v Domžalah zaključna prireditev akcije »ZA ČISTE IN ZDRAVE ZOBE« v šolskem letu 1990/1991. Zmagovalni razredi so bili nagrajeni – nagrade so prispevali LJUBLJANSKA BANKA, TO-SAMA, HELIOS, INDUPLATI in

ZD Domžale. Na kvizu znanja o zobozdravstvu in preventivi so sodelovali sedmošolci osnovnih šol občine Domžale.

Zobna gniloba in boleznih zobnih tkiv so tudi pri nas postali pomemben socialno-medicinski problem, ki razen zdravstvene škode povzroča velike ekonomske obremenitve. Naša dežela si v sedanjem družbeno-ekonomskem stanju ne more privoščiti razmetavanja denarja tam, kjer to lahko preprečimo. Z obsežno in sistematično skrbjo za otroke smo v Sloveniji dosegli precejšnje izboljšanje stanja na tem področju. Za doseg čimboljših rezultatov je izdelan preventivni program, ki ga v naši občini izpolnjujemo in dograjujemo že 15 let. Preventivna predavanja ob sistematskih pregledih prvo, tretje, peto, sedmošolcev, predavanja nosečnicam (ginekolog je prvi začel pisati Fluor tablete), predavanje aktivu občinskih učiteljev, posredovanje programa pediatrom in patronažnim sestram. Pred petimi leti smo razširili predavanja z demonstracijo pravilnega čiščenja zob staršem 3-letnih in 6-letnih otrok. Ugotavljali smo okvare zob, obrazno-zobne deformacije, zasvojenost s sladkarijami (predvsem sladkimi pijačami), zasvojenost pitja po steklenički, duhanju, dihanju skozi usta (zaradi prehlado), nepravilnega požiranja. Vse te otroke smo poslali k ortodontu; nekaterim smo svetovali mionofunkcijske vaje in priporočali opustitev teh razvad v najzgodnejši dobi. Z akcijo »za

čiste in zdrave zobe«, ki ji je dodana tudi skrb za zdravo prehrano, smo na enostaven in privlačen način naučili vse generacije nižje stopnje osnovne šole pravilne in vsakodnevne ustne higijene. Premiki v zdravi prehrani so počasni. Treba je upoštevati tradicionalno neustrezne prehrabene navade v družini. Tekmovanje je le ena od preventivnih dejavnosti in ciljev zobozdravstva, pri katerem ne smemo pozabiti tesnega sodelovanja s pedagogi. Samo z njihovo pomočjo je akcija lahko uspešna, zato se jim posebej zahvaljujemo. Posebno skrb v prihodnje moramo posvetiti otrokom v VVO, kjer bi uvedli dnevno čiščenje, tako kot predpisuje program, ter sistematičnemu delu s srednješolci. Pri izvajanju preventivnega dela nismo pozabili otrok s psihofizičnimi motnjami. Vsakodnevno čiščenje zob ob pomoči pedagogov je dopolnjeno z želenim enkrat tedensko. Deležni so tudi popolnega zdravljenja zobne gnilobe in ortodontskih anomalij.

Učenci naj zapustijo osnovno šolo z zadovoljivo razvitem obrazno-čeljustnim delom glave s saniranim zobovjem, prosvetljeni in vzgojeni. Vzdrževati moramo pridobljeno stanje učencev v srednjih šolah ter študentov višjih in visokih šol. Le zdravstveno prosvetljeni in vzgojeni mladostniki se bo zavedali, da je njegova dolžnost, da skrbi za svoje zdravljenje in bo imel vsaj v tem pogledu boljše življenje. MAG

OD MLADINSKEGA PROSTOVOLJNEGA FIZIČNEGA DO RAZISKOVALNEGA DELA

Mednarodni ekološko raziskovalni tabor »Bistrica 91«

Mladinsko prostovoljno delo ima v naši občini živahno tradicijo, ki bi jo v grobem lahko razdelili v tri obdobja: prostovoljno – z množičnimi akcijami, ki so obnavljale domovino in gradile temeljno infrastrukturo (železnice, magistralne ceste, vodnogospodarske sisteme); sedemdeseta leta – akcije s srednjim številom brigadirjev, ki so pomagale predvsem manj razvitem področjem in krajem, predvsem tam, kjer je bilo onemogočeno delo s stroji. V tem času nastajajo že tudi posebne skupine mladih prostovoljcev, ki na akcijah opravljajo naloge v skladu s svojimi interesi ali poklicem.

V osemdesetih letih postanejo akcije manjše in se razvijajo v smer raziskovalnih taborov, praviloma z mednarodno udeležbo.

Raziskovalni tabori v naši občini

Na Domžalskem smo se razvoju znali prilagoditi. Po uspehih mednarodnih taborov na Krumpkeru, smo lani pripravili mednarodni ekološko-raziskovalni tabor »BISTRICA 90«, ki se ga je udeležila dvajsetina

mladih (občasno tudi več) iz šestih držav.

Lanskoletni program dela udeležencev je obsegal biološke in fizikalno-kemične analize reke Kamniške Bistrice, oceno onesnaženosti podtalnice in porabe umetnih gnojil na večjih kmetijah v občini Domžale. Delo prostovoljcev je bilo predvsem seznanjanje z metodologijo odzemanja vzorcev – od izbire primernega odzumnega mesta; označevanje vzorcev in njihove pravilne priprave na analizo določevanja osnovnih analitskih parametrov »in situ«, opazovanje, beleženje in ne nazadnje tudi izdelava končnega strokovnega poročila.

Biološke analize so opravili sami pod strokovnim vodstvom biologa, na terenu in v priročnem laboratoriju v taboru; kemične analize odvzetih vzorcev pa so bile opravljene v analitskih laboratorijih delovnih organizacij Lek Mengeš in Utok Kamnik, pa tudi na inštitutu »Boris Kidrič«.

Glede na rezultate fizikalno-kemijskih analiz so bili ugotovljeni naslednji kakovostni razredi reke Kamniške Bistrice:

DUPLICA: I.–II. kakovostni razred

DOMŽALE: IV. kakovostni razred

BIŠČE: III. kakovostni razred MLINŠČICA-ŠTUDA: II. kakovostni razred

Ob zaključku tabora pa je bil izdan tudi poseben bilten z rezultati tabora (dobite ga lahko v domačjski knjižnici).

Poleg vsega zgoraj naštetega strokovno-raziskovalnega dela, pa so imeli udeleženci tabora ob prostem času dovolj možnosti tudi za športne aktivnosti, večerne zabave, izlete (Velika planina, Arboretum) ipd. Na taboru so se sklenila tudi mnoga nova prijateljstva, za mnoge domače udeležence pa je bila to tudi dobra prilika za utrjevanje znanja angleškega jezika.

Letošnji tabor »Bistrica 91«

Letošnji tabor, ki bo potekal od 25. avgusta do 7. septembra pod DELOVNIM GESLOM: »POGLEJMO OKOLI SEBE IN VASE« bo v določenem obsegu nadaljevanje že lani začeti akcije, dopolniti pa ga nameravamo z novo, prav tako aktualno vsebino. Poskušali bomo z interdisciplinarnim pristopom pri ocenjevanju ekosistema – s povezavo kemijske, biolo-

– izdelava katastra divjih odlagališč odpadkov v jugovzhodnem delu občine.

3. Nadaljevanje akcije ugotavljanja porabe umetnih gnojil na kmetijskih površinah.

4. Splošni namen tabora bo torej osvetliti ekološko sliko naše občine in jo približati njenim občanom, ter jim vzbuditi pričanje, da lahko prav vsak s svojim vzgledom in pobudami prispeva k izboljšanju kvalitete našega bivalnega okolja.

Tudi letos so svojo pripravljenost za sodelovanje na taboru (kot sodelavci ali mentorji) potrdili številni strokovnjaki, ki se ukvarjajo z okoljevarstveno problematiko.

Ali želite postati udeleženec tabora?

Vsi udeleženci bodo imeli za časa trajanja tabora na razpo-

EKO TABOR Jemanje vzorcev vode iz Kamniške Bistrice Foto LIPOVŠEK

Vstekleničenje in etiketiranje vzorcev vode

Za udeležbo na mednarodnem ekološko-raziskovalnem taboru »BISTRICA 91«

Priimek in ime: _____
Naslov: _____
Rojstni podatki: _____
Telefon: _____
Fakulteta in letnik: _____
Znanje tujih jezikov (pasivno in aktivno): _____
Podpis: _____

ške, geografske in sociološke vede. Program dela na letošnjem taboru bi na kratko lahko strnili na štiri točke:

1. Poročilo o stanju bregov Kamniške Bistrice in nekaterih njenih pritokov – po lanski poplavi
– ponoven odzem 24 urnih povprečnih vzorcev in primerjava rezultatov z lanskimi,
– odzem vzorcev tal na nekaterih kritičnih mestih,
– izdelava katastra industrijskih odtokov.

2. Proučevanje vpliva dobskega odlagališča odpadkov na bližnjo okolico in preverjanje sestave odloženih odpadkov.
– Anketiranje krajanov o njihovem mnenju glede odlagališča,

lago brezplačno prehrano in prenočišče. Od udeležencev pričakujemo vsaj pasivno znanje angleškega jezika. Če se torej želite udeležiti tabora izpolnite spodnjo PRIJAVNICO in jo NAJKAŠNEJE DO 1. AVGUSTA 1991 pošljite na naslov LIBERALNO-DEMOKRATSKA STRANKA, OBČINSKI ODBOR DOMŽALE, Ljubljanska 70/II., p.p. 16, 61230 DOMŽALE – s pripisom »ZA TABOR«.

Vse dodatne informacije v zvezi s taborom pa lahko dobite tudi po telefonu št. 711-790 – kontaktna oseba: Martin Grošelj.

Zaželjeno je, da ob prijavnici posredujete tudi svoje ideje in predloge za delo tabora.

Pripravljalni odbor tabora zanj MARTIN GROŠELJ

PO SLEDEH DELEGATSKIH VPRAŠANJ Racionalizacija, da, a za kakšno ceno

JANEZ STIBRIČ, delegat Slovenske demokratične zveze v našem družbenopolitičnem zboru je na osnovi poročila predsednika o delu izvršnega sveta in upravnih organov v skupščini postavil vprašanje v zvezi z racionalizacijo občinske uprave. Zanimalo ga je, zakaj t.i. »tehnološki viški« delajo oz. so bili poklicani na delo, hkrati pa ostaja v upravnih organih delo, ki bi jim omogočalo stalno zaposlitev. Par njegovih vprašanj pa se je dotikalo tudi nove metode preverjanja učinkovitosti dela upravnih delavcev, ki je po strokovnem mnenju neprimerna za upravno in intelektualno delo. In ne nazadnje je želel zvedeti, kdo je študijo naročil, koliko bo stala in kdo jo bo plačal.

Obširen odgovor, ki ga je pripravil FRANCI JUHANT, sekretar Sekretariata za občo upravo, nas najprej sooči z dejstvom, da namen racionalizacije uprave ni le zmanjšanje števila zaposlenih, temveč je to kontinuirana naloga, ki poteka od leta 1987 z namenom povečati učinkovitost uprave, skrajšati in poenostaviti postopke, izboljšati kvaliteto storitev in nenazadnje zmanjšati stroške upravnega aparata.

Tako je bila že izvedena vrsta aktivnosti na osnovi projektnih nalog, ki jo je realizirala Višja upravna šola v Ljubljani, eden izmed rezultatov je tudi zmanjšanje števila zaposlenih. Ob tem pa se je ugotovila neenakomerna obremenitev delavcev, kar naj bi poleg ostalega analizirala tudi firma NOVUM iz Ljubljane, ki svoje poročilo pripravlja na osnovi trenutnih opazovanj, kar je po mnenju pripravljalca odgovora sodobna in učinkovita metoda. Celotna študija bo ostala 13.750 DM protidinarske vrednosti, sredstva zanjo so zagotovljena v proračunu.

»Tehnološki viški« se na delo vračajo le začasno in sicer so vzroki v povečanih nalogah in pristojnostih uprave, ki se bodo po vzpostavitvi baz podatkov in evidenc zmanjšale, pa tudi v daljših bolniških odsotnostih posameznih delavcev.

Kako sanirati krajinska problema?

CVETO ZALOKAR ORAŽEM, delegatko Stranke demokratične pre-

nove v družbenopolitičnem zboru je zanimalo, kako se nameravata sanirati dva krajinska problema v občini Domžale: kamnolom Lukovica in kamnolom v KS Velika vas-Dešen.

Odgovor, ki sta ga pripravila JANEZ KOVAČ, sekretar Sekretariata za urejanje prostora in varstvo okolja, ter Jože Duhovnik, direktor Komunalno stanovanjskega podjetja Domžale, nam pove, da je v izdelavi ureditvenega načrta Kamnoloma Lukovica, ki je v fazi predloga in je na njegovi osnovi predvideno terasasto izkoriščanje kamnoloma, kar bo omogočilo sanacijo. Z ozirom na trenutno tempo eksploatacije, se predvideva, da bo s sanacijskimi deli možno pričeti leta 2000.

Kamnolom v Dešnu izkorišča Slovenija ceste tehnika – Industrija apna Kresnice. Tudi za njegovo sanacijo je že naročena izdelava prostorsko izvedbena dokumentacija, ki jo izdeluje Razvojni zavod Domžale, zbori pa naj bi jo obravnavali še v letošnjem letu.

Isto delegatko je zanimalo tudi, če bo na Šrkjančevem morda kdaj avtobusna postaja – nekoč je že bila. Na konkretni odgovor, ki naj bi ga pripravil Primestni potniški promet v Ljubljani, bo treba še malo počakati.

Kdo vas bo vzdrževal, gozdne ceste?

KAROL SVETLIN, delegat KS Vrhpolje-Zalog v Zboru KS je v skupščini postavil vprašanje v zvezi z vzdrževanjem nekdanjih gozdnih cest na območju Moravške doline in KS Dob, še posebej pa ga je zanimala cesta Češnjice-Javorščica-Trojica, saj cca 3 km dolga cesta počasi postaja neprevozna.

Po odgovoru, ki ga je pripravil PRIMOŽ TONKLI, strokovni sodelavec Sekretariata za urejanje prostora in varstvo okolja, mora gozdne ceste vzdrževati Gozdno gospodarstvo Domžale in sicer vse do tedaj, ko bodo ceste prenešene na krajevne skupnosti, na katerih območjih so. To naj bi bilo urejeno jeseni, finančna sredstva za redno vzdrževanje cest pa bo morala zagotavljati občina Domžale v proračunu.

V. V.

Kaj je novega v KS Radomlje?

Vodenje Krajevne skupnosti Radomlje, po velikosti jo lahko uvrstimo med večje in bolj razvite KS, pomeni za vsakogar pravi izziv, še zlasti zaradi hitrega napredka, ki z velikimi koraki vstopa na območje tega našega največjega volišča. O tem, kako se lotiti te naloge, kako vsestransko razvijati KS Radomlje smo se pogovarjali s tajnikom KS Draganom Jerebom.

Krajevna skupnost Radomlje je vsa leta največje volišče v naši občini, ob pravem »mestecu« Radomlju pa obsega še dve manjši vasi: Škrjančevo, ki je pravzaprav že del Radomlje, in Hudo, ki je skoraj v celoti ohranilo svoj polepšani vaški videz. Razvoj ste na tem koncu v zadnjih letih zajemali z veliko žlico. Za tako pospešen razvoj so »kriva« tudi dosedanja vodstva KS, ki so že pred leti spoznala, da brez samoprispevka ne bo šlo. Od kdaj samoprispevki in za kaj ste jih porabili?

Krajani našega konca so že leta 1962 izglasovali samoprispevek, prvi v občini, ki so ga namenili izgradnji Osnovne šole Radomeljske čete. V letih 1978 do 1988 pa smo zbirali krajevni samoprispevek za izgradnjo kanalizacije. Kot vse KS smo tudi v naši ob zadnjem občinskem samoprispevku zbirali 0,5% za dokončno izgradnjo kanalizacije in začetek urejanja športnega parka, spomladi 1989 pa so se krajani odločili za plačevanje 1,5% krajevnega samoprispevka, katerega program se pospešeno realizira.

Vse manjših »samoprispevkov« in akcij, pa naj bo v obliki prostovoljnega dela, ali zbiranja dodatnih finančnih sredstev, pa je bilo nič koliko.

Izgradnja kanalizacije, ki se je začela v letu 1978, je zaklju-

čena. Bi to, najbrž ne bo pretirano, če rečemo, zgodovinski pridobitev, lahko predstavili v številkah!

Vseh vodov je več kot 9000 m, nanje pa je priključenih blizu 500 gospodinjstev. To resnično pomeni veliko pridobitev predvsem za varstvo okolja, pa tudi podtalnice, obenem pa je bila izgradnja kanalizacije tudi priložnost za dopolnitev oz. izgradnjo spremljajočih komunalnih objektov.

Kaj vas na komunalnem področju še najbolj žuli?

Na kratko je to 5 kilometrov neasfaltiranih ulic, ki s prahom in neurejenostjo motijo naše krajanje. Tudi tu so vzpodbudni začetki. Tako smo v začetku tega leta naročili izdelavo projektov, na osnovi katerih se bomo že v prihodnjem letu, če bo možnost, pa že v jeseni le-

tošnjega leta, lotili asfaltiranja posameznih ulic. Pri tem bo odločilno vlogo imela pripravljenost krajanov, da z lastnimi sredstvi in delom postopoma rešimo tudi ta problem.

Omenili ste probleme neasfaltiranih cest, pa vendar je eden izmed večjih problemov tudi »asfaltirana« cesta proti Volčjemu potoku.

V letošnjem proračunu je za odpravo tega problema v obliki preplastitve omenjene ceste od kulturnega doma do Motela »Šraj« namenjenih nekaj sredstev, vendar s tem problem ne bo v celoti rešen. Temu je kriva velika obremenitev te ceste zaradi težkih tovornjakov, neurejene bankine pa tudi pomanjkljiva prometna signalizacija. Problem varnosti kolesarjev in pešcev bi bil odpravljen s pločniki oz. kolesarsko stezo, o če-

mer pa zaradi pomanjkanja finančnih sredstev ne moremo niti razmišljati. Enak problem je tudi pločnik in kolesarska steza na Cesti Radomeljske čete.

Bi na kratko predstavili cilje, ki ste si jih zastavili za srednje-ročno obdobje 1991–1995?

Predvsem realizirati program krajevnega samoprispevka, kar najbrž ne bo lahko, saj je denarja iz dneva v dan manj.

program se doslej uresničuje, saj smo že:

– razširili cesto do vasi Hudo

– zgradili nov most preko Hudskega potoka

– asfaltirali Prešernovo cesto proti Črnelem v dolžini 345 m.

Sedaj se končujejo priprave za izgradnjo pločnika skozi Škrjančevo, nato bomo zgradili prizidek k mrliški vežici, načrtujemo ureditev javne razsvetljave na Cesti Radomeljske čete, velik zalogaj za našo KS pa predstavlja tudi ureditev oz. dokončanje športnega parka na Kamniški Bistrici. Ob tem pa bi radi asfaltirali še čim več ulic.

Računamo na dobro sodelovanje krajanov, s skupnimi močmi in razumevanjem bo neprimerno lažje.

V. V.

PODELITEV PRIZNANJ KRVODAJALCEM:

Kri za življenje

V petek, 21. junija, se je na Gorjuši zbralo preko 160 krvodajalcev iz vse občine. Povabila jih je Občinska organizacija Rdečega križa iz Domžal in podelila priznanja vsem tistim, ki so z lanskim dajanjem krvi dosegli okroglo število.

Zbrane je najprej pozdravil Štefan Hrovat, predsednik komisije za krvodajalstvo OO RK Domžale. V kratkem nagovoru je med drugim povedal:

»Povabili smo vas, da prejmete zaslužena priznanja za večkrat darovano kri. Žal so Rdeči križ Slovenije, aktivisti

po krajevnih skupnostih in posamezni sindikati po podjetjih ostali edini organizatorji nabiranja krvodajalcev. In ostali smo mi, krvodajalci, ki še vedno vemo, kaj je humanost in človeška solidarnost. Nismo vajeni velikih besed, zahval, pa vendar. Naša nova oblast, vse stranke na Slovenskem v svojih programih niti z besedo ne omenjajo krvodajalstva. Ne znam si predstavljati, kam to vodi. Za darovano kri je v letošnjem letu Rdeči križ Domžale dobil tako malo sredstev, da tudi tega srečanja finančno ne pokriva.

Zahvalili so se tudi Andreju Cerarju iz Preserij, ki je dal kri več kot šestdesetkrat. (slika levo)

Francka Volčini, iz Dragomlja, prejema priznanje za več kot petdesetkrat darovano kri. (slika desno)

Poudaril je tudi, da so to priznanja za leto 1990 in da letošnja spomladanska krvodajalska akcija še ni upoštevana. Vsem tistim, ki so kri darovali petkrat pa bodo priznanja poslana po pošti.

Nato so Franc Zabret, predsednik Občinske organizacije RK, Štefan Hrovat in Brane Kosmač, sekretar OO RK, podelili priznanja za desetkrat, dvajsetkrat, tridesetkrat in več kot štiridesetkrat, petdesetkrat, šestdesetkrat in sedemdesetkrat darovano kri.

Več kot petdesetkrat sta darovala kri: Francka Volčini iz Dragomlja, zaposlena v TOKO Domžale in Janez Skok iz

Mengša, zaposlen v menškem Hidrometalu.

Več kot šestdesetkratni krvodajalci pa so: Franc Iglič, upokojenec iz Nožic; Ivan Pirc iz Domžal, zaposlen v Induplatiju; Andrej Cerar iz Preserij, zaposlen v Papirnici in Alojz Ropič iz Domžal, zaposlen v Heliosu, ki je daroval kri že triinsedemdesetkrat (73x).

V razgovoru po podelitvi smo izvedeli, da, na presenečenje in srečo, število krvodajalcev v občini ne upada in se je ustalilo pri številki 1600. Navdušuje tudi obilica mladih darovalcev krvi.

Tekst in foto: Igor Lipovšek

Delovanje hranilno kreditne službe Domžale v 1990. in 1991. letu

Združena hranilno kreditna služba za kmetijstvo in gozdarstvo Domžale (v besedilo HKS) in njeno dejavnost ste v občinskem glasilu že spoznali. V letu 1990, se je v hiperinflaciji razburkano finančno monetarno tržišče, nekoliko umirilo. S tem so nastali, vsaj do neke mere, »normalni« pogoji za opravljanje naše dejavnosti t. j. zbiranje hranilnih vlog občanov, predvsem so bili v tej skupini zajeti kmetje kooperantje naših ustanoviteljev.

HKS je imela stimulativne obresti in sicer od 01. 05. 1990 dalje smo obrestovali hranilne vloge na vpogled z 20% obrestno mero.

Tako zbrane hranilne vloge HKS so omogočile ustanoviteljem delno pokrivanje potreb po obratnih sredstvih. Temeljni organizaciji kooperantov gozdnega gospodarstva, sta na takšen način pridobljena sredstva namenili za plačevanje, od kmetov kooperantov, odkupljenega lesa. HKS se je preko KZ Emone vključila tudi v kratkoročno kreditiranje naših varčevalcev.

V aprilu preteklega leta je republiška skupščina izdala novi Zakon o hranilnih službah. Temu zakonu smo se tudi v celoti prilagodili. Novost tega zakona je, da nam je

omogočil razširitev dejavnosti in sicer vodenje žiro računov, tekočih računov in plačilnega prometa. Vse te zakonsko dopuščene možnosti nam bodo omogočile boljše zadovoljevanje potreb naših varčevalcev. Poleg zakonodaje o HKS smo pričakovali tudi nova zakona o združništvu in o gozdarstvu, vendar sta bila ta dva zakona republiški skupščini predstavljena le kot osnutek in do danes še nista bila sprejeta. Omenil sem ju zato, ker predstavlja osnovo za bodočo organiziranje kmetijskega in gozdarskega združništva.

Hranilna služba je poslovno leto 1990 navkljub težavam zaključila zadovoljivo.

V zadnjem četrtletju 1990 in v prvem letošnjega leta, so se pričele zelo velike težave pri plačilih prodanih proizvodov kupcem. Nelikvidnost je bilo še posebej čutiti v primarnih dejavnostih gospodarstva, saj se v teh vejah gospodarstva reproviriga konča in nelikvidnosti ni mogoče nikamor več amortizirati.

Pri plačilih mleka so roki še nekako znosni, medtem ko je pri odaji živine in lesa problem bolj pereč. Nelikvidnost je v zadnjem času tolikšna, da se plačila izvrše po 45, v nekaterih primerih, pa celo po 60 dneh od dneva oddaje. Za premoščanje teh težav je bilo v lanskem letu na razpolago tudi nekaj občinskih sredstev, letos pa je tudi ta vir skoraj presahnil.

Z namenom, da bi spodbudili varčevanje smo tudi v letošnjem letu vodili obrestno politiko tako, da bi pridobili čim več novih varčevalcev. Od 01. 05. 1991 dalje veljajo naslednje obrestne mere:

– sredstva na vpogled so obrestovana po 30% letno,

– vezava sredstev nad 6 mesecev 55% letno,

– vezava sredstev nad 1 leto 60% letno.

S posameznimi varčevalci se bomo pogovorili o posebnih pogojih varčevanja v slučajih večjih zneskov in dalje določbe.

Za hranilne vloge pri naši hranilno kreditni službi imamo tudi garancijo Republike Slovenije, to pomeni, da so le-te zavarovane pred problemi, katere so imeli nekateri varčevalci pri ustanovah, katere takšne garancije niso imele.

Posebej obveščamo vse upokojence iz občin Domžale, Kamnik in Ljubljana – Bežigrad, da lahko postanejo naši varčevalci, saj smo doslej s pokojninskimi skladom dogovor po katerem vam lahko preko naših hranilnih knjižic nakazujemo vaše pokojnine. Dvigali jih boste lahko na vseh naših blagajniških mestih:

– v Domžalah (prostori hranilno kreditne službe),

– v Jaršah (prostori kmetijske zadruge Emona),

– v Lukovici (prostori trgovine KZ Emona),

– v Moravčah (prostori trgovine KZ Emona),

– v Komendi (prostori trgovine KZ Emona),

– v Kamniku (prostori trgovine KZ Emona),

– v Črnučah (prostori trgovine KZ Emona),

kakor tudi na blagajniških oken- cih Zdrušno kmetijske banke v Ljubljani, Miklošičeva 4.

Vse informacije lahko dobite po telefonu na številki 721–371 ali osebno na Hranilno kreditni službi Domžale, Ljubljanska 93.

Vodja HKS Domžale: ANTON PRAPROTNIK

Miški v mini svetu

Obljuba je obljuba in jo je treba izpolniti, je rekla Saša, voditeljica Mini plesne šole Mickey Mouse Dob in po uspešnem večeru plesa odpeljala vse svoje člane, ki so to želeli, na ogled Mini sveta v bližini Celovca v Avstriji.

V petek so šli otroci, spremljali sta jih Saša in Veronika, v soboto so najmlajše plesalce spremljali starši, obakrat pa se je miškom pridružilo toplo sonce in lepo vreme. Obisk sosednje države smo izkoristili tudi za vožnjo skozi tunel Karavanke.

V mini svetu pa od zgradbe do zgradbe, od znamenitosti do znamenitosti. Plesalke kan kana so si z zanimanjem ogledale maketo znanega zabavišča v Parizu, kjer so dekleta prvič zaplesala znameniti ples. Največ pozornosti so bile deležne številne majhne železnice, makete ladij in ladij, pa »pomanjšani« kiti, ki so plavali v samem zabaviščnem morju. Nič manj oblegani pa niso bili niti najbližji sladoledarji. Sledil je še obisk bližnjega akvarija, kjer sta bila največ obov in ahov deležna oba krokodila ter številne kače, ki jih je bilo kar težko poiskati v njihovih novih bivališčih. Največ pozornosti je bila deležna velikanska želva, na katero so tudi največji bojazljivci na koncu položili svoje drobne ročice, da bodo le skupaj na sliki.

Še obisk bližnje veleblagovnice, da bodo doma vedeli, da smo bili v Avstriji in prijeten izlet je bil s pozivom: JESEN! SE VIDIMO, HVALA, SAŠA, končan.

V. V.

Pokojniki, za 300 odstotkov dražje ležite!

Mrtvi se ne morejo pritoževati – in v glavnem se tudi ne pritožujejo. Tako se tudi ne morejo pritožiti nad dejstvom, da je Stanovanjsko komunalno podjetje Domžale podražilo njihov počitek za 300 odstotkov. Za kaj torej gre?

Za enojni grob – tako piše na stencasu domžalskega pokopališča – je treba plačati enoletno najemnino 144,00 din. Tako piše. Prišla pa mi je položnica, ki tak grob zaračunava s 451,20 din. Poklical sem vodstvo delovne organizacije, opozoril sem jih na nedoslednost (eno piše, drugo obračunava!), vendar nič.

Kaj je sedaj to? Ali lahko tako vsi počno? Kdo mi bo odgovoril? Za ta red moramo poskrbeti živi, saj tisti, ki na teh naslovih prebivajo – žal tega ne morejo več...

J. H.

Hvala, ker ne kadite!

V mesecu juniju se je zaključil nagradni natečaj za najboljša likovna in literarna dela, v katerem je sodelovalo veliko število učencev osnovnih šol iz občine Domžale.

Društvo nekadilcev Domžale je vsa prispela dela pregledala in odločila, da so najboljša literarna dela na temo boja proti kajenju napisali:

KATJA JEROVŠEK iz Osnovne šole Edvarda Kardelja, Trzin

MARKO GARDAŠEVIČ iz Osnovne šole Radomeljske čete, Preserje

IGOR ZUPANČIČ iz Osnovne šole Janko Kersnik, Brdo
Najboljša likovna dela pa so prispevali:

LIDIJA GRUM in **BARBARA CERAR** iz Osnovne šole Martin Koželj, Dob

EDI FETAH iz Osnovne šole Edvarda Kardelja, Trzin

PRIMOŽ KOCJANČIČ iz Osnovne šole Olge Avbelj, Domžale

NINO MASELJ iz Osnovne šole Šlandrove brigade Domžale

Vsem nagrajencem iskrene čestitke, prijetne počitnice, mentorjem in vodstvom šol pa najlepša hvala za sodelovanje!

Društvo nekadilcev Domžale

HVALA, KER NE KADITE!

Kajenje je razvada, ki se je razvila po celem svetu. Kajenje je razvada starih in mladih ljudi. Človek začne kaditi v mladih letih v dobi pubertete. S cigareto v ustih se tak mlad človek hoče uveljaviti pred prijatelji, še posebno pa pred dekleti. Počasi kajenje pride v navado in marsikdo se ne more odreči kajenju. Kajenje je zelo škodljivo, slabo vpliva na vse

človeške organe in ugotovljeno je, da povzroča raka.

Tudi moj ati je kadil zelo dolgo in veliko cigaret. Zaradi zdravja in še posebno zaradi tega, ker sva ga s sestro opozarjala, je nehal in ne kadi že dve leti. Pri nas še ni dovolj razširjena zavest o škodljivosti kajenja, zato nekateri še vedno kadijo na prepovedanih mestih. Kadijo tudi učitelji in zdravniki, ki kajenje prepovedujejo.

Moja želja je, da bi razne oddaje na televiziji, radiju, pa tudi različna predavanja pripomogli k zavesti ljudi, da bi prenehali kaditi čim več kadilcev in si s tem ohranilo zdravje.

Cigareta je zavitek tobaka, na enem koncu je ogenj, na drugem koncu pa ima bedaka.

Igor Zupančič

KADITI PREPOVEDANO!

»Hvala, ker ne kadite!« na take ali podobne napise naletim, vse pogosteje v raznih javnih ustanovah, pisarnah, čakalnicah, torej tam, kjer jih človek glede na še vedno precej veliko število kadilcev v naši deželi, ne bi pričakoval.

Ja, se že osveščamo, vendar prepočas. Stari kadilski mački se pač ne bodo nikoli ločili od svoje zveste prijateljice CIGARETE. Prihodnost brez kajenja nosi na ramenih naša generacija. Ne misli si, da si bolj privlačen s cigareto in si potegnil že zaradi družbe kljub temu, da si potem prečepel nekaj časa nad školjko zaradi slabosti, ki jo povzroča cigaretni dim, in se zapiral pred starši, da tvoja skrivnost, ki ni bila ravno hvale vredna, ne bi postala nadloga. Vendar je to postala v vsakem primeru, če ne že zaradi staršev, ki so se zgražali nad neumnostjo svojega sinka, pa zaradi težkega dihanja, nezmožnosti daljšega teka in jutranjega pokašljevanja, ki bo že postalo kronično nekaj let kasneje. Da-

nes se časi spreminjajo. Tudi srednje šole se osveščajo. Ne bodo več sprejemale »učencev kadilcev«, čeprav so se iztrebljanja kajenja lotili malce nenavadno. Pozabili so na višje razrede, katerim bo, dokler ne zapustijo šole, še dovoljeno kaditi na šolskem dvorišču in tako bo prvošolskim generacijam omogočeno kaditi med njimi, saj nihče ne bo od njih zahteval potrdila, da niso prvi letniki, in tako bo šlo v neskončnost. Kajenje bi morali prepovedati nenaenkrat in za vedno brez kakršnihkoli popuščanj. Tudi dijaki sami so se zbudili iz otopenosti in celo dali malce nenavaden predlog, naj odpustijo vse učitelje, ki kadijo. Seveda se njihov predlog niti obravnaval ni na konferenci, ampak morda se bo nekoč v prihodnosti, ko bomo mi odrasli in odločali o kajenju. Za zdaj je na površju še tista generacija, ki ni čutila potrebe po lastni skrbi za zdravje, saj je obolenja plačevalo socialno skrbstvo.

Predlagam vsakoletno ekskurzijo osmošolcev na Golnik, naj si dodobra ogledajo posledice kajenja. Tridesetletni hudi kadilci še hoditi ne morejo brez pomoči, njihov stalni spremljevalec ni več cigareta, temveč prečiščevalec zraka. So tudi taki, ki sploh nimajo več lastnih pljuč, temveč jih nadomešča stroj in samo še vegetirajo v upanju, da se bo našel nekdo, ki bo ta strojek zmanjšal na velikost žepa in ga bodo lahko nosili s seboj. Pri tem pozabljajo, da je njihov organizem tako oslabil, da morda niti navadnega sprehoda ne bodo zmogli.

Če so že ekskurzije na Golnik neizvedljive, potem bi si lahko ogledali vsaj video kaseto in posnetke pljuč strastnih kadilcev, ki sploh niso več iz žive snovi, torej celic, ampak so le še prijetna gmota.

Težko se bo boriti v družbi kadilcev, a uspelo nam bo, le vztrajati moramo.

Marko Gardaševič

OPOMIN

»Zjutraj se zbudim in pomislim na vse tegobe dneva. V službi sem sit vsega sitnarjenja, ne prenesem nenehnih skokov sem ter tja, ko pridem domov, se moram ukvarjati z otroki...« toži neki kadilec. Jasno, da je zanj vsak dan petek, 13... Na življenje gleda tako kot ženske, kadar se vlije dež. In zakaj tako? Zato, ker je kadilec po navadi živčna oseba, ki se ne umiri niti za toliko, da bi spredel, da je mogoče na življenje gledati tudi z drugačnega zornega kota.

Kadilci se ne zavedate, da kvarite življenje sebi in nemojkrat tudi drugim! Kaj vam pomeni tisto rjavo listje, zavito v bel papir? Zakaj se ne »vzamete skupaj« in si rečete NE? Namesto, da si vtaknete v usta iznajdbo 15. stoletja, vzemite žvečilni gumi, bonbon, tectite v naravo in se namesto nikotina nadihajte svežega zraka in podobnih »mamil«! Poglejte se! Iz škatlice jemljete cigaro ali cigareto, si jo prižgete, vase vsrkate mamila, ki vas uničujejo; te škodljive snovi potujejo v pljuča, pljuča se borijo – rada bi vam ustregla, da bi dalj časa živeli. In vi! Zrete naprej, vaš pogled seka suh, meglen, opazen dim, ki se vali iz cigarete in vam pokriva obraz. Kako zmorete? Kako to, da se ne zadušite v vsej umazaniji? In kako zgledate? Rumeni prsti, podončniki in zadah po cigaretah. Sram vas bodi! Po svoje se mi smilite! V mladosti ste po vsej verjetnosti zapadli v družbo, ki je kadila in sedaj se vam, nesrečnežem, obeta nekoliko krajše življenje. Ali morda še ne veste, da na zahodu ugled človeka upade, če zvedo, da kadi. Ste tudi slab zgled mlajšim. In potem se še mame kadilke jezijo, če prične sin ali hčerka kaditi. Zavedajte se, da je skoraj za vsako mamilo tudi zdravilo. Ampak ne takšno, ki ga kupiš v lekarni. Tvoja volja je zdravilo za tako mamilo. Ne obupajte! NE! NE! NE!

Če berete ta spis slučajno »s čikom« v rokah, spustite ga, za mene, otroka, ki vam želi dolgo srečno in umirjeno življenje.

Katja Jerovšek

mlatimo slamo

Za uveljavitev popolne in dokončne resnice so dopustne vse laži!

Za smotrnejše delo v oddelku smo ukinili dve delovni mesti; za ugotavljanje če preostali delajo bolje – smo nastavili tri kontrolorje...

Kaj se čudite ljudje!! Desetletja so nas učili – NIČ NAS NE SME PRESENETITI... sedaj vas pa vsaka najmanjša stvar vrže iz tira!

Kakšno naključje: na Štajerskem so odprli spomenik Antonu Martinu Slomšku, v Domžalah pa Slomškovo brez makadama: HVALA, ANTON MARTIN!

Ni večje slasti – kot je slast oblasti...

Problematika varstva pri delu in delovnih razmerij

Zakon o varstvu pri delu in Zakon o delovnih razmerjih obvezujeta organe inšpekcije dela, da nadzirajo kako pravne osebe in zasebniki izpolnjujejo predpisane obveznosti na področjih, ki jih urejata. Medtem, ko je pristojnost na področju tehničnega varstva urejanja delovnih razmerij v celoti v občinski pristojnosti.

Ugotovitve, ki izhajajo iz skoraj 1000 opravljenih pregledov so dokaj problematične in zahtevajo najmanj posebno pozornost ali popolnoma nov pristop in način urejanja.

S področja tehničnega varstva velja opozoriti zlasti na nepopolno tehnično opremljenost sredstev za delo. Predvsem v zasebnem sektorju opažamo, da se ne opravljajo pregledi predvsem mehaniziranih delovnih priprav v določenih rokih. To pomeni, da za obratovanje teh

sredstev ni predpisane dokumentacije, ki bi jamčila, da so priprave varne ob normalni delavčevi pazljivosti. V takih primerih se sicer lahko z odločbo inšpekcijskega organa prepove uporabo, vendar to pomeni praktično ustavitev proizvodnega procesa.

Razumljivo je, da so spričo splošnega gospodarskega stanja in razmeroma dragih storitev pooblaščenih organizacij za varstvo pri delu poizkusi izmikanja obveznosti vedno bolj pogosti, vendar je treba poudariti, da pravna oseba ali delodajalec v primeru nesreče ali poklicne bolezni pri delu s takimi sredstvi nosita celotno kazensko in odškodninsko odgovornost.

Enake okoliščine veljajo tudi v primerih izvedbe meritev ekoloških in mikroklimatskih pogojev v delovnih prostorih in delovnih sredstvih (ropot, temperatura, razsvetljava, MDK) in uporaba osebnih zaščitnih sredstev.

Pogosto se pojavlja tudi zamujanje rokov za opravljanje preventivnih zdravstvenih pregledov ter preverjanje znanja s področja varstva pri delu kot dela funkcionalnega izobraževanja in sposobnosti zaposlenih, da samostojno opravljajo zahtevnejša in nevarnejša dela.

Pri vseh teh zapažanjih in ugotovitvah je inšpekcija skladno s predpisi dolžna uvesti ustrezne postopke pri sodniku za prekrške in ukrepati z ureditveno odločbo, kar pa dostikrat pomeni tudi prepoved dela zlasti v primerih, ko je ogroženo zdravje delavcev in njihova varnost.

Na podlagi delovnih razmerij se pojavljajo grobe kršitve pravic delavcev predvsem v zasebnem sektorju, ki se kažejo v obliki nezakonitega odpuščanja delavcev, zaposlovanja »na črno«, kršitvah določil o osebnih dohodkih, delo preko rednega delovnega časa itd. Zaradi navedenih pojavov bomo redne nadzore tudi v prihodnje izvajali izven rednega delovnega časa – v popoldanskih in večernih urah. Grobe kršitve, ki se v večini primerov ponavljajo, pa bomo poleg predlogov za uvedbo postopka o prekršku tudi javno objavili.

Pri svojem delu težimo in poizkušamo vse probleme reševati v obliki sporazumov in poravnav, kar nam v večini primerov uspeva predvsem v družbenem sektorju.

Zaradi porazdeljenih pristojnosti na posameznih področjih redno sodelujemo z Republiškim inšpektoratom dela, Družbenim pravobranilcem samoupravljanja, Postajo milice in Zvezo svobodnih sindikatov.

Namen prispevka ni samo v informiranju ampak prvenstveno vzpodbuda tistim, ki zaposlujejo delovno silo ali pa jim je to ena izmed delovnih obveznosti, za večjo pozornost problemom humanizacije dela in zagotavljanjem varnih delovnih pogojev in večjo skrb socialni varnosti delavcev.

URS

USTANOVLJENI KRŠČANSKI DEMOKRATI V MENGŠU

Modrost in strpnost je pot v boljši jutri

Kdor hoče ljubiti življenje in videti boljšo prihodnost, naj se izogiba hudega, dela dobro, išče naj miru in hodi za njim.

Zgornja misel nas je vodila, ko smo se po nekajmesečnem dogovarjanju in iskanju možnosti le odločili, da ustanovimo svoj krajevni odbor. 31. maja 1991 smo se zbrali na ustanovnem zboru. Število prisotnih ni bilo pomembno, pač pa namen, zaradi katerega smo se zbrali. Ob številnih gostih bi omenil le g. E. A. Schwarzbartla, župana občine, g. Bogdana Osolina, predsednika občinskega odbora SKD Domžale, in koordinatorski za propagando, g. Ivana Kepica, ki je ustanovni zbor tudi vodil.

Program dela KO SKD Mengeš je predstavil g. Danijel Forjan.

Kadrovsko vprašanje je postavil na prvo mesto, saj smo številčno še zelo šibki. Naš program izhaja iz krščanskih načel o svobodi, pravičnosti, poštenosti in miru. Prizadevamo si, da bi osebni in družbeni razvoj pripeljali na višjo raven. Zato pa potrebujemo člane, ki so pripravljeni aktivno sodelovati.

Pravilen in pošten odnos do ogroženih. Na tem področju že deluje Karitas, mi pa jo bomo podpirali in z njo sodelovali.

Delovanje na ekološkem področju. Zavedamo se, da imamo naravo dano od Boga. Naši zanamci nas bodo cenili tudi po tem, kakšno okolje jim bomo zapustili.

Prometna ureditev je zelo pereč problem našega kraja, saj skozenj potekajo regionalne ceste. Drugačna ureditev pa zahteva velika finančna sredstva, ki pa niso nikoli tako nedosegljiva. Krajevni odbor SKD bo lahko uresničeval nanizane programske točke, če se bo vključeval v odbor KS, sodeloval z drugimi krajevnimi odbori SKD, z njimi reševal nastale probleme, krajane pa osveščal na organiziranih okroglih mizah.

P. N.

VNOVIČ POGRETA TEMA

Mi smo lovci, zgodaj vstali

Narava je narava, bi morda mislil marsikdo. Sama naj bi urejala pravilno ravnanje med živalmi, rastlinstvom, bedela naj bi nad vsemi živimi bitji na Zemlji. Ta trditve vselej ne drži ali pa nastopi prepozno.

Med tiste, ki naj bi pazili na pravilno ravnanje, spadajo tudi lovci, tako imenovani »jagerji«. Pa svoje plemenito poslanstvo čedalje bolj opuščajo. Tudi oni so se podali, »po hitrem postopku«, na pot trznega gospodarstva, četudi na škodo nekoga drugega: kmeta. Kljub nenehnim pritiskom na razne organe in forume, se število divjadi v hribovskih predelih močno povečuje.

V enakem položaju bodo kmalu postali nižinski kmetje. Ta, tako imenovana »odvečna divjad«, dela kmetom ogromno škodo, ki pa jo lovci prav smešno ocenijo, ali pa je sploh ne! Izgovor pri cenah nastale škode je ponavadi isti: »Počakajte, trenutno je blagajna prazna!« Če nisi preveč vsiljiv in svojo pravico do odškodnine ne zahtevaš odločno, se včasih le-ta slučajno pozabi poravnati. Kmetu divjad dela škodo, mi pa z »izvozom« mesa divjadi in kapitalnim trofej lepo služimo – tudi dolarje.

Pozna se, dragi lovci, da je v vrstah zelene bratovščine čedalje manj kmetov, če je sploh še kdo. Oni, uvožni lovci iz Ljubljane ali iz druge države, pa škode niti ne opazijo. Njim je edini cilj in sreča, da si na lovu zagotovijo dobro kapitalno tro-

fejo, ki bo krasila njegovo »naravno« stanovanje. Koliko pa je ta divjad naredila škode na tistem območju, pa ne zna in noče izračunati noben lovec. Ali ne bi bilo smotno, da bi bil tudi oškodovani kmet soudeležen »pojedine« srnjadi in divjih prašičev? Seveda se to ne da izpeljati, ker so lovci in oni drugi vajeni sami zajemati z veliko žlico, zato kmet pri tem nima nobene možnosti.

Upam, da bo nova zakonodaja, ki prihaja na dan, lovce le

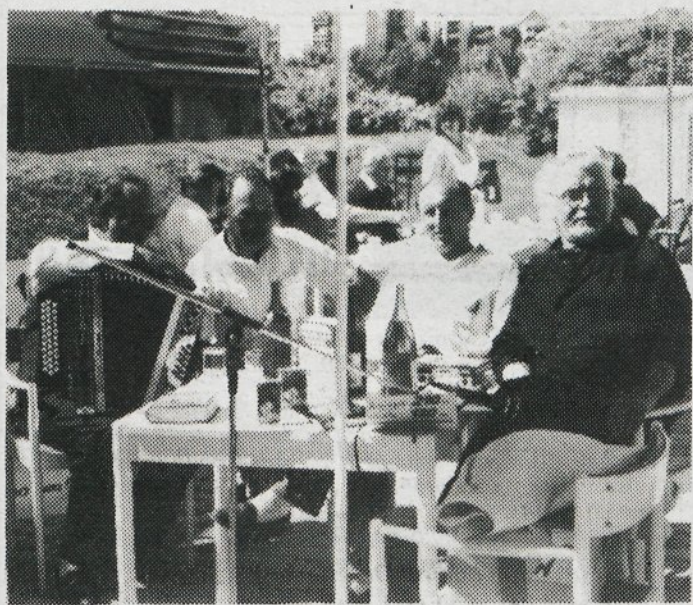
nekoliko streznila, pa tudi lovske družine ter lovske zveze, da bodo tudi oni spoznali, kako naj bi morali delati v samostojni Sloveniji: v dobro vseh, tudi kmetov. Hrana je odločilen vir življenja, zato pridelavo in njihove pridelovalce spodbujajmo, ne pa dovolimo, da jo preštevila divjad, s potuho »uradnih« lovcev, ne nadzorovano uničuje. Morda se bomo le prebudili – kajti gospodje v zelenih uniformah, čas je...

V. JERAS

EDIGS-ova trgovina

NAJMLAJŠI PRVI KUPCI V NOVI EDIGS-OVI TRGOVINI – NA LIPARJEVI CESTI V MENGŠU

PRIJETNO POPOLDNE V DOMU
UPOKOJENCEV V DOMŽALAH

Toplina kulturnega dogodka za ljudi v jeseni življenja

Jesen življenja je lahko tudi zelo prijetna, če je le osebe takšnega doma za to, da se jo posebej popestri. Direktor domžalskega Doma upokojencev Franc Gostinčar si ves čas prizadeva, da svoje stanovalce popelje tudi večkrat kam na izlet, da priredi piknik ali pa pripravi kulturno srečanje z znanimi ljudmi.

Na začetku junija so v domžalskem Domu upokojencev pripravili 40. predstavitev Sivčeve knjige, tokrat zadnje uspešnice Godec pred peklom. Poleg pisatelja Ivana Sivca sta starejše občane obiskala še dramski umetnik Miha Baloh in harmonikar Franc Flere. Pripravili so dveurni program, v katerem je Franc Flere igral in pel, Miha Baloh je prebral nekaj odlomkov iz knjige in recitiral pesmi, pisatelj Ivan Sivc pa je pripovedoval o pisanju knjig, o osrednjem junaku Godca – o Fleretu ter o svojih nadaljnjih literarnih načrtih. Po besedah fizioterapevke Silve Demšar, ki je popoldne s preostalim strokovnim kadrom tudi organizirala, ter po veselih obrazih sodeč je v Domu upokojencev minilo prijetno kulturno-zabavno popoldne. Ali kot je rekel direktor Franc Gostinčar: za popestritev ni potrebno veliko denarja, pač pa veliko dobre

volje, te pa v domžalskem domu imajo na pretek, od osebe do stanovalcev. To kaže tudi njihovo glasilo, ki močno presega podobna interna glasila.

P. U.

NA RODICI

Tudi z avtobusne postaje gre pot v Evropo

Ko smo pred leti prebivalci Rodice pri Domžalah dobili novo pokrito avtobusno postajo, smo jo bili resnično veseli. Pa je bila na pogled res prijazna ta naša postajica. V živi oranžni barvi, s plastičnimi prozornimi stenami, tako, da si že od daleč videl prihajajoči avtobus, z močno zadnjo steno in seveda s streho nad glavo (na žalost brez stolov ali klopi). Nekaj časa je bila lepo oskrbovana. Danes pa ne več. Nekdo je potisnil plastično steno navzven, tako, da je padla na tla. In tam leži na vlažni travi že nekaj mesecev. Ne najde se človek, da bi jo dvignil in pritrdil nazaj v ostrižje! Ne vem pa, če bi bilo to sploh mogoče, kajti vlaga, dež in tudi sneg so storili svoje. Nekaj pa je gotovo: V Evropi gotovo nimajo nikjer takšne postaje. Če jo imajo, jo bodo ali so jo že popravili. Razlika je očitna...

MAJDA BAUER

ZANIMIVA IN ZDRAVSTVENO POMEMBNA TÉMA:

Koliko imam sladkorja v krvi?

Vsi, ki bolujejo za sladkorno boleznijo, vedo, da si morajo tisti sladkorni bolniki, ki prejemajo insulin meriti sami količino sladkorja v krvi zaradi pravilnega doziranja insulina, ki ga vzemajo. To nekateri še sedaj izvajajo s pomočjo testnih lističev, katere pri nas proizvaja Pliva Zagreb. To merjenje, ki temelji na odčitavanju barvnih odtenkov po nanašanju kapljic krvi, pa je precej netočno in je takorekoč samo »izhod v sili«. Ti lističi so v prodaji v lekarnah in imajo rok veljavnosti dve leti.

Da bi se izboljšala točnost merjenja, se je uveljavila praksa odčitavanja teh odtenkov barv na lističih s pomočjo različnih merilnih aparatov. Istočasno pa so se ti merilni aparati tako izpopolnjevali in jim je cena padla in pada, tako da so sedaj dostopni ne samo tistim, ki si morajo vbrizgavati insulin, nego tudi vsem, ki žele nekaj storiti za svoje zdravje, saj tudi zdravstvena veda go-

vori, da ima vsak diabetik dva zdravnik – svojega zdravnika in sebe. Ti aparati so v razvitem svetu in tudi pri nas že kar precej razširjeni. Najdemo jih že pri nekaterem diabetičnem bolniku, tako kot najdemo že tudi veliko aparatov za merjenje pritiska pri tistih osebah, katere imajo probleme s krvnim pritiskom. Seveda so aparati za merjenje pritiska enostavnejši v toliko, ker ne potrebujejo nobenega »repromateriala«, razen menjanja baterij.

Po nasvetu prijateljev sem tudi sam začel pred desetimi leti uporabljati aparat za merjenje količine sladkorja v krvi »Refrolux« od nemškega podjetja Boehringer, Mannheim, ki mi je kar dobro služil in tudi pomagal, da stalno kontroliram količino sladkorja v krvi. Testne lističe sem sam ali pa preko prijateljev nabavljal v Avstriji ali Nemčiji. Seveda, če je bilo mogoče v Nemčiji, ker so tam cenejši. Vendar sem kljub temu za 25 lističev v Nemčiji plačeval DEM 39,50, pri čemer so ti testni lističi imeli veljavnost eno leto. Merjenje je potekalo tako, da sem uporabljal iglo za enkratno uporabo z avtomatom, kapljico krvi nanašal na testni listič, istega po eni minuti obrisal z vato in vstavil v aparat, ter izmeril količino sladkorja v krvi po dveh minutah.

Ali že veste?

Naši strelci so v tekmovalni sezoni 1990/91 na republiških in državnih prvenstvih osvojili 23 medalj, od tega 7 zlatih, 6 srebrnih in 10 bronastih. Ti rezultati naše strelce uvrščajo v sam vrh slovenskega strelskega športa.

Več o uspešnih strelcih iztekače sezone preberite na športni strani!

Ker je testni listič precej širok in je zato tudi reagensna blazinica precej velika, je moral biti vbod z iglo kar dovolj velik, da je pritekla iz prsta velika kaplja krvi. Potreboval sem tudi vato in alkohol za dezinfekcijo prsta, iz katerega sem jemal kri. Tudi cena tega aparata je bila precej velika. Aparat je potreboval štiri male baterije, ka-

tere so zdržale več kot leto dni in se jih je lahko kupilo povsod v Sloveniji.

Čim se je na tržišču Slovenije pojavil merilni aparat GLUCOSCAN ONE TOUCH za merjenje količine sladkorja v krvi, katerega ponuja slovensko podjetje SALUS LJUBLJANA, d.d. in po demonstraciji, ki je bila prirejena v času letnega občnega zbora domžalskega Društva za boj proti sladkorni bolezni, sem se odločil, da ga kupim in moram reči, da sem z njim zadovoljen. Sam sem merilne rezultate primerjal z rezultati, prišlo do iznenadnega poslabšanja bolezni iz različnih vzrokov. Prijatelji, ki so mi svojčasno svetovali, da si nabavim merilni aparat za merjenje količine sladkorja v krvi, so mi naredili veliko uslugo. Ker imamo sedaj možnost, da si aparat in vse potrebno nabavimo tudi doma, ne pa samo v tujini, koristim to priliko, da ga tudi jaz priporočim drugim. Jože Snoj, Radomlje

Voda prihaja!

O vasici Mali Jelcnik nad Blagovico smo v našem časopisu že pisali in predstavili prijazne ljudi v njej. Leto 1991 naj bi zanje pomenilo prelomnico, saj so začeli z izgradnjo vodovoda, ki naj bi vsem gospodinjstvom v vasi zagotovil zdravo pitno vodo.

Pridobljeni so bili ustrezni načrti, v proračunu občine zagotovljeni tudi nekaj finančnih sredstev in pod strokovnim vodstvom Komunalno stanovanjskega podjetja Domžale se je v mesecu aprilu začela akcija kopanja jarkov, v katere naj bi položili vodovodne cevi.

Krajani so že prej vedeli, da finančna sredstva, zagotovljena v proračunu, niti slučajno ne bodo zadoščala. Zato je vsako gospodinjstvo prispevalo tudi znatno vsoto denarja, odločili pa so se tudi za prostovoljno delo, saj je bilo zaradi terena nemogoče vse jarke izkopati strojno. Dan za dnem so se srečevali na trasi in izkopavali jarke, odkrivali električni kabel in druge ovire za kopanje s strojem. Danes jih je pri delu sodelovalo 11, včeraj 6, jutri jih bo 10, so se dogovarjali in tu in tam je bilo potrebno opravljati tudi traktorske ure, ki jih tudi ni bilo malo. Poleg izkopavanja in zasipanja je bilo tu še nošenje železnih vodovodnih cevi v hrib, pa urejanje zemljišč,

s katerih je bilo potrebno po končanem zasipanju pobrati kamenje in jih usposobiti za nadaljnjo kmetijsko obdelavo. Koliko finančnih sredstev je bilo tako prihranjenih, vedo najbolje sami.

Vmes jih je presenetilo še obilno deževje in nekaj snega, zaradi česar je cesta, ob kateri so izkopavali jarek, postala blatna in neprevozna. Zadržali so traktorji, krajani so vzeli v roke lopate in s pridnim nasprijem peska poskrbeli, da je bila cesta spet prevozna.

Tako je bilo skupaj samo za izkop in zasip jarka za vodovod opravljenega 654 ur prostovoljnega dela, položene so bile vse vodovodne cevi, zmanjkalo pa je tudi sredstev za nadaljnjo izgradnjo vodovoda. Krajani so z delom sicer nadaljevali, saj so iz lastnih sredstev nabavili les za ostrežje črpališča, ga tudi obdelali, vmes pa kupili tudi gradbeni material za izgradnjo črpališča, ki ga bodo tudi sami izgradili. Zmanjkalo pa je denarja za opremo črpališča, kar znese še kar nekaj sto tisoč dinarjev.

Krajani si želijo, da bi ta denar dobili še letos, saj bo le tako dosežen smoter vsega njihovega dela tj. zdrava pitna voda v vseh domačijah na Mallem Jelcniku.

V. V.

ARABESKA:

Remi

Remi je družabna igra, ki je svoj razcvet doživela sredi XVII. stoletja na dvoru sončnega kralja Ludvika XIV. Igrale so jo izključno osebe ženskega spola neplemiškega rodu (spletične, dvorne dame, metrese). Ker je igra strahotno počasna, je damam nudila obilo časa, da so ugotavljale, katero dekle bo kralj povaljal zvečer v svojih sobanah, kaj je kateri od ministrov jedel za večerjo in sploh v stilu: »Ali se ti ne zdi, da ima Helena zadnje čase precej napet trebuha?« In igralka, ki je čakala na vrstni red, je imela dovolj časa, da je lahko zlobno pripomnila: »He-he-he«, ali kaj podobno globokoumnega.

No, toliko iz zgodovine. Zanimivo pa je dejstvo, da je remi doživel ponoven razcvet na

prehodu v 3. tisočletje n. e. In čeprav je še vedno strahotno neudolna igra, še bolj preseneča dejstvo, da jo igrajo izključno osebe moškega spola, ali v skrajnem primeru dvospolniki. Povsem jasno je tudi, da se je v dobri robotike in satelitske televizije bistveno zamenjala tudi vsebina razgovora med samo igro. A o tem nekoliko kasneje, ko si ogledamo značilnosti igre.

Torej, remi je edina družabna igra s kartami poleg Črnege Petra, ki se jo naučite takoj, torej v trenutku. Vendar je le za odtenek zahtevnejša, ker morate poleg znanja razlikovanja števil in črnih podob od rdečih, obvladati tako kot vaš osemletni otrok, seštevane naravnih, celih in racionalnih šte-

vil do sto. Zato ga v nobenem primeru ne morejo igrati osebe moškega spola, katerih IQ (Intelectual quocient) ne dosega vsaj 68. Igralne karte morate razvrstiti po številkah od 1-15 in potem potrpežljivo čakati, da vam bo sreča naklonjena in vam bo karta, ki ste jo pravkar dvignili s kupa, dopolnila manjkajoči člen v vaši verigi. Ko vam po eni uri mukotrpnega igranja (zavedati se namreč morate, da lahko vaš soigralec, ki ima za dve točki večji IQ od vas, zato, da ugotovi, da je 3 večje od 2, porabi tudi pet minut), torej, ko vam po eni uri mukotrpnega igranja to končno uspe, zmagoslavno vzkliknete »From the Hand« (ali v prevodu »iz roke«) in igre je konec, ker te s tem nepreklicno zaštili svoje soigralce. Zato dobite lahko npr. 10 točk. Ker pa je z verjetnostnim računom nedvoumno dokazano, da je sreča opoteča in se bodo zmagoviti vzkliki dogajali tudi vašim soigralcem je verjetnost, da si boste po 15. urah intenzivnega igranja z dobitkom privoščili kavo s smetano ali pol oranžade,

praktično minimalna. V kolikor pa slučajno ne obvladate angleščine, si oglejte 10 nedeljskih nadaljevanj »Angleščina za vse« na TV Slovenija, in zmagoviti vzklik boste obvladali v popolnosti.

Ima pa remi tudi nekaj nenapisanih pravil, ki se jih morate nepreklicno držati, če želite, da vas bodo igralci remija sprejeli medse. Tako si v nobenem primeru ne morete privoščiti, da vstopite v igralno sobo in navno vprašate: »Oprostite, ali mi lahko kdo pove, koliko je ura?«, ker vam lahko v glavo butne gromoglasen klic: »Pa kva se dereš but'!, a ne vid'š, de igramo remi!«. Z navnim vprašanjem ste namreč porušili strahotno koncentracijo igralca, ki se je že več kot pet minut trudil, da bi ugotovil, ali sodi karo deset med karo osem in karo devet ali med karo devet in karo poba. Zato mora v igralni sobi vladati popoln mir, ki se lahko prekine le takrat, ko se igralci med seboj glasno skregajo ali je igralec pravilno sešel cela in naravna števila do 51. Ker je igralnih miz več, se to dogaja

pravzaprav vseh 15 ur igre in je kraval v igralni sobi včasih večji, kot na brniškem letališču. Vendar pravila so pravila in v sobi mora biti za igralce remija mir, pa basta.

Drugo nenapisano pravilo pa pravi, da se med samo igro ne smete pogovarjati o vsakdanjih življenjskih zadevah, kot npr.: o vremenu, neplačanih položnicah, številu mrtvih Kurdov v zadnjem dnevu ali izidu nogometne tekme v Ihanu. V skrajnem primeru vam je dovoljeno, da pokomentirate, da je pivo, ki ga sploh ne pijete, v lokalu odločno predrago in da bi se nekdo moral zamisliti nad to svinjarijo. Govorite lahko le o kartah in čeprav so vsi soigralci videli, da ste priložili damo h kralju, vam je dovoljeno, da svoj srečni inteligentni dosežek pospremite z besedami: »Joj, kako lepo paše tale dama pod kralja«, ali še bolje: »No, saj sem vedu, de bo kralj šu na damo.« Zato lahko v neskončnost uživati samo ob podobnih dialogih:

J.: »30 in 20 je 51, dost mam!«

T.: »Dej odlož karo dve, de bom mu osem.« (Za nepoučene, štirikrat dve je namreč osem.)

O.: Pikov as gre lahko tudi zdrav'n dvojke, a ne?»

B.: »Madona, me zeza ta pikova dama, pa kdo jo je že položu?»

In tako v naprej, v neskončnost. Torej, če ste oseba moškega spola, znate šteti do 100, imate IQ vsaj 68, močne živce in sposobnost koncentracije, se pridružite igralcem remija v Domžalah, ki bodo v kratkem ustanovili centralno medobčinsko ligo in poleti pripravili prvi slovenski turnir »Remi open 91«. Nagradni fond: kilogram kave in zaboj oranžade. Vljudno vabljeni.

P. S.: Ker so igralne mize v glavnem že vse zasedene, je dobro, da si mizo rezervirate vnaprej po telefonu. Če pa bi vas slučajno zanimala kakšna dnevna novica, si prinesite s seboj tranzistor ali TV – wokman s slušalkami. Zaradi miru v igralni sobi!

DILETANT

50 LET GASILSKEGA DRUŠTVA BLAGOVICA

S ponosom v drugo petdesetletje

Kratek pogled skozi zgodovino gasilstva v Blagovici kaže, da so bili mladi tisti, ki so se v januarju 1941. leta oddolili, da ustanovijo Prostovoljno gasilsko četo Blagovica, ki naj bi prispevala k večji varnosti na tem področju. Kronika požarov na tem območju, kot jo predstavlja Stane Stražar v svoji knjigi NA POMOC, govori kar o nekaj požarih, katerih posledice so bile ogromne. Ustanovni člani: Anton Florjančič, Anton Pustotnik, Alojz Žavbi, Ivan Vajde, Stanko Skok, Jože Pustotnik, Franc Florjančič in Jože Florjančič so kljub vojni vihrji poskušali društvo opremiti, v prvih letih po osvoboditvi pa je v njegovem okviru živela tudi kulturna dejavnost, katero so kasneje prevzeli člani prosvetnega društva.

Društvo se je skozi desetletja svojega dela opremljalo. Na začetku je bil rabljen voz, pravi razcvet pa je društvo doživelo po letu 1949, ko so predvsem s prostovoljnimi delom začeli graditi gasilski dom. V njem je veliko truda in materiala vseh krajanov Blagovice in okolice, ki so se v velikem številu zbrali 11. septembra 1955 in svečano odprli nov dom. Ob slovenskem praznovanju 15-letnice delovanja društva so razvili gasilski prapor, v letu 1962 pa jim je Občinska gasilska zveza dodelila rabljen gasilski avtomobil.

V društvu se je iz leta v leto vključevalo več članov, pridružili pa so se jim tudi najmlajši, GD Blagovica pa je bilo med prvimi društvi, v katerem so uspešno tekmovala tudi dekleta. Gasilci so vedno prisluhnili potrebam krajanov, krajevnih skupnosti, požrtvovalno so gasili požare ter v okviru finančnih možnosti in pomoči opravljali dom in svoje vrste. Redne gasilske vaje, velika skrb za vzgojo in usposobljenost vseh članov so rodili tudi tekmovalne uspehe, ki jih tako v občinskem kot v širšem merilu ni bilo malo.

Danes je Gasilsko društvo Blagovica uspešno društvo

z več kot 100 člani, nepogrešljivo pri vsakovrstnih akcijah, pa naj gre za pogasitev požara, nudenje pomoči, sodelovanje v krajevni skupnosti ali pa za vsakoletno krvočajsko akcijo, kjer gasilci nikoli ne zatajijo.

5 desetletij svojega dela so praznično obeležili v zadnjih dneh junija 1991. Najprej so se skupaj zbrali na slavnostni seji društva, kjer so bila najzaslužnejšim članom podeljena priznanja, praznovanje pa so nadaljevali z veliko sektorsko vajo, ki je bila v soboto 22. junija 1991.

Najbolj praznično je bilo v nedeljo, saj je bila na osrednjem prireditvenem prostoru slovesnost ob 50-letnici društva, ki so jo združili z odprtjem urejenega centra Blagovice. Urejen center, avtobusna postaja in posamezni odcepi proti Češnjicam in Malem Jeleniku so prvi kamenčki v mozaiku rezultatov krajevnega samoprispevka, katerim naj bi se v letošnjem letu sledila tudi ureditev odcepa od regionalne ceste proti Zgornjim Lokam.

Slavnostni govornik je bil Gregor Barlič, predsednik društva, ki je predstavil zgodovino društva in njegove uspehe, o veliki povezanosti gasilcev in krajevnih skupnosti Blagovica pa je govoril tudi Milan Florjančič, predsednik Sveta KS, ki je v imenu vseh Gasilskemu društvu iskreno čestital in se v odzivu ter vsem članom zahvalil za njihovo prizadevanje in sodelovanje v KS. V imenu občinske gasilske zveze je slavljence pozdravil Aleksander Rihtar, njen predsednik, ob koncu pa so podelili tudi priznanja vsem, ki so tako KS kot gasilcem pomagali pri doseganju njihovih rezultatov. Praznična povorka, v kateri so poleg velikega števila gasilcev sodelovale tudi narodne noše, Godba iz Moravč in maržoretke, je prireditev popestrila, svoje pa je k prazničnemu vzdušju, ki se je zaključilo s prijetno veselico, prispevalo tudi lepo sončno vreme.

Za Gasilskim društvom Bla-

govica je uspešno prehojenih prvih petdeset let aktivnega dela, na katerih bodo gradili temelje za nadaljnja desetletja svojega dela. Želimo jim, da bi ga spremljalo čimmanj požarov, pa čimveč lepih in prijetnih dogodkov, katerih se bodo ob svojem naslednjem jubileju radi spominjali.

V. V.

Uspešna in obiskana razstava izdelkov učencev usnjarske usmeritve v domžalski knjižnici.

Šola se predstavlja tudi na obrtnem sejmu v Domžalah. Učenci in učitelji kovinarske usmeritve so skupaj s podjetjem Mengo iz Mengša postavili del opreme in učil za sodoben pouk regulacij in krmiljenja s pomočjo računalnikov, dijaki usnjarske usmeritve pa prikazujejo najuspešnejše kreacije svojih zaključnih izdelkov.

V drugi polovici junija se polni tudi večina razpisanih oddelkov prvega letnika. Prihajajo namreč učenci, ki niso uspešno opravili sprejemnih izpitov na drugih šolah.

Tekst in foto: I. Lipovšek

Novice s Srednje kovinarske in usnjarske šole

PREJELI SMO:

Bivši domžalski dimnikarji pišejo, mi odgovorjamo

Dimnikarsko podjetje, p.o., LINHARTOVA 62/a LJUBLJANA

Spoštovani glavni urednik!

Dovolite mi, da vam posredujem mnenje Dimnikarskega podjetja, Ljubljana o članku z naslovom Skrb za dimnike in kuršiča, objavljen v vašem glasilu 6. 6. 1991.

Že iz samega teksta sem ugotovil, da je avtor članka naš bivši tehnični direktor in sedanji direktor Energetškega servisa, d.o.o. Takšne samohvale in obljube ne more objaviti nihče drug kot oseba njegovega kova, pa čeprav to zahtevano dejavnost s svojimi sodelavci opravlja v lastnem stanovanju, Plamarjeva 18, Ljubljana.

Ne želim razpravljati o »strokovnih« napakah, ki jih kar mgoli v članku, vidim pa, da sem bil tudi sam slab učitelj, saj avtorju še vedno ni jasna razlika med izkoristkom zgorevanja in izkoristkom kurilne naprave. Opazil sem, da se je iz inženirja prve stopnje naenkrat prelevil v delavca z visokošolsko izobrazbo in to kar za 7 takih delavcev. Morda je preveč čital pravljice in je pred kratkim čital o krojačku, ki je pobil sedem muh na enkrat.

Njegovo pravljicarstvo je precej nevarna zadeva, kar smo občutili tudi v našem podjetju, ko je bil še zaposlen pri nas. Trenutnim pravljicam pa žal naseda tudi občinska vodilna struktura, ki ne loči resnice in dejanskega stanja

od pravih. Ne trdim, da so na občini Domžale krivi za nasedanje obljubam, saj sem jim tudi sam nasedel. Opozoril pa sem vodstvo občine, da naj dobro premisli predno se spusti v čakanje na obljube lažnivega kljukca. Dimnikarji smo bili v vaši občini »dežurni krivci« na vseh zborih, ko sem prišel v to podjetje leta 1987. Skupaj z delavci občine in inšpekcijskih služb smo komaj za silo uspeli urediti razmere v zadnjih letih in odprto je ostalo samo še vprašanje cen naših storitev. Tudi cene smo vaši občini ponudili v odobravanju, vendar do realizacije tega dogovora ni nikoli prišlo.

Sedanje stanje bo v vaši občini kaotično, saj je bil postopek prekinitev z našim podjetjem neza- konito izpeljan, dokončno pa bo o tem odločalo sodišče.

Občanom Domžal sporočam, da naše podjetje ne bo krivo za nastale napake in njih posledice, občinskimi možem pa, da se prepričajo o kvaliteti dela Energetškega servisa pri izpolnjevanju pogodbenih del v vojaških objektih, kakor izpolnjevanju obljub zaposlenim delavcem (?). Zato prosim, da moj dopis objavite v vašem glasilu. Lepo pozdravljeni!

Direktor:
T. Kuhelj, dip. str. ing.,

Odgovor izvršnega sveta na članek dimnikarskega podjetja p.o. Ljubljana

Odlok o dimnikarski službi, objavljen v Uradnem vestniku

občine Domžale št. 23/90, z veljavnostjo od 13/12-1990, je Skupščina občine Domžale sprejela z namenom, da uveljavi konkurenčnost dela pri opravljanju dimnikarske službe na območju občine Domžale v smislu njene strokovnosti, kvalitete in cene. Zato odlok predvideva, da se za izvajalca dimnikarske službe na območju občine Domžale določi tisto dimnikarsko podjetje oziroma samostojni dimnikarski obrtnik, ki se v javnem natečaju izbere kot najugodnejši ponudnik za izvajanje dimnikarske službe.

Odlok je bil sprejet na podlagi določbe 2. odstavka 2. člena zakona o dimnikarski službi (Ur. list SRS, št. 16/74 in 14/90) po kateri pristojni organ občinske skupščine določi dimnikarsko podjetje oziroma samostojnega dimnikarskega obrtnika, ki bo opravljal dimnikarsko službo na območju občine ali na določenem delu tega območja.

Odlok pooblašča Izvršni svet Skupščine občine Domžale, da po izvedenem javnem natečaju na predlog sekretariata za družbeno planiranje in razvoj s sklepom določi dimnikarsko podjetje oziroma samostojnega dimnikarskega obrtnika, ki bo opravljal dimnikarsko službo na območju občine Domžale.

Na javni razpis za izbiro izvajalca dimnikarske službe na območju občine Domžale, ki je bil objavljen v Občinskem poročevalcu občine Domžale dne 20/12-1990 se je pravočasno v 30 dnevem roku (t.j. do 19/1-1991) prijavilo 11 ponudnikov, med njimi tudi zasebno podjetje Energetski servis E. S., d.o.o., Ljubljana, Palmejeva 18, kar je uradno dokumentirano tudi v za-

pisnikih pristojnih organov Občine Domžale.

Zasebno podjetje Energetski servis E.S., d.o.o., z dejavnostjo ki obsega tudi opravljanje dimnikarskih storitev je ustanovil Planinc Miran 7/1-1991. Pri temeljnem sodišču v Ljubljani, Enota v Ljubljani je v registrskem vložku št. 1/10527/00 vložil sklep sodišča srg 170/91 z dne 24/1-1991 in srg 1448/91 z dne 22/2-1991.

Mestna uprava za inšpekcijske službe, tržna inšpekcija Mesta Ljubljana je zasebnemu podjetju Energetski servis d.o.o. izdala odločbo po 147. členu zakona o podjetjih, da poslovni prostori, oprema in naprave v Ljubljani, Palmejeva 18 in Gortanova 12 ustrezajo predpisanim pogojem za opravljanje registriranega predmeta poslovanja, ki obsega tudi dimnikarske storitve. Odločba je izdana pod št. 333 1-385/91-2/052 z dne 4/4-1991.

Energetski servis E.S. d.o.o., je bil izbran kot najugodnejši ponudnik in določen za izvajalca dimnikarske službe na celotnem območju Občine Domžale, kar so pristojni organi Občine Domžale ugotovili, da najbolje izpolnjuje vsa merila in pogoje razpisa.

Obrazložiti je potrebno, da je Dimnikarsko podjetje, p.o. Ljubljana v javnem natečaju za opravljanje dimnikarske službe na območju občine Domžale konkuriralo s 25% do 100% višjimi cenami dimnikarskih storitev od cen Energetškega servisa E.S. d.o.o. Ljubljana in zaradi nekonkurenčnosti ni uspelo pridobiti oziroma obdržati delo na območju občine Domžale.

V postopku razpisa ni bilo kršitev, ki bi lahko bistveno vplivale na odločitev o izbiri in določitvi izvajalca dimnikarske službe na območju občine Domžale. Iz zgoraj navedenega je razvidno, da je sklep Izvršnega sveta SO Domžale o določitvi izvajalca dimnikarske službe na območju Občine Domžale zakonit.

S tem je konec monopala Dimnikarskega podjetja p.o. Ljubljana pri opravljanju dimnikarske službe na območju občine Domžale, ki je z novo ureditvijo izpostavljena tržnim zakonitostmi.

PREDSEDNIK IS
ANTON PRESKAR, dipl. ing. gr.

ob 12. uri pa preizkušemo siren.

Finančna sredstva zbiramo iz članarine, nabiralnih akcij občanov, prireditev, nekaj je dotacij od občinske gasilske zveze in krajevnih skupnosti. Vrhpoljski gasilci smo delovni na vseh področjih.

Jože Novak

Za boljšo požarno varnost v Mengšu

Gasilsko društvo Mengeš obvešča krajan Mengša, da bo organiziralo nabavo ročnih gasilnih aparatov za preventivno požarno obrambo v gospodinjstvih.

Ugotovljeno je, da se večina požarov v stanovanjih tako ob nastanku da pogasiti s strokovno uporabo ročnega gasilnega aparata.

Priporočamo naslednje tipe ročnih gasilnih aparatov:

1. Tip S 6 na prah (vsečina je 6 kg prahu)
2. Tip S 9 na prah (vsečina je 9 kg prahu)
3. Tip CO₂ na plin – ogljikov dvokis (vsečina 5 kg plina) – zelo primeren za gašenje vseh vrst elektro aparatov in instalacij pod napetostjo, pa tudi za vse ostalo. Ne pušča nobenih ostankov na pogasjenih stvareh.

Zelo učinkovita sta tudi tipa S 6 in S 9. Po gašenju s temi aparati pa ostane na pogasjenih stvareh bela prašna obloga. Ta se da odstraniti z normalnim čiščenjem.

Informativna sedanja cena za nabavo večje količine gasilnih aparatov je naslednja:

Tip S 6 na prah (vsečina 6 kg prahu) je 1.590,00 din/kos
Tip S 9 na prah (vsečina 9 kg prahu) je 1.890,00 din/kos
Tip CO₂ na plin – oglj. dvokis (vsečina 5 kg plina) je 2.550,00 din/kos.

Gasilsko društvo Mengeš bo izvedlo praktični prikaz uporabe ročnih gasilnih aparatov v soboto, 20. 7. 1991 ob 19. uri pri gasilskem domu Mengeš (ob vsakem vremenu!). Takrat bomo sprejemali naročila za gasilne aparate in akon-tacijo.

V kolikor bodo do nabave prodajne cene teh aparatov povišane, bo to treba upoštevati pri končnem plačilu.

Najmanj škodo povzroči požar, ki ga pogasimo čimprej po nastanku – to je zlato pravilo protipožarne samozagrade.

Jože KUNSTELJ

Z REDNEGA LETNEGA OBČNEGA ZBORA VRHPOLJSKIH GASILCEV

Pogled na enoletno delo

Na rednem letnem občnem zboru gasilskega društva Vrhpolje, se je pred dnevi zbralo 73 članov, v prostorih gostilne »Požar« na Vrhpolju. Med udeleženci je bil predstavnik občinske gasilske zveze Domžale, gospod Brecljnik.

Vrhpoljski gasilci so se pogovarjali o minulem delu in sprejeli program dela za letošnje leto. V tem programu omenjam predkongresno tekmovanje, redno usposabljanje gasilcev, ureditev trojk, nakup potrebne opreme, ureditev okolice doma, tečaje, udeležbo na pogrebih za pokojnimi člani itd. Program je dokaj pester; če bo

pomagalo vseh 108 članov, bo tudi uspešno uresničen.

Gasilsko društvo Vrhpolje sestavljajo: en častnik, štirje nižji častniki, dvajset izprašanih gasilcev, ostali člani. Obleke so paradne in delovne, vozila pa kombi TAM-80 orodno vozilo ter agregat.

Vsaka desetina ima po enega desetarja. Poveljnik operativne je Tone Lebar, njegov namestnik je Jože Cerar, mentorja pa Janez Klopčič in Jože Cerar.

Dolgoletni predsednik gasilskega društva je Pavel Barlič, tajnik Ivan Lebar, blagajnik Janez Rožič, poveljnik Tone Lebar, predsednik nadzornega odbora je Franc Planinc st.

Obveščanje in javljanje poteka po uveljavljenem redu po radiozvezi vsako sredo v tednu na občinski štab, vsako soboto

Lep gasilski dom na Vrhpolju je postal središče kulturnega in javnega življenja v tem delu občine...

ZA LEPSHO OKOLICO:

Urejeni ljudje poskrbijo za urejeno okolico

Posamezni kraji so zrcalo in odsev ljudi, ki v njih prebivajo. Ni pomembno, ali je to kmečka vas ali delavsko naselje, je to trg ali mesto, povsod lahko vidimo, kako čedni oziroma redoljubni ljudje živijo v posameznih hišah ali stanovanjskih blokih. Njihova okolica jih izdaja, predvsem pa seveda dvorišča in vrtni. Ponekod je vse lepo urejeno, fasade so ohranjene ali obnovljene in na oknih je polno cvetja, drugod pa sta slika in pogled na bivališča in njihovo okolico precej klavna.

Dograjena nova hiša, gospodarsko poslopje ali obrtna delavnica so večinoma vsi lepi in urejeni. Človek se kar čudi, kako ljudje pridejo do denarja, da si zidajo take palače. Kmalu si pred hišo uredijo tudi vrt in cvetlični nasad, z leti

pa zraste še kakšno drevo, in to za okras ali senco. Marsikje je to prav pohvale vredno.

Posamezniki tudi obnavljajo stare gospodarske in stanovanjske stavbe, neke zaradi dotrajanja fasade, drugod pa z namenom, da bi jih obenem bolje toplotno zaščitili. Seveda vsi tega ne zmorejo in tam, kjer z vlago prepojen omet tudi že odpada, vse skupaj ni nič v okras vasi ali mesta.

Težko bi trdili, da je vzrok za to samo denar, ki ga tako ali tako vedno primanjkuje; včasih bi bilo dovolj malo dobre volje in smisla za lep videz. Zato pri kakšni hiši v roke grablje in metlo! Stara navada je bila, da »se je okrog hiše vsako soboto pometalo«, po potrebi pa še večkrat. Ponekod je ta lepa slovenska tradicija ostala, marsikje pa je pravi bog-pomagaj. Mogoče bi se le našel denar za kubik ali dva belega peska, saj to zelo polepša dvorišča, posebej kadar so po-

grabljena in pometena.

Svojevrstne težave so ob velikih stanovanjskih blokih prepolni smetnjaki, iz katerih veter raznaša smeti. Porajata se vprašanja, ali je premalo smetnjakov in ali smeti vanje mečejo redoljubni in kulturni stanovalci. Še bolj nejasno pa je, kdo naj potem, ko so smeti odpeljane, okrog smetnjaka počedi, kar je ostalo stresenega. Ali naj imajo komunalci s sabo grablje, metlo in smetišnico, da bi sami vse skupaj pospravili, ali naj to za njihovi opravili stanovalci. S komunalci bo najbrž težko, saj se jim vedno tako mudi, da na hitro odvržejo kanto ali zabojnik; ta pa pade, kakor pade. Zato bi bilo mogoče dobro in koristno, da bi smetnjake v naslednji izvedbi (čez leto ali dve) opremili z amortizerji in bi bilo tako precej manj škode.

Nepokošene in neurejene zelenice, okrasno cvetje preraščajo plevel, vse to ni v okras bližnjim stanovalcem. Zarjavele

in razpadajoče ograje ki jih preraščata celoletna trava in plevel ali drugo rastlinje, so bedna slika lastnikov ali vzdrževalcev. Na ozkih asfaltnih cestah so ostre udarne jame, ob njih pa na bankinah globoke jame, ki so za kolesarje smrtno nevarne. Ob cestah so polomljeni prometni znaki. Na javnih stavbah so neočiščena okna in vrata; ta pa se zaradi polomljenih kljuk ali mehanizma ne zapirajo. V javnih lokalih so nepočiščena tla, ob šankih, policah ali pulitih in za mizami pa se bohotijo kadilci. Vse to je naša podoba, podoba ljudi, ki bi želeli, da jih svet prizna za moderne, kulturne in napredne. Tudi to je naša okolica, žal taka, kakršna je.

Z besedami si tako prizadevamo, da bi polepsali MOJO DEŽELO. V praksi pa je vse kaj drugega. Še vedno smo bolj del Balkana kot pa Srednje Evrope. Turistična društva bi v tem pogledu lahko veliko storila. Mogoče bi tistim, ki imajo najbolj neurejeno hišo, gospodarsko poslopje, dvorišče in okolico, pisali ljudna opozorilna pisma. Verjetno pa imajo bolj uspešno urejeno tam, kjer turistična društva lastnike najbolje in najlepše urejenih hiš ali domačij nagradijo s pohvalami in priznanji. Samo ena turistična neža in en nagelj sta v Sloveniji premalo! Upajmo, da se bo v tem pogledu tudi v domžalski občini kaj premaknilo in spremenilo na bolje.

France Cerar

OBČNI ZBOR
DRUŠTVA REJNIC IN
REJNIKOV OBČINE
DOMŽALE

Materina
toplina
nemateri-
nega
naročja

Na svojem 6. občnem zboru so se zbrale rejnice domžalske občine in seveda najprej pregledale dveletno delo, t.j. delo obdobja, ki je mimo. Kaj je bilo v tem obdobju storjenega?

Organizirali so dvodnevno izobraževanje rejnikov in rejnic, izdali so Rejniški glasnik, pripravili srečanje rejniških družin, sodelovali na tridnevnem seminarju o rejništvu na Otočcu, povezali so se z novoustanovljenima društvoma rejnic in rejnikov Gornje Radgone in Raven na Koroškem, pripra-

Žibert Vinko, Hudo
5a Radomlje
– popravilo
hladilnikov, pralnih
strojev in hladilnih
skrinj...

nova
telefonska
štev. je 727-778
Se priporočam!

vili srečanje rejnic ob 8. marcu, organizirali izlet, obdarili tiste rejnice, stare nad 75 let, ki ne prejemajo (kot rejnice) nobenega dohodka.

Za kvalitetnejše rejništvo

Da bi dosegli ta cilj, morajo rejniki bolj sodelovati med sabo, predvsem pa se vključevati v različne oblike izobraževanja. Problemov se morajo lotiti tako, da si rejniki – posamezniki in posameznice iz manjših skupin med seboj pomagajo. Bolj pa se bo treba povezovati tudi sicer in si medsebojno priskočiti na pomoč.

Knjižico, ki so jo za rejniške družine odprli pred kratkim, bo treba dopolniti z lažjo, bralno literaturo, didaktičnimi igračami in družabnimi igricami, primernimi za družine.

Kako bi se medsebojno bolj povezali?

V ta namen bodo pripravili srečanje rejniških družin, na katero bomo skušali privabiti čimveč staršev rejencev, organizirali enodnevni izlet, ki bo imel poleg družabnega namena širiti obzorja, obdarili bodo starejše rejnice in spremljali pomembnejše jubileje rejnic in rejnikov.

Pogledati tudi čez občinske plotove

Treba bo pogledati tudi čez občinske plotove. Še naprej se bodo povezovali in sodelovali z ostalimi društvi rejnic in rejnikov v Sloveniji, ker bodo skupaj lažje vplivali na vrednotenje in uveljavljanje poklica rejnice in rejnika, na razvijanje in dograjevanje načinov in metod dela pa tudi na postavljanje čimbolj enotnih zahtev za vse, ki so pripravljeni opravljati ta poklic.

Kaj so povedali v razpravi?

Iz razprave, ki je sledila in v katero so se aktivno vključevale vse rejnice, na željo po večjem razumevanju družbe do

te oblike družbenega varstva otrok, iz različnih razlogov ne morejo več živeti v svojih matičnih družinah. Delo rejniške družine je naporno in odgovorno. Večina otrok prihaja iz skrajno neurejenih, ogrožujočih okolij in pri prenekanterem otroku pusti takšno življenje

težke vedenjske posledice in čustvene motnje.

Za svoje delo rejnica sicer dobi rejnino, sestavljeno iz materialnih stroškov in nagrade za delo, a to traja 24 ur dnevno brez prostih vikendov in dopustov.

J. M.

TEMATSKO ZAKROŽENO PODROČJE OBRTI IN PODJETNIŠTVA BOSTE NAŠLI V KNJIGAH Tudi v knjižnici ne pozabljajo na podjetnike

Mesec junij je v naši občini prav gotovo v znamenju obrti in podjetništva. Ker je celotna občinska naravnost že tradicionalno naklonjena in spodbujevala do podjetništva in čim kreativnejšega človekovega delovanja, se mora v takšna gibanja aktivno vključiti tudi takšna institucija kot je knjižnica.

Ne verjamete? Morda bo to tuje tistim, ki knjižnico vidijo le kot zapravoro izposojevalnico knjig za zabavno in razvedrilno branje. Toda pogled v svet, pa tudi potrebe doma, nam kažejo knjižnico v bistveno drugačni luči. Seveda smo v zadnjem času pričeli velikim spremembam in premikom na področju obrti in podjetništva, pri tem pa je za podjetnike, menedžerje, obrtnike in inovatorje zelo pomembno, da se neprestano izobražujejo, da sledijo najnovejši literaturi, da so dobro informirani in da ne pretrgoma v svoje delovanje uvajajo novo in najboljše.

In priznali boste, da je tu mesto tudi za dejavnost informacijskega centra, v kakršnega želimo razviti knjižnico.

Naj vas za spodbudo opozorimo na nekatere novejšje knjige s tega področja. Morda boste ugotovili, da boste med naštetim našli tudi kaj zase.

1. FINANČNO PODROČJE

Če ste podjetnik, potem ne boste mogli brez znanj, ki se dotikajo financ, delnic, borze, vrednostnih papirjev... S tega področja omenimo priročnik Borisa Tičarja BORZA: ORGANIZACIJA IN POSLOVANJE, BORZNI PRIROČNIK LJUBLJANSKE BORZE ter priročnik avtorjev Laziča in Pavloviča o TRGU DENARJA IN KAPITALA IN POSLOVANJU Z VREDNOSTNIMI PAPIRIJI in Marijana Hanžekoviča VRIJEDNOSTNI PAPIRIJI I NJIHOVO TRŽIŠTE, kjer boste našli osnovne razlage o pojmi kot so obveznica, blagajniški zapis, certifikat, komercialni zapis, delnica. Naj

vas opozorimo še na knjigo Aljoše Jerovška DELNICE: ANALIZE, STRATEGIJE, ŠPEKULACIJE IN DAVKI (praktični nasveti) in širokemu krogu profesionalcev in ljubiteljev namenjeno knjigo Sibilja Svilara VREDNOSTNI PAPIRIJI: NAMEN IN VRSTE, OBLIKOVANJE IN TRGOVANJE TER UPRAVLJANJE. Z deviznim poslovanjem je v zadnjem času veliko težav, pa vendarle vam knjiga Draška Veselinoviča DEVIZNO POSLOVANJE lahko pomaga, v posebni prilogi pa so razloženi tudi najpogostejše uporabljeni mednarodni izrazi deviznega in kreditnega trgovanja. Zasebnim in tudi drugim podjetjem v pomoč pa je Janez Kavčič izdal knjigo o RAČUNOVODSTVU IN FINANCAH.

2. VODENJE IN MENEDŽERSTVO

Kakšen bo menedžer prihodnosti, kaj mora znati, kakšne osebnostne lastnosti naj ga odlikujejo. Prav gotovo ste že slišali za knjigo Bernarda Gorga PRIHODNOST MENEDŽERJEV, MENEDŽERJI PRIHODNOSTI. Za tiste, ki žele v poslovni svet, ki imajo idejo ali projekt – pa morda ne vedo kako – naj si pomagajo s knjigo VADEMEKUM ZA MENEDŽERE, kjer so zbrani članki iz vodilnih svetovnih poslovnih časopisov. Temeljni nasveti za delovanje so na prijeten način zbrani v Parkinson – Rustomjevi knjigi BLIJA ZA MENEDŽERE. S področja vodenja vas opozarjamo na Poljanarjev PRIROČNIK ZA NAČRTOVANJE IN VODENJE PROIZVODNJE, Marka Pšunderja OPERATIVNO PLANIRANJE in najnovejša knjiga s tega področja Bogdana Kavčiča SODOBNA TEORIJA ORGANIZACIJE. Če ne veste kaj je UPRAVLJANJE S PORTEFOLIJEM, potem vzemite v roke knjigo Franza-Friedricha Neubauerja. Pri vodenju je pomembno tudi sodelovanje in o tem piše Matjaž Mulej in Gabriel Devetak v knjigi USTVARJALNO

Poletni urnik knjižnice Domžale in njenih enot

Bliža se poletni čas, kosi boste po dolgem času ponovno zaželeli vzeti v roke knjigo, morda boste našli čas tudi za poslušanje glasbe, si zvečer ogledali dober film ali pa se boste odločili za učenje tujih jezikov. Če ste na katerokoli od vročih dneh prav gotovo zanesla proti knjižnici Domžale ali kateremu od njenih izposojevališč. Opozoriti pa vas moramo, da je poletni čas odprto knjižnice nekoliko spremenjen.

Tako bo osrednja knjižnica v Domžalah v času od 1. julija do 30. avgusta odprta po naslednjem urniku:

ponedeljek	od 13. do 19. ure
torek	od 7. do 13. ure
sreda	od 13. do 19. ure
četrtek	od 13. do 19. ure
in petek	od 7. do 13. ure

Enota knjižnice v Mengšu bo odprta vsak ponedeljek od 15. do 18. ure. Enota knjižnice v Moravčah pa bo v času od 17. julija do 28. avgusta zaprta. Ponovno jo boste lahko obiskali spet 4. septembra po ustaljenem urniku.

Naj vas ponovno opozorimo na nekatere stvari, ki vam jih ponujamo: VIDEO FILME: Knjižnica razpolaga z več kot 500 originalnimi master kopijami video filmov za mladino in odrasle. Cena je zelo nizka: 30 din za dva dni. Poleg tega pa imamo tudi 1000 naslovov ostalih filmov po izposojevalni ceni 25 din za 2 dni. Pestra je ponudba otroških in risanih filmov, ki smo jih sami prevedli v slovenski jezik. Opozarjamo pa vas tudi na največje v slovenski jezik prevedene kulturno-umetniške filme o Parizu, Egiptu, muhenski Pinakoteki in umetnikih kot so Chagall, Degas, Picasso, Raffael, Manet.

CD PLOŠČE: Na voljo vam je že preko 600 CD plošč vseh glasbenih zvrsti. Izposojina je nadvse ugodna: 25 din za 7 dni. Plošče boste lahko izbirali po preglednem katalogu.

SNEMANJE: Po ugodni ceni 40 din vam presnamemo video filme na vaše kasete, prodajamo pa tudi video filme po 150 din. Ponudba je pestra, poudarek pa na otroških in risanih filmih ter komedijah. Zahtevajte katalog filmov in izberite.

JEZIKOVNI TEČAJI: Poleg tečajev iz programa 2000 S (vsi jeziki), smo ponudbo obogatili še s tečaji ALLES GUTTE, MISTERY TOUR, DEUTCH, MAGIC MUSIC MAN, GRAPEVINE, A WEEKEND AWAY, A WEEKEND BY THE SEE ter programov MUZZY za otroke.

VODIČI IN ZEMLJEVIDI: Ponujamo vam turistične vodiče BAEDEKER'S in zemljevide ADAC. Poleg tega imamo tudi zemljevide vseh slovenskih krajev in mest, pa tudi planinske karte in vodiče.

CVETA ZALOKAR-ORAŽEM

SODELOVANJE: OD ZASNOVE DO USPEŠNE PRODAJE IZDELKA ter Natana Bernota o NALOGAH IN ODGOVORNOSTI PODJETNIŠKEGA VODENJA.

3. USTANAVLJANJE IN VREDNOTENJE PODJETIJ

Nadvse koristen in praktičen je PRIROČNIK O USTANAVLJANJU PODJETIJ IN DRUŽB z vzorci najpomembnejših aktov in potrebnih pogodb. S področja vrednotenja vas opozarjamo na knjigo Alenke Znidaršič-Kranjec KAKO KUPITI PODJETJE in Franca Koletnika KOLIKO JE VREDNO PODJETJE. Ivo Kop se v svoji knjigi VAROVANJE IN ZAŠČITA POSLOVNIH TAJNOSTI loteva praktičnih in pravnih vidikov tega zelo občutljivega področja, o vseh vidikih in pogojih delovanja DRUŽB Z OMEJENO ODGOVORNOSTJO pa se ukvarja Janez Šinkovec.

4. INFORMATIKA

Za tiste, ki se s tem področjem ukvarjajo bo nadvse primeren priročnik Boruta Maričiča MEDNARODNI INFORMACIJSKI SERVISI I KAKO DO NJIH. Opozarjamo tudi na knjigo Srečka Natka RAZVIJANJE POSLOVNEGA INFORMACIJSKEGA SISTEMA kot priročnik za uporabo sodobnih metod razvijanja poslovnih informacijskih sistemov. Za nekoliko bolj vsakdanjo uporabo pa vas opozarjamo na angleško knjigo COMMERCIAL CORRESPONDENCE s praktičnimi nasveti in prikazi poslovne korespondence.

5. MARKETING

O marketingu naj bi vsak podjetnik vedel skoraj vse. V knjižnici smo zato nabavili tudi nekatere zanimive tuje knjige s tega področja. Jeffa Slutskya

STREETSMART MARKETING. Paula Haguea in Petra Jacksona DO YOUR OWN MARKET RESEARCH (kour sami poiskujete narediti tržno raziskavo), Jeffreya Davidsona MARKETING ON A SHOESTRING (cenejšje marketinške metode) ter obsežno publikacijo MARKETING & PUBLIC RELATIONS GUIDE. Posameznikom, ki želijo uspeti, pa priporočamo, da prelistajo knjigo THE NEW-IDEA SUCCESS BOOK s podnaslovom STARTING A MONEY MAKING BUSINESS. V VELIKO POMOČ PA JE TUDI Haraprov angleško-angleški slovar z besedami s področja financ in ekonomije.

6. KAKOVOST

Kvaliteta in kakovost sta stvari, ki bosta v boju na svetovnih tržiščih igrali veliko vlogo. S tega področja vas opozarjamo na tri knjige: avtorja Kaoruja Ishikawa o japonski poti KAKO CELOVITO OBVLADATI KAKOVOST, Philipa Crosbyja o umetnosti zagotavljanja kakovosti KAKOVOST JE ZASTONJ IN PRIROČNIK ZA IZDELAVO POSLOVNIKA KAKOVOSTI (PO SISTEMU STANDARDOV ISO 9000) avtorjev Trebana, Bruna in Terana.

Seveda to še zdaleč ni vse kar boste lahko našli v KNJIŽNICI DOMŽALE. Naj vas povabimo še na časopisni oddenek, kjer lahko prelistate Revijo za razvoj, Gospodarski vestnik, revije Media Marketing, Manager, Poslovnež, Podjetje in delo ter angleško revijo The Economist. Morda smo vas vsaj delno prepričali, da bo slej ko prej knjižnica postala kraj, kjer se srečujejo podjetniki; veliko pri tem pričakujemo tudi ob uvedbe informacijskega sistema, ko se bomo lahko povezali tudi z domačimi in posredno tudi tujimi bazami podatkov. Če bodo seveda sredstva. Toda to je že druga zgodba.

Cveta Zalokar-Orazem

MALI ČLOVEK IN VELIKA KOMUNALA:

... Kako je, če zahtevaš račun ...

V četrtek popoldne priteče žena k meni in pravi: pri števcu za vodo pušča... Kap, kap, kap... Stopim pogledat. Res: kap, kap, kap... Strokovnjaško ugotovim, da to dela na ventilu za števce. No, ja, ventil je že star, treba ga bo zamenjati. Nobena težava. Ventil bo stal nekaj deset dinarjev, delo tudi nekaj deset dinarjev, ampak bo že šlo: imeli bomo nov ventil in nobene skrbi več z vodo v hiši.

Ob kavici se z ženo dogovoriva, da bova to delo dala opraviti strokovnjaku. Ona celo pravi: Le zakaj

bi se ti mučil, povrhu pa morava imeti tudi nekaj stroškov za hude davke, ki so napovedani. Dobra žena pač, ne more iz svoje kože. Hvaležno jo pogledam in najraje bi ji skuhal še eno kavico. Odločiva se, da ne bova poklicala niti fušarja, ampak bova dala zaslužiti domačemu komunalnemu podjetju. Komunalnemu podjetju Domžale. Oni so strokovnjaki, gotovo so cenejši kot fušarji, pa še račun za stroške bova dobila.

Pokličem v Domžale. Popoldne dežurnega za vodo ni. V kleti pa še naprej: kap, kap, kap... Zvem, da

se lahko prijavim v petek dopoldne. Zvem tudi, da je tisto v kleti razdeljeno na ventil pred števcem in na ventil za števce. Pred števcem ga ima na skrbi komunalna, za števce me. No, ja, saj bomo plačali... Pokličem v petek dopoldne doma... Prevežem me na gošpo, ki ima čez vodo in cevi za števce... Obljubi mi, da bo prišel popraviti strokovnjak v ponedeljek dopoldne, spotoma, ko bo šel iz Domžal v Mengeš po števec... Prejga ne more poslati... V kleti pa: kap, kap, kap... Pripremo vodo pred števcem, da

ne bi preveč kapljalo ali celo curljalo, ponoči pa jo povsem zaprem, da se ne bi zbudili sredi morja. V nedeljo kaplja že močneje, a se ne damo. V ponedeljek strokovnjaka iz Komunalnega podjetja ni. Pokličem ponovno. Ni šel po števec v Mengeš, zagotovo pa bo šel v turek. Počakajte dopoldne doma... Tako mi pove gospa, ki ima na skrbi vodovod za števce. Počakam doma.

Ko strokovnjak le pride, me najprej okra. Hudo je jezen na ves svet, a si ga ne upam vprašati, kaj je narobe. Pravi, da je nemogoče zamenjati ventil za števce, ker je v naši pralnici premalo prostora. Umaknem se in razmišljam, da bi podrhi hišo. Le tako bi lahko ustregel delavcu iz komunalnega podjetja. Fušar doslej ni rekel ne bev ne mev, le naredil je in računal.

Čez sedem minut pride delavec komunalnega podjetja za mano in boljše volje pove, da je zadevo uredil. Odprem denarnico. Pravi, da stane vse skupaj: ventil za števce, delo in prevoz iz Domžal do

Mengša šeststo dinarjev. Šesto? Kmalu bi me kap... No, ja, samo da ne več: kap, kap, kap... Morda pa je ventil v notranjosti pozlačen ali kako drugače tako drozocen. Bomo pač dali v stroške jeseni. Davčna bo pri tem pravi balzam. Zahtevam račun...

Delavec komunalnega podjetja se ponovno zresni. Hja, če hočete račun, tega vam pa lahko pošljemo le po pošti... No, ja, pa po pošti... Vprašam, kako to, da je prav 600 din in če je s tem vse poravnano... Na tihem računam, da mi bo dal nazaj vsaj za kakšen sladoled... S tem je vse plačano, vse! Pravi delavec in se odpelje.

Čez nekaj dni res dobim račun po pošti. Račun za 804 dinarje. Spet bi me kmalu kap... Ker sem zahteval račun, so mi ga preprosto povišali še za dodatnih 204 dinarje. Za ventil, za sedem minut dela in za opravek spotoma 804 dinarje... Če je že ventil skoraj dvesto dinarjev, sem prepričan, da bi mi ga fušar zamenjal za sto, največ dvesto dinarjev... Vidiš, se lopnem po

glavi, takole pa je, ker se greš nove čase... In ker zahtevaš račun! Če ga ne bi zahteval, bi imel vse plačano, kot je rekel delavec, s tistimi 600 dinarji, ki sem jih oddal brez potrdila.

Kot malemu človeku se mi stori taka krivica, da osebno pišem direktorju. Ing. Jožetu Duhovniku. Razložim mu, da bi bila tržna inspekcija ob neizdanem takojšnjem računu zelo žalostna, pa tudi takšna usluga ne pelje v novi čas, ampak naravnost k fušarju.

Komunalci z direktorjem na čelu se poživijo na prijazen pismo. Niti besedice pojasnila, ampak ponovno pošljejo račun za dodatnih 204 din. Ker se ustrašim, da bodo tako poslovali z mano ob vsaki pritožbi, jim žena brž nakaže tistih 204 dinarje. Nekako pod geslom: kamor je šel bik, naj gre še štrik. Žena, kljub temu, da je dobra dušica, me ob kavici nekam pronicljivo pogleda in pravi: Ampak tisti ventil bi lahko zamenjal tudi sam... Kap, kap, kap... Obema je kapnilo...

Ivan Sivec

DOBER DAN, MALA LAŠNA – MAJHNA VAS Z VELIKO PROBLEMI

Mali po imenu, veliki po potrebah

V Šentvidu sva s fotografom Vidom zavila proti Zlatemu polju in se najprej zapeljala do nekdanje šole v Podgori, kjer je bil sestanek kmetovalcev in lovcev, udeležila sta se ga tudi mag. Ervin Anton Schwarzbartl, predsednik Skupščine občine Domžale, ter Anton Preskar, predsednik Izvršnega sveta, ki naj bi sporazumno razrešil probleme v zvezi z škodo, ki jo na poljih in njivah dela divjad. Sestanek je bil koristen za vse strani, midva pa sva se z domačinom Mirom Klopčičem vrnila do Obrš in tam zavila levo na zelo slabo makadamsko cesto. Dva kilometra ozke, slalomske poti,

štirim domačijam na planoti, kjer po podrobnejšem razgledu najdeš vse bližnje pa tudi daljne vrhove: Zasavsko goro, Limbarsko goro, Menino, Krvavec, v daljavi Snežnik in Nanos, najin sogovornik pa nama pove, da je nekoč našel kar 27 cerkva, ki se vidijo s tega delčka naše občine. Čudovit razgled z vrha 695 m visoke vasice, kjer se človek naučijo lepega zraka, napije, bi rekel pesnik, lepote bližnjih polj in vrhov, podrobnejši pogled na vas in domačine pa ni lep, niti prijazen, kot je prijazen najin sogovornik Miro Klopčič, ki z ženo in dvema otrokoma, ne smem pa po-

nost in tradicija rodov, ki so in bodo živeli na Mali Lašni.

Zemlja je dobra, za domačo uporabo pridelajo vse, so pa manj dobri divji prašiči in druga divjad, ki jo je polno in ki uničuje prizadevanja pridelnih rok, pa tudi voljo, da iz leta v leto znova seješ, sadiš, urejaš. Domačije so lepo urejene, v hlevih živina, v glavnem biki, saj se mleka ne splača (predvsem zaradi dolge in neurejene poti) oddajati, v svinjarih prašiči. Ob najinem obisku so sušili seno, ženske okopavale »fronto«, v vasi pa mir, le sem ter tja kakšen kikiriki, otroški vrič, sicer pa spokojna tišina. Koš-

forje in ne vedo, kakšne kvalitete je voda. Jo pijejo, oporečnosti ne ugovarja nihče, razen ko je bil Černobil, so bili opozorjeni. Želijo si vodovod, najbližji studenec, od koder bi jo lahko zajemali, ni daleč, a kdo bo dal denar za vodovod. Sami bi, pa jih, vseh je 26, je premalo. Pa bi radi pili zdravo pitno vodo. Še ta, ki je, včasih zmanjka, potem priskočijo na pomoč blagovški gasilci. Hvala jim!

Cesta

Šele leta 1969 je v vas pripeljala sedanja slaba cesta, prej z avtom sploh ni bilo mogoče voziti. Pomagalo je Gozdno gospodarstvo, sedaj jo vzdržujejo sami. Saj pesek je, ampak njih je premalo za posutje 2 km ceste. Pozimi jo prizadevno orje Marko Urancar, vendar brez verig ne gre in jih dajejo gor; ko pridejo na asfalt pa dol, pa spet gor in dol. Kombi vsak dan prevaža šolarje v dolino in nazaj, dijaki in študentje pa kakor kdo. Krajan dan za dnem, teden za tednom zbijajo svoje avtomobile, pa tudi živce in čakajo. Za asfalt v Zlato polje so prispevali, kdo bo prispeval njim, ne vedo, pa bi radi boljšo cesto, saj taka kot je, to ni. Zato težko razumejo, da se bo v KS Zlato polje najprej delala mrliška vežica, potem pa še kaj. »Poskrbimo najprej za žive,« so kar malce nejevoljni.

Kaj vse še manjka

Z elektriko, ki so jo dobili kmalu po vojni, so zadovoljni, tudi RTV programov dobijo »cel kup«, ampak telefon je eden, pa bi jih radi več, avtobus je vozil, pa ne vozi več, ni trgovine, imajo faro, pa ne svojega duhovnika, delovna mesta so vsa v dolini, tudi zdravnik, šole – do tja pa tako daleč. Koliko časa še?

Majhna vasica na planoti ostaja za nama, v njej pa prijazni ljudje, ki kljub vsemu optimistično pričakujejo prihodnost. Upam, da ne zamam!

Miro Klopčič

Če ne bi bili trmasti in žilasti, potem ne bi ostajali na tem lepem

Tilka Močnik

Na Malo Lašno sem prišla iz doline, navadila sem se in rada sem tukaj gori. So prednosti, kot sta mir in sveži zrak, so pa težave, ki jih najbrž sami ne bomo mogli rešiti. Omenila bi vodo, kapnico, ki jo pijemo vsi. Ne vemo, je dobra ali ni, saj je nihče ne pregleduje, najbrž pa je tudi pri nas v zraku kaj moderne umazanije, ki skupaj s kapnico pride na naše mize. Rešitev je napeljava vodovoda, ki bi tudi pomagal, da vode ne bi nikoli, tudi v največji suši, ne zmanjkalo.

Martina Pavlič

Obiskujem višjo medicinsko šolo v Ljubljani in prav zaradi slabih prometnih povezav živim pri sorodnikih na Studencu. Domov se vra-

Franc Močnik

Živimo pravzaprav na planoti in zemlja niti ni tako slaba, le malo jo je. S hidromelioracijami bi tudi na našem koncu lahko bistveno izboljšali zemljo in tudi na tak način olajšali življenje na Mali Lašni. Kmetija je pri vsaki domačiji, vendar razen pri Pavličevih, povsod hodimo tudi v službo. Brez tega ne gre, je zemlje premalo, pa tudi preskopa je, da bi se dalo živeti le od nje. Tako pa veliko »kombiniramo« z nočnimi šiti in se jezimo, ker pravih olajšav ni niti za kmete, niti za naša gorska območja. Plačujemo cestni dinar za nafto za traktor, pa ceste sploh ne vidimo.

Franc Klopčič

Kaj bi vam pripovedoval, kakšna

V Zlatem polju divjad povzroča mnogo problemov, ki jih v dosedanjem sporazumevanju niso mogli preseči. Bo k temu morda prispeval obisk župana?

čam ob vikendih, največkrat peš, za kar porabim dobro uro časa, včasih dobim tudi očetov avto – premalokrat, pa še škoda ga je za cesto, ki je res slaba.

Sicer je pa na Mali Lašni »super«. Okolje prijetno, vseokoli tebe zelenje, lepa še kar zdrava narava, mir, zjutraj te zbudi ptički, otroci se igrajo, kjer hočejo, saj ni nevarnosti, da bi jih kdo povozil.

Franc Pavlič

Eden izmed večjih problemov je zanesljivo divjad, ki jo je iz leta v leto več. Uničuje travnike, pri-

je cesta, saj ste se pripeljali po njej, pa ste videli, kako zgleda. Same jame, neurejeno odvodnjavanje, mi pa se vozimo po njej dan za dnem, teden za tednom. Je cesta bolj podobna kanalu kot cesti, kako zbiješ avto, si lahko le predstavljate. Telefon je v vasi tudi le eden, pa bi moral biti pri vsaki hiši, saj bi vsaj tako lahko zagotovili, da bi bili malce bolj povezani z dolino, če že denarja za boljšo cesto ni.

Marjan Klopčič

Pomoči od občine ni skoraj nobene. Cesta v Zlato polje je lepa pridobitev, ampak kaj ko je do Male Lašne še več kot dva kilome-

Miro Klopčič

polne udarnih jam in neurejenega odvodnjavanja, ob kateri se na eni strani kruši kamenje, na drugi pa človeka v slabo voljo spravljajo nezastiteni obronki poti, loči Malo Lašno, majhno vasico, ki je bila skupaj z ostalimi zlatopoljskimi vasi požgana 2. 8. 1942, (eden izmed domačinov je rekel Kosovo v domačjski občini) od asfaltne ceste, od doline.

»Pri Jernejevcih, pri Markucih, pri Slaparju in pri Štefkovihi« se reče

Tilka Močnik

zabiti tudi harmonike, ki se na njihovi domačiji ohranja iz roda v rod, živi sredi majhne vasice.

Življenje je lepo, a...

Ko ti v ušesih še zvenijo posledice slabe ceste in v očeh še ščemi njen prah, zveš še: v vasi ni vodovodnega omrežja, v vasi je le en telefonski priključek, cesto si imaš čast spoznati, v vasi ni niti ene svetilke javne razsvetljave, je pa prid-

Martina Pavlič

nja je navadno 14 dni kasneje, kot v dolini, trava pa kvalitetnejša in jo v glavnem posušijo v kozolcih. Vprežne živine ni več, so traktorji in drugi stroji, precej travnikov pa tudi popasejo.

Voda

V vasi so »3 štirne«, ki so jih v obliki steklenic s čistilnikom (ena drži 65000 l) na državne stroške postavili 1902. leta. Rabijo še hidro-

Franc Pavlič

koščku naše občine, kjer je do povsod daleč in to po zelo slabi cesti.

Pa vztrajamo, saj ni primera, da bi kdo zapustil domačijo in bi ta propadla. Naše želje niso velike, so pa življenjskega pomena za vse, ki živimo na Mali Lašni: voda, boljša cesta, nekaj več telefonskih priključkov. Veliko za nas, pa malo za celo občino, v kateri so vse te stvari že skoraj narejene in to že dolgo časa.

Franc Močnik

delke vse po vrsti. Fižol smo nasadili že drugič, pa kdo ve, če ga ne bomo še tretjič. Odškodnina je minimalna, človek pa vlaga trud, sadi in seje, pa ne žanje, ker namesto njega to stori divjad. Kosi in zaradi zritih travnikov poškoduje stroje. Vse to pa povzroča skrb in izgubo volje, da bi delal. Le za koga! Ravnoesja v naravi ni. Lovci pravijo, držimo se zakonov, potem je zakone treba spremeniti in zagotoviti, da boš, če seješ, tudi žel.

Franc Klopčič

Marjan Klopčič

tra slabe ceste. Nas pa je malo, življenje je iz dneva v dan dražje, tako da človek zasluži komaj za vsakdanji kruh. Težko bi veliko prispevali za kakoli, vendar smo pripravljeni. Plačujemo krajevni samoprispevek, nekaj denarja bi se tudi zbralo, še dodatno, ne bojimo pa se dela, le začeti bi morali. Žal pa 2 kilometra ceste zahteva veliko, zato vsaj tokrat pričakujemo veliko tudi od širše skupnosti, ki je doslej majhne vasi pozabljala.

Srečno pot, kolesar Jože!

»Če hočeta videti, da smo na Mali Lašni res trmasti, žilasti ljudje, ki vztrajajo, potem nujno obiščita Jožeta Pavliča,« so nama svetovali na Mali Lašni in ubogala sva jih. Poiskala sta 65-letnega Jožeta Pavliča, ki – preberite še enkrat – vsak dan s kolesom odide na »šiht« v Domžale.

Potrkal sva na vrata Jožetovega stanovanja – odprl nama je starejši možak, vedrega obraza, ki pa mu nikakor ne bi mogla prisoditi 65 let, kolikor je star. O vas in o vašem kolesu bi se rada pogovorila in Jože je bil takoj za razgovor.

Res je, se je nasmejale, jaz vsak dan odhajam v Domžale »na šiht« s kolesom. V Napredku dela. Vsak dan, ni važno, dež, sneg, sonce, megla. Proti Domžalam se odpelje na enem izmed treh koles, ki ga vedno čakajo. Jezi se na slabo cesto iz vasi, polna lukenj je, tako slaba, da je še kolesa škoda zanj. Včasih mora kar ob kolesu do asfalta. Po asfaltu gre hitreje, do Šentvida sploh, potem pa je bolj nevarno in zlasti tovornjakov se Jože kar malo boji. Stopi dol in počaka, da gredo mimo. Glavna cesta je nevarna, ni urejenih bankin, tovornjaki pa tik ob robu ceste, kolesarja še opazijo ne.

Nesreče je že imel, k sreči ne hujše, več nesreč so imela njegova kolesa, ki pa jih Jože »uštima« kar sam in spet pelje proti Domžalam. Vozil bo, dokler bo mogel. »Dol pridem v uri,« nama razlaga, »nazaj pa rabim trikrat toliko, ali pa še več, če je slabo vreme. Na kolo pa ob vsakem času.«

Zdravje mu še kar služi, moč je rezultat njegovega vsakdanjega kolesarjenja; njegova želja pa ni drugačna, vendar zaradi kolesa še toliko bolj njegova: asfaltna cesta do Male Lašne, potem bo njegova vsakodnevna pot proti Domžalam lažja, pa tudi krajša.

Srečno pot, kolesar Jože z Male Lašne!

V. V.

DOB SE LEPŠA:

Vse po načrtih ...

V Krajevni skupnosti Dob se že četrto leto pospešeno gradi kanalizacijo, za katere izgradnjo so krajan Doba namenili 1,5 % samoprispevka. Tako je bila v letošnjem letu že zaključena izgradnja kanalizacije na Aškerčevi cesti, dobila jo je Šolska ulica, prav te dni pa se začne graditi tudi na Ulici Gubčeve brigade, razbremenili kanal za odvodnjavanje pa je bil zgrajen tudi skozi novo naselje.

Kanalizacija bo dobila tudi Miševa ulica, skupaj z rekonstrukcijo magistralne ceste pa naj bi potekala tudi izgradnja kanalizacije ob M-10 vse do Kmetiča, na ta vod pa naj bi kasneje navezali tudi kanalizacijske priključke za potrebe vasi Češenik in Turnše. Pri tem pa bo zlasti pomemben interes krajanov teh vasi, saj bo predvsem od njih odvisno, ali bo kanalizacija tudi na njihovem območju prispevala k urejenjemu okolju. K temu pa zanesljivo še prispevajo nove obvestilne table, postavljene na najbolj obiskanih mestih v KS, ki naj bi

prispevale tudi k boljši informiranosti in končale »plakatno vojno« tudi v tej KS.

Prav pred kratkim je bila v sklopu vzdrževanja odlagališča komunalnih odpadkov na Močilniku asfaltirana t.i. smetarska cesta, ki bo bistveno prispevala k večji prometni varnosti na cesti proti Gorjuši in Krumperku, zlasti delovni pa so v Lazah, kjer je vse pripravljeno za rekonstrukcijo in asfaltiranje ceste v Laze, ki bo tudi tej vasi omogočila lepše življenje. Poleti je predvideno asfaltiranje Prešernove ulice, velike želje po asfaltu pa ima tudi novo naselje, saj si njegovi prebivalci zelo prizadevajo za asfaltiranje Župančičeve ulice. Če asfalt tu bo, je odvisno predvsem od njih samih, saj bo od višine zbranih sredstev odvisno, ali bodo opravljena le zemljska dela, ali pa bodo zbrana sredstva zadoščala tudi za kakšen kvadratni meter asfalta. Če zapišemo še, da se vzporedno z urejanjem cest gradi tudi javna razsvetljava, da je svet pod novim vod-

stvom predsednika Pavla Cerarja že naročil projekte tudi za nadaljevanje izgradnje s programom določenih komunalnih objektov, potem se krajanom KS Dob ni bati, da se tudi v prihodnjem letu na njihovem koncu ne bi marsikaj dogajalo.

Veliko pričakovanj, zlasti med šolarji in njihovimi starši, je tudi v zvezi z rekonstrukcijo magistralne ceste in postavitvijo semaforja, ki naj bi končno pripomogel k bolj varnemu prehodu čez M – 10. Predvideni rok za njegovo postavitve je že davno potekel, zaključilo se je tudi šolsko leto, semaforja pa od nikoder. Žal njegova postavitve ni v domeni niti v finančnem dosegu krajevne skupnosti, zato toliko večja bojažen, da semaforja še kar nekaj časa ne bo. Ker bo september in z njim začetek novega šolskega leta kar hitro tu, krajan pričakujejo, da se bodo obljube dane že v začetku letošnjega leta realizirale vsaj do začetka septembra.

V. V.

NAŠE SREČANJE:

Pri Čajževih na Trojici

Tik pred cerkvijo na Trojici je, desno, prijetna domačija Ravnikarjevih. Gospodar France za začetek pove, da se po domače pri njihovi hiši reče »PRI ČAJŽ« in to že od leta 1600 in še nekaj. Točno od kdaj, je raziskal Ravnikarjev Tonček, ki je rod spoznal od začetka. In vsa ta stoletja so bili pri Čajževih moški, ki so skupaj s pridnimi gospodinjami znali ohranjati domačijo na tem lepem delu naše občine.

Korak v zgodovino

Sedanjí gospodar France na domačiji gospodari pravzaprav od rojstva. Po poroki je moral njegov oče v letu 1941 v vojsko. Nekatere v Bosni so jih zajeli četniki, ušli so in ob brodenju čez mrzle vode se je oče bolan vrnil domov. Pljučnica je bila vzrok njegove prezgodnje smrti, ovdovala mati Franciška je ostala na domačiji sama s sinkom France-om. Veliko truda in skrbi je morala vložiti v delo na domačiji, sprva še ob pomoči stare matere, potem pa je ostala sama. France se vojne spominja le po drobcih. Padec aviona, pa bežanje pred fašisti, ko so požigali Trojico sta dva drobca, ki ju ohranja še danes. Pred očmi pa je tudi žalostni spomin na gorečo Trojico, materine solze in njen zadnji pogled na domačijo, ki je gorela: »Poglej, France, naša hiša gori!« Do leta 1944 sta ostala v Vinjahu, potem pa povratek na požgano domačijo, kjer pravzaprav ni ostalo ničesar.

Trdna volja in pridnost

Trdna volja in pridnost sta bila tista, ki sta Čajžovima dvema zagotovila življenje na požgani domačiji. Le nekaj »dik« je bilo potrebnih, da sta z njimi pokrila obzidje, ki ga ogenj ni uničil in začela se je gradnja novega doma. Kar precej let je bilo njuno stanovanje v gospodarskem poslopiju. Leto 1968 ostaja vsem Čajžovim še posebno v lepem spominu, saj so tedaj zgradili novo hišo, bolj neradi pa se spominjajo leta 1962, ko je v gospodarsko poslopje udarila strela in zopet povzročila veliko škodo. France je bil tedaj ravno pri vojakih. Ko je prišel domov, je zavihal

rokave. Na domačijo je prišla »ta mlada«. Polonca, po domače Jurkovičeva z Račnega vrha, je danes prijazna gospodinja, skrbna mati štirih odraslih otrok na prijetno urejeni domačiji, kjer je vedno dovolj smeha.

Dobre volje in dela nikoli ne zmanjka

16 hektarjev zemlje, od tega največ gozda, zahteva veliko dela pridnih rok. Še zlasti, ker je svet hribovit. Stroj imajo vse, nekaj skupaj s sosedji in strojni skupnosti. V hlevu je 10 glav živine, domačija kar odseva pridnost in željo domačij, da je kmetija lepo urejena. Kmetija je mešana, gospodar France pove, da si pravzaprav ne upa privoščiti stroge usmerjenosti, saj se je zaradi stalnih sprememb povsod, ne le v kmetijstvu, težko iz dneva v dan prilagajati novim spremembam, pa bi se moral včasih kar čez noč. Za dom pridelajo vse, kar potrebujejo. Pšenica lepo kaže, imajo tudi ajdo, koruzo, nekaj krompirja, pa tudi njiva ovsa čaka na žetev. Včasih je bilo tega še več, saj so sejali celo proso, pa rž za slamnate strehe, ki jih danes na Trojici ni več. Rž je bila dobra tudi za kruh, ki ga mama Polonca peče doma tudi danes. Dela nikoli ne zmanjka, je pa lažje, saj za delo radi poprimajo vsi domači.

Klemen

21-letni fant, priden študent 2. letnika Fakultete za naravoslovje in tehnologijo – metalurška smer. Študent Litostroja, kjer so sprva menili, da najbolj potrebujejo tehnike. Ko je Klemen naredil šolo, so bili najbolj veseli inženirjev, zdaj bodo mogoče zahtevali dipl. inženirje, se zasmijejo vsi skupaj in le neradi se ustavimo ob problemu, ki je danes prisoten povsod: kako bo s službo. Klemen ve, da Litostroju ne kaže najbolje, upa pa, da bo tedaj, ko bo doštudiral, bolje.

Njegova ljubezen je harmonika. Verjeli ali ne, veselja do nje se je nalezlo, ko je mlajša Marija začela hoditi v glasbeno šolo. Nje harmonika ni prevzela, je pa Klemena, ki

Naša družina – mi smo Čajževi s Trojice

igra tudi klaviature in orgle, poleg sestre in brata pa je tudi član trojiškega zborčka, ki mu ljudje radi prisluhnejo. Kot pravi, najraje zai-gra »za domače potrebe«, pa tudi v cerkvi in na kakšni ohceti ali domači veselici udari po tipkah. Sploh je Klemen vesel fant, vedno pripravljen na pogovor, kakšna minutka pa ostane tudi za nogomet.

Marija

Prijetno, mlado, devetnajstletno dekle z dolgo rjavo kito in veliko prijaznosti, pesnica, ki je prvo pesem napisala, ko so žejški gasilci podrli gasilski dom. Koliko jih je bilo že od tedaj, se ne spomni, napiše jih v rimah, govore pa o vsakdanjih dogodkih, o njeni domačiji, o Trojici, o prizadevanjih krajanov, tudi o asfaltu kot pritrakne v pogovor najmlajši Rok, ki meni, da so njene pesmi »brez vrednosti«. »Bodo pa tvoje z vrednostjo, če jim boš zadaj nalepil denar,« mu ne ostane dolžna. Ljudje imajo njene pesmi radi.

Torto, prepričala sem se na lastne oči, naredi bolje kot kakšna slašičarka, tega se je nalezla od mame, ki je obiskovala kuharski tečaj.

Je študentka 1. letnika iste fakultete kot Klemen, pridna študentka, ki upa, da bo dobila službo v Litostroju, kjer ima štipendijo. »Če pa ne bo, bomo doma odprli, bomo delali torte,« se nasmehe in prepričana sem, da uspešno. Zraven je še dobra frizerka, ki se je že preizkusila na vseh treh bratih, to naj bi podedovala po mami Polonci, ki za trojiške potrebe ostriže vse moške, pa tudi žensk se loti, če ji zaupajo.

France

Ima, lahko bi rekli, družinsko ime, saj je najbrž ime, ki se v njihovo

tiji ji nikoli ne zmanjka. Zraven je še članica sveta KS Dob, kjer skuša po svojih močeh pomagati, ker pa na Trojici ni veliko problemov, je njeno delo lažje. Čeprav se za ženske navadno ne pove, naj le povemo, da je letos praznovala 40 letnico, da jih kaže kar precej manj, da pa poleg dela najde še čas za Rdeči križ (ata ga imenuje kar AFŽ, saj so tam same ženske; moški pa nočete priti, je kar malce huda), pa za Slovensko kmečko zvezo, kamor jo je včlanil mož, pa naj zdaj gleda, ko gre na sestanke. Rada pleše, pa glasbo posluša, če le more. Najraje ima narodno zabavno glasbo, še zlasti Slakom rada prisluhne. Počiva (enkrat na teden), rada gre kam na obisk, malce poklepeti, pa spet na delo. Na moje vprašanje, kako kuha, se domači namuznejo, zadovoljni so, pa vendar brez smeha ne gre: »Danes še nismo probal...«

Ata France

Ata France nas posluša, sem in tja se nam pridruži, sicer pa se z njim pomenkujeva bolj o kmetijstvu, o njegovi ljubezni do čebel. Čebeljak ima in vsak dan ga, najmanj enkrat, gre pogledat, mi zatrjujejo otroci. Klemen in Marija sta poslikala panje z motivi s Trojice, 2 družinici čebel pa sta očetovo veliko veselje. S situacijo v kmetijstvu ni zadovoljen. Podirajo se razmerja, ko so za liter mleka dobili 11 radenske, danes je vse to postavljeno na glavo – v škodo kmetijstva seveda. Pozabljam na starodavni rek, ki bi moral veljati: bogat kmet – bogata država. Če se bo to uresničilo, potem ni skrbi za napredek kmetijstva, ni skrbi za hrano, za obstoj kmečkih domačij. Njegova najljubša pesem, ki jo otroci še posebej radi zapojejo, pa je Kadar na nebu ugasnejo zvezde.

Naša Trojica

Ob koncu jih povrašam, kaj bi spremenili na njihovi Trojici. Rok čisto resno pove, da bi imel rad letališče, pa čeprav le za helikopter, ostali so skromnejši. Asfaltno povezavo s sosednjimi vasi z Dol-skim in Javorščico, urejeno okolico cerkve, kjer spomeniško varstvo ne dovoljuje sprememb, »ne dovoljuje« pa tudi odstranitev gmovja in trnja, v katerem so celo kače. Na Trojici bi radi trgovino, morda manjši gostinski lokal, ki bi privabil turiste. Pogrešajo razglednice, drugega ne. S sosedji se razumejo, radi se imajo in zadovoljni so. Kaj bi še več, zato srečno Ravnikarjevi, srečno!

Vera Vojska

ZADNJI SEJI SVETA KS MORAVČE NA ROB:

Uspešno zaključeno osemletno delo ...

»Pričnam s stoto – zadnjo sejo Sveta Krajevne skupnosti Moravče,« so bile uvodne besede predsednika Petra Janežiča, ki je to funkcijo opravljal dve mandatni obdobji, od katerih je bilo zlasti zadnje zelo uspešno. K temu je v največji meri pripomogel v letu 1989 izglasovani krajevni samoprispevek, ki pomeni pravi razcvet razvoja te KS, žal pa sami ugotavljajo, da ne ravno v pravi času, saj finančnih sredstev kljub samoprispevku, kljub veliki pripravljenosti krajanov, da z dodatno zbranimi finančnimi sredstvi in prostovolnim delom prispevajo k posamezni investiciji, vedno primanjkuje. Vendar volja, pa tudi posluh občine sta, zato se najbrž Moravčanom tudi pod vodstvom novih ljudi, dobro piše – predvsem zaradi njih samih. Novi predsednik skupščine KS je Ivan Vidič iz Dol, njegov namestnik je Milan Kurnaver iz Zaloge, novi svet KS pa vam bomo predstavili v naslednji številki.

Kako pa je svet delal doslej in kaj je bilo in bo narejenega, so nam povedali njegovi člani:

PETER JANEŽIČ – V 8 letih je bilo narejenega veliko. Ko odhajam, si želim, da bi novi svet do konca uresničil vse tisto, kar smo skupaj planirali. Vsega tega brez uspešnega sodelovanja tako članov sveta, kot tainika KS, brez pripravljenosti vseh naših krajanov, njihovih gradbenih odborov, ne nazadnje uspešnega sodelovanja in povezovanja z vsemi organizacijami in društvi, posluha občine in njenega vodstva ne bi bilo, zato vsem iskrena hvala. Na žalost, pa največ besed izgubljam o tistem, kar ni bilo narejenega. Prepričan sem, da bo tega v prihodnje še manj. Enako pa sem prepričan, da tako kot doslej, tudi v prihodnje ne bo pomembno osebno ali politično prepričanje posameznika. Temveč njegova pripravljenost sodelovati in uresničevati program, ki smo si ga skupaj zastavili. To pa bo mogoče le

v skupnem delu, in tega je bilo doslej v naši KS veliko. Zato vsem skupaj še enkrat iskrena hvala!

JANEZ CERAR, Goričica – kot dosedanjí predsednik skupščine lahko rečem, da je bilo narejenega veliko, zlasti pa je razvoj v naši dolini vzpodbudil izglasovani samoprispevek in prav škoda je, da se zanj nismo odločili že prej. Največji problem je pomanjkanje denarja, kjer krajanj včasih ne razumejo, da to ni odvisno le od nas, ampak od širše skupnosti. Želje krajanov so ogromne, saj nam manjka še marsikaj. Uresničujemo jih v okviru naših in občinskih možnosti in upam, da bo v prihodnje enako.

FRANC MAJDIČ, Negastrn – edini izmed najboljših trenutkov mojega dela v svetu KS je bila zaključena izgradnja ceste v Negastrn. Nekaj več kot kilometer asfaltirane ceste je rezultat sloge in velikega prispevka krajanov, pripravljenost KS in občine, nič drugače ni na drugih koncih naše KS. Gradbeni odbori si prizadevajo, da bi dobili asfaltirane ceste, vodo, javno razsvetljavo, ljudje so pripravljeni dati marsikaj, zato bi jim morali pomagati, da bo njihovo življenje lepše.

ALOJZ MAJDIČ, Drtija – kljub precejšnji ekološki obremenitvi, naša vas le slabo napreduje. Zato toliko težje čakamo, da bi napredek dosegel tudi nas. Želimo si asfaltirati odcep ceste iz vasi proti regionalni cesti in smo pripravljeno dodatno združevati delo in denar. Vseskozi smo se zavedali, da je potrebno najprej urediti ceste v višinskih območjih, kjer hudourniki in vode odnašajo pesek in razdirajo ceste, kjer pričakujemo, da bomo »vsak čas« na vrsti tudi mi.

MIRO VIDIČ, Hrastnik – samoprispevek je »kriv«, da sedaj več sredstev ostaja tudi na našem koncu. Včasih je vse ostalo v centru. Največji problem je vodooskrba, na našem koncu pa si vsi želimo tudi asfaltirane ceste od

Limbarske gore. Na tak način bi ta turistična točka resnično zažvela, precej pa bi prihranili tudi pri vzdrževanju te približno 4 km dolge ceste, saj jo zaradi hudournikov in posledic deževja zelo težko vzdržujemo. V okviru sveta KS so že naročili projekti, žal pa so ceste dolge, ljudi malo in nas kar malce skrbi, če bomo uspeli, vendar nas asfalt do Gabrja prepričuje, da uspešno sodelovanje rodi sadove.

ALBIN KLOBUČIČ, Zg. Dobrava – v naši vasi, v sosednji Sp. Dobravi, na Plesu, Limbarski gori, Mošeniku in Hrastniku se nimamo zdrave pitne vode, zato toliko bolj nestrpno pričakujemo uresničitev izgradnje vodo-vodnega sistema. Ki se je pričel že lani. Voda – kapnica, iz domačih »štrn«, manjših studencev, omogoča normalno življenje, vendar, ko pride suša, ostanemo brez vode. Koliko jo rabimo, vedo največ povedati gasilci.

OBISK V KS VELIKA VAS - DEŠEN:

Prvi metri asfalta

Sredi maja je predsednik Skupščine občine Domžale Ervin-Anton Schwarzbartl obiskal krajevno skupnost Velika vas – Dešen in v pogovoru s krajanj, ki so se v velikem številu zbrali v prostorih doma na Hribu, skušal najti rešitve za probleme te najmanj razvite KS v naši občini.

In KS Velika vas – Dešen to nedvomno je. Res je, da se je v zadnjem času začelo premikati, da se že nekaj časa gradi vodovod, da se ureja električna napetost, da so v letošnjem letu dobili prve metre asfalta, res pa je tudi, da je v prav vsaki pridobitvi njihov samoprispevek, dodatno zbrana

Konec mandata sveta KS Moravče – opravili smo veliko delo.

ki nam jo vozijo. Ko bo vodovod, bo to vse odpadlo.

ŠTEFAN KOROŠEC, Dole – svet je delal uspešno, zase menim, da bi lahko naredil več, morda na posameznem področju. V večji meri sem spremljal telefonijo. Razen akcije 50 telefonov, pa še ta je bila skupaj s KS Vrhpolje-Zalog, novih telefonskih priključkov skoraj ni bilo. Nova telefonska centrala je pogoj za nove priključke, ki naj bi jih dobili do konca 1993. Telefon ni luksuz, je potreba, zato se je zanj odločila večina gospodinjstev. Opozoril bi še na prizadevanja sveta za odpravo nekaterih črnih točk v prometu, kjer nas čaka še precej dela.

JANEZ CERAR, Prikrnica – skoraj

30 zaselkov šteje naša KS, to pa pomeni veliko večje probleme tako pri cestni povezavi, kot pri zagotavljanju drugih pogojev življenja in dela. Opozoril bi na problem prevozov v šolo, ki so na nevdrževanih cestah nemogoči in nevarni, na dejstvo, da se premika na področju varstva okolja, saj bomo tudi v naši KS dobili precej več kontejnerjev, gradimo kanalizacijo, tudi čistilno napravo naj bi dobili, pa na naše potrebe v zvezi s širitvijo oz. modernizacijo osnovne šole in na rešitev problema varstva predšolskih otrok. Prizadevati bi si morali, da bi se večji del prispevkov krajanov, ki so v večini zaposleni v drugih KS in občinah, vračal v Moravče.

Vera Vojska

finančna sredstva, delo, veliko truda in še več neuresničenih želja. Pa kako tudi ne, saj je KS hribovita, vasi, kar jih je, ločene ena od druge, povezane s slabimi cestami, ki sicer peljejo v dolino po boljši kos kruha, ampak kaj, ko je vse tako daleč. Ceste pa »kriminalne«.

Zaradi neurejenega odvodnjevanja stalno »zbite«, že malo večji naliv pa jih včasih naredi kar neprevozne. V dolino pa je treba priti. Če že ne v službo in šolo, pa po kruh, do zdravnik in česa vsega še ni na tem koncu. Vsaka vasica pa naj bo to Hrib, Katarija, Velika vas, Dešen,

Spodnji ali Zgornji Prekar, v KS pa spada že Zalog pri Kresnicah, je po svoje prijetna, po svoje kaže lep obraz našega podeželja, pa je vendar tako daleč, tako stran od oči občine, kot radi z grenkobo v glasu pravijo domačini.

Prvi metri asfalta so po dolgoletnem prizadevanju le prišli v to KS, žal le nekaj sto metrov ne pomeni veliko, je pa začetek, kateremu bi morali slediti kilometri asfalta, saj bo le tako lahko življenje naših sokrajanov iz KS Velika vas – Dešen vsaj malo podobno tistemu v dolini.

V. V.

POGOVOR S SLAVKO PUSTOTNIK, PATRONAŽNO SESTRO IZ MORAVČ:

Pomoč tistim, ki jo potrebujejo ...

Slavko Pustotnik prebivalec Moravške doline ni treba posebej predstavljati, saj jo dobro poznajo. Na kratko bi jo najbrž predstavili kot tisto patronažno sestro, ki pomaga vedno, ko pomoč potrebuješ, pa naj gre za zdravniško, svetovalno, socialno ali pa kakšno drugo. Vselej in vsakomur, ki jo potrebuje, je pripravljena pomagati tudi s priznano besedo, ki velikokrat zaleže še največ.

Želela sem jo predstaviti kot občanico, pa se je vse končalo le o tem, kako na tem koncu naše občine skušajo pomagati ljudem. Vsem, zlasti pa tistim, ki so pomoči najbolj potrebni. Slavka pozna veliko ljudi, Slavka ve, da je treba pomagati, Slavka ima 35 let izkušenj, ki jih najbrž jeseni, ko bo odšla v pokoj, ne bo mogla odložiti.

Članica sveta KS Moravče je bila, zadožena za področje socialne in varstva. O svojem delu, sodelovanju s KS Moravče, zlasti tainikom Milanom Brodarjem in predsedniki svetov KS, sodelovanju s Centrom za socialno delo, Zdravstvenim domom, posebej dr. Duričem ve povedati le najboljši. Najboljši je bilo tudi to, da kot patronažna sestra probleme dobro pozna, pa naj gre za starostnike, rejence, invalide ali druge, ki pomoč potrebujejo. Vedno je bil posluh, pravi, nikoli nismo ostajali pri formalnih papirnatih postopkih, ki bi včasih trajali, da bi bilo za tistega, ki pomoč potrebuje, prepozno. Zato je treba ukrepati takoj in KS Moravče je bila vedno pripravljena pomagati. Sedli smo skupaj, osvetlili probleme in pomagali, prvi Slavka. Pomoč je dobra, če je hitra, pa naj gre za namestitve v dom ali za nudenje nege na domu. Kar malce huda je, ko se spomni, da laične nege na domu zaradi pomanjkanja denarja ne bo več. Pa je bilo potrebno tako malo denarja, da je najbližja sosedna nudila nego na domu osamljenemu starostniku in mu ni bilo treba v dom. Starejšim občanom s tega konca je še vedno zelo hudo oditi z domačije, Slavka pa bi rada pomagala.

Starejši ljudje se zelo razveselijo obiskov, veliko jim pomeni prijazna beseda, zato bi se morali več obiskovati, zlasti sosedje, sorodniki. Žal pa časa za obiske nima skoraj nihče.

Zdravstvena in socialna služba sta dobro organizirani, patronažne sestre delajo na terenu, babice obiskujejo mlade mame, ki jim svetujejo, pomagajo, tudi svetovalnice za mlade starše so dobro obiskane. Osebe Zdravstvenega doma v Moravčah vedno najde posluh.

Posebna skrb je namenjena rejencem, ki jih na tem koncu ne manjka. Rejniške družine lepo skrbijo zanje, so pa vesele obiska patronažne sestre ali koga drugega, ki jim potrdi, da delajo prav, jim svetuje in pomaga.

Pomoč pa naj dobijo tisti, ki je resnično potrebujejo in časi so taki, da bo najbrž teh več, zato bo skrb vseh, ki delajo na tem področju, še večja, njihovo delo še odgovornejše. Poti do rešitve problemov je veliko, ena izmed njih je zanesljivost, da bi se več srečevali, več obiskovali, da bi bolj gledali drug na drugega, se bolj poznali in si več pomagali.

Krajevne organizacije RK, ki skupaj s KS organizirajo vsakoletne obiske starostnikov, invalidov in drugih ogroženih, naredijo, kar morejo, veliko več lahko naredi vsak izmed nas za svojega sosedo, prijatelja, za osamljenega starčka na domačiji, ki ne bi rad svoje pozne jeseni preživel v domu. Slavka si želi čimveč takih ljudi, ki bi se srečevali na poteh pomoči.

Sama z jesenjo odhaja v zaslužni pokoj. Ostaja ji vrsta lepih spominov na opravljeno delo, na ljudi, ki jim je pomagala, na ljudi, s katerimi je skupaj reševala probleme. Vsem bi se rada iskreno zahvalila, pa naj gre za vodstvo krajevne skupnosti, zdravstveni dom ali Center za socialno delo. Vsi skupaj so sestavili mozaik njegovega življenja, v katerega, v to sem prepričana in prav zaradi tega želim Slavki predvsem veliko zdravja, bo Slavka še veliko let prilagala kamenčke s svojih obiskov pri ljudeh, ki jo potrebujejo. Vera Vojska

SREČANJE:

Ivan Bergant

Kdo bi vedel, v katerem poklicu bi bil Ivan Bergant, rojen v petčlanski družini v Loki pri Mengšu 1931. leta, uspešnejši: kot krojač, kar je bila njegova želja, ali pa kot frizer, kar je postal po naključju. Tisti, ki ga poznajo, menijo, da je najboljši frizer, o njegovih krojaških sposobnostih pa vse najboljšje, saj jih ne poznajo. Pa šalo na stran in nazaj v mladost mojega današnjega sogovornika.

Njegovo otroštvo je bilo skromno, vendar v številni družini prijazno. Po končani osnovni šoli je šel v obrtno šolo in se na pobudo frizerja Gabrijela Špindlerja iz Mengša v letu 1946 ogrel za frizerski poklic. Zanj se je najprej navdušila

mama, tudi njemu je miljenje strank za britje, to je delal v začetku, postalo všeč. Vaja pa dela mojstra in Ivan je kmalu začel briti in striči. Kot začetnik je stranke bril zastoj. »Kakšno sem tudi vrezal, ampak ne prehud«, pove, ko obujava spomine na začetne korake v poklicu. Po pol leta prakse pa delo – najprej v Domu počitka – dneva 1947. Izučil se je 1949. leta in za pomočnika odšel v Domžale k mojstru Petru Filipiču.

Vajeniške dobe se rad spominja, saj se je naučil vsega, kar je bilo potrebno. Ko ga povprašam o delavniku, se nasmehne. Kakšen osemurni delavnik

neki: začeli so ob 8. uri zjutraj, potem pa delali, dokler so bile stranke, tudi do 11. zvečer so potegnili, če je bilo potrebno. Delali so tudi ob nedeljah dopoldne. Vajeniška nagrada je bila bolj majhna, zato je bil vesel napitnine, ki mu je prišla zelo prav.

Nekaj več kot dve leti je bil in strigel pri mojstru Filipiču, ko so ga poklicali k vojakom. Ob vrnitvi v rojstni kraj je začel iskati primeren lokal. Mojster Špindler, ki je želel zaradi boleznij svoj lokal prepustiti mlajšemu, je zvedel za njegovo željo in tako je Ivan leta 1955 začel na svoje v lokal na Kidričevi 3. V Kovačevi hiši, kakor se je reklo po domače pri Perovih, je mojster delal polnih 36 let. Pred dvema letoma so hišo zaradi dotrajanosti sicer podrli, vendar na istem mestu zgradili novo in tudi v njej so Perovi namenili prostor, ki ga ima Ivan Bergant za frizersko-brivske storitve v najemu še danes. Da je bil odločitve Perovih najbolj

vesel prav mojster Ivan, najbrž ni treba posebej poudarjati.

Svoj lokal je med gradnjo nove Perove hiše preselil kar v sejno sobo gasilcev, stranke so ga našle takoj, sam pa je gasilec za pomoč hvaležen še danes.

Tudi sam je vzgojil številne vajence in rad se jih spominja, saj jih je kar nekaj ostalo pri njem tudi kot pomočnikov. Dela je bilo vedno dovolj, saj je mojster Ivan Bergant poznan kot dober frizer in brivec ter se stranke rade vračajo k njemu. Vedo, da so pri mojstru Ivanu vedno dobrodošli. Mojster tudi potegne z delovnim časom, če je potrebno, in nikdar ne viha nosu nad stranko, ki pride, čeprav je delovni čas že mimo. Le kdo bi preštel vse prijetne urice, ki so jih stranke preživele v lokal ob kramljanju Ivana Berganta, in kdo bi preštel vse

vice, ki so našli odmev v smeju strank, ki rade tudi počakajo, saj na Kidričevi 3 v Mengšu zveš marsikaj.

Moda in način striženja se spreminja in mojster Ivan temu sledi. Včasih se je striglo bolj na visoko, se spominja, da je bilo dlje časa mir, nekatere stalne stranke pa so imele pri njem kar odprt račun in so plačevale ob koncu meseca. Verjeli ali ne, nekatere stranke vse življenje striže le mojster Ivan, saj so k njem kot mladeniči prišli že v njegovi vajeniški dobi in ga vse do danes niso zapustili. Že vedo, zakaj!

»Pa veste, kaj mora narediti stranka, ko gre od frizerja ven,« me vpraša ob koncu najinega razgovora. Razmišljam, ali je odgovor, da se pogleda v ogledalo ali kaj drugega, ko mi Ivan šaljivo pomaga: »Ja, priti mora noter«. In se smejemo in smo

veseli, ko se spomnimo na ročne strojčke, s katerimi je Ivan strigel pred več deset leti in na britvice, ki jih je brusil na jermen. Danes so sicer strojčki moderni, Ivan pa je ostal prijeten mojster, v čigar lokalni mimogrede odda članarino za kakšno društvo, se vpiše v tečaj AMD, pa še marsikaj drugega lahko opraviš mimogrede, ko te polepšajo. Mojster zna tudi z najmlajšimi, ki potrebujejo veliko prijaznih besed, pa tudi potrpljenja. »Ko jih enkrat prepričaš, da ne bo nič hudega, so pri miru in z zanimanjem opazujejo, kaj se dogaja z njihovo glavo,« pravi mojster in najbrž skozi njegov spomin prav tisti hip potujejo vse tiste majhne in velike stranke, katerih delček življenja je za vedno ostal tudi med stenami lokala v Mengšu, na Kidričevi 3.

VIDO REPANŠEK

ZAVORNE OBLOGE VSEH VRST!

FERMI – Radomlje

(061) 727-894

izdelava novih in obnova starih zavornih in sklopnih elementov za osebna in tovorna vozila, industrijske stroje, kmetijsko mehanizacijo (traktorji, kombajni...)

Za avtomehanike nudimo popust!

OBIŠČETE NAS LAHKO VSAK DAN
OD 8. DO 18. URE!

MED NAŠIMI LJUDMI NA TUJEM:

S popotovanja po Argentini

Življenje v Argentini, srce v domovini

Med Slovenci v mendoški provinci. Med pettedenskim popotovanjem po Argentini sem bil nekaj več kot teden dni na obisku pri Slovincih v Mendozi. O razmerah in življenju naših ljudi v tem mestu sem se pogovarjal s predsednikom Društva Slovencev v Mendozi, elektroinženirjem Jožetom Šmonom. Rojen je bil leta 1950 v Mendozi, kjer so se po drugi svetovni vojni naselili njegovi starši. Naj še dodam, da sta oba starša iz naše občine, mama je Lešarjeva s Prevoji, oče pa Mahavov iz Imovce.

Mendoza, ki je hkrati tudi glavno mesto mendoške province, leži na nadmorski višini 650 metrov. Od Buenos Airesa je oddaljena 1100 km ali nekako 14 ur vožnje z avtobusom. V provinci je okrog 1.450.000 prebivalcev, nekako polovica jih prebiva v mestu Mendozi. Provinca obsega okoli 150.000 km² površine, kar je petkrat več kot Slovenije. Zaradi neznatnih padavin, na leto pade komaj kdaj do 200 mm dežja, je vse kmetijstvo zelo odvisno od namakalnih naprav. Vse mestno območje in okolico namakajo z vodo, ki priteče z ledenika v gorovju. Namakanje dosežejo z razmeroma cenenimi jarki, ki jih imajo po mestu povsod na obeh straneh širokih ulic in na polju v okolici mesta. Za vse mesto so značilni drevoredi košatih platan, ki ulice povsem prekrivajo, kar pride prebivalcem posebej poleti,

ko je tu huda vročina.

Gospodarstvo temelji v glavnem na črpanju nafte, izkoriščanju uranove rude in vodne energije za hidroelektrarne. Kmetijstvo je, kot sem že omenil, povsem odvisno od namakalnega sistema z zajetjem v več rekah. Zaradi težav z namakanjem, je obdelanih komaj do 5 odstotkov površin. Najbolj je razvito vinogradništvo. Imajo velike vinograde s sladkim grozdem. Tako domačini upravičeno trdijo, da je mendoška provinca dežela sonca in dobrega vina. Ena izmed prikupnih deklet, ki sem jih tu srečal, pa mi je skoraj na uho šepnila, da je Argentina tudi dežela lepih deklet.

Na zahodni strani tega mesta na mogočno gorsko verigo Kordiljer Los Andes s povprečno višino 5000 m, najvišji vrh Aconcagua pa je visok 6.958 m. V teh gorah se je leta 1941. smrtno ponesrečil prvi slovenski izseljeniški duhovnik v Argentini, Jože Kastelic. Ujela ga je huda zimska ujma. Ko so ga po dolgem času našli, so ga pokopali na gorskem pokopališču ob cesti iz Mendoze v Čile in do obale Pacifika.

Prvi Slovenci so se v provinci naselili že pred začetkom stoletja. Med njimi je bilo največ Belokranjcev. Med obema vojnoma, ko je Severna Amerika priseljevanje začela omejevati, so fantje iz naših krajev začeli odhajati v Argentino,

manj je bilo med njimi mož z družinami in samih žensk. V času hudega italijanskega fašističnega nasilja nad našimi prebivalci je tudi v Mendozi pribežalo veliko fantov in deklet in tudi družin s Primorske. O nasilju Italijanov nad Slovinci na zasedenem območju mi je na široko pripovedoval Anton Stopar iz Ilirske Bistrice, ki je v Argentino prišel že več let pred drugo svetovno vojno.

Večina sedanega slovenskega življa je v Mendozi prišla po drugi svetovni vojni, prvi že konec leta 1948, drugi v letu 1949. Po veliki slovenski tragediji ob koncu druge svetovne vojne je izseljeniški duhovnik Hladnik posredoval pri tedanjem predsedniku argentinske vlade Peronu, da je sprejel slovenske emigrante z družinami, česar ni bila pripravljena nobena druga država. Tako se je v mendoški provinci naselilo okoli 400 naših rojakov, odraslih in otrok. Ker je bil med njimi tudi slovenski duhovnik, so vpeljali tudi slovensko bogoslužje, ki jih še sedaj povezuje v eno samo veliko slovensko družino. Tako se je že ob prihodu pokazala potreba po pevskem zboru.

Naši rojaki, ki jim je poleg drugih težav še največje povzročalo neznanje španščine, so morali trdo prijeti za delo, da so preživeli sami in njihove, po večini kar številne, družine. S pridnostjo in poštenostjo so si kmalu pridobili zaupanje v tujem svetu. Vse so morali začeti znova, s seboj niso nič prinesli, nihče jim ni ničesar podaril, danes pa bi težko našli družino, ki ne bi imela svoje hiše, nekatere med njimi so kar razkošne. V Mendozi živi okoli 130 slovenskih družin z okoli 600 rojaki, tem je treba prišteti še okoli 70 družin z mešanimi zakoni, ki se prav tako vključujejo v življenje Slovencev. In še eno posebnost je pri naših mendoških rojakih treba omeniti, to so številne družine, imajo od štiri do 6 otrok. Mnogi med njimi so dosegli tudi akademsko naslovo. Mnogi imajo svoja podjetja, od različnih trgovin, lekarn, obrtnih delavnic, do velikih tovarn.

O številnih družinah pa še to: zakonca, pri katerih sem stanoval, sta imela skupaj 27 vnukov.

Društvo Slovencev v Mendozi

Tako kot hrana, je bilo slovenskim priseljencem v novi domovini Argentini potrebno tudi društvo, ki jih je združevalo in jim v težavnih razmerah pomagalo nadomestiti tisto, kar so izgubili z domovino.

Začetek Društva Slovencev v Mendozi sega v leto 1949. Tako že več kot 40 let uspešno deluje z različnimi dejavnostmi ob najrazličnejših društvenih in cerkvenih slovesnostih. Pevski zbor je že pred leti za argentinski radio posnel več nabožnih in drugih pesmi, ki jih še sedaj večkrat slišijo po radijskih valovih. Za slovensko skupnost pripravi zbor vsako leto vsaj po en koncert, nastopali pa so pevcu tudi drugod. Med največje uspehe si zbor šteje nastop v Buenos Airesu leta 1960, ko je prepeval skupaj z 200 pevci, kar je bil gotovo največji uspeh v Argentini. Še večji uspeh so v letu 1970 dosegli ob 20. letnici Slovenske kulturne akcije z naslovom: Z našo pesmijo po domovini. Mešani pevski zbor v Mendozi združuje okoli 35 pevk in pevcev. Skoraj 40 let je uspešno vodil profesor Božidar Bajuk, od leta 1987 pa je zborovodkinja Lenčka Božnar.

V društvenem poročilu sem prebral, da je Bog Slovincem dal tudi ljubezen za gledališka nastopanja. Čeprav jih ves čas spremljajo številne težave, se je ob božiču, leta 1948, izvrstilo že več kot sto gledaliških predstav. Vsako leto se v okviru društva izvrsti še več spominskih in jubilejnih slovesnosti, akademij, bralnih večerov in različnih predavanj. Ob stoletnici pisatelja Ivana Cankarja, leta 1976, so bili posebej uspešni z njegovo dramo Hlapec Jernej in njegova pravica in so z njo gostovali tudi v Buenos Airesu. Dekleta so tu gostovala z Mlakarjevo dramo Magdina žrtev. Vsa leta je vodja ouserske kulturne dejavnosti Rudi Hirschegger, ki je hkrati tudi režiser.

Pri društvu že od leta 1949 deluje slovenski fantovski odsek in dekliski krožek, ki sta vključena v Zvezni odbor s sedežem v Buenos Airesu. Samostojno prirejata mladinske dneve s kulturnimi in plesnovzgojnimi programi. Za šolsko mladino pa v poletnem času prireja taborjenje v naravi. Za okoli 20 mladincev, ki so končali osnovno šolo, skrbi v društvu Davorin Hirschegger.

Ker v dolinah pod Andi navadno sneg ne zapade, so se navdušeni slovenski planinci odločili za gradnjo planinske postojanke pri Puente

del Inca – Naravni indijski most – na nadmorski višini 2300 metrov in jo poimenovali po preminulem ljubitelju planin Kastelicu. V njej je 22 ležišč s kuhinjo in vsemi potrebnimi stranskimi prostori, da je možno prebivanje tudi v hudi zimi. Po zgledu slovenskih ljubiteljev zimskega športa so se za to ogreli tudi argentinski športniki. Kmalu potem, ko so slovenski smučarji začeli urejati smučišča in postavili prve vlečnice, so s tem začeli tudi Argentinci. Tako je hrib Penitentes – Hrib spokornikov – v zimskem času postal središče argentinskega zimskega športa, odkrili pa so ga Slovenci.

Društveni dom

Društvo Slovencev, ki je bilo ves čas zelo delovno, je imelo prvih deset let velike težave, ker ni imelo svojih prostorov in so morale skupine s svojimi prireditvami gostovati v različnih prostorih in dvoranih.

Leta 1958 so Luka Grintal, Pavle Božnar, Mirko Šmon in Rudi Hirschegger kupili sto let staro enonadstropno stanovanjsko hišo, ki je po manjši prezidavi povsem ustrezala društveni dejavnosti. Močan potres, 25. maja 1985, ki je trajal skoraj eno minuto in je po Rihterjevi lestvici dosegel 8 stopnjo (podr je tudi večji del mesta Mendoze), je društveni dom do tal podrł. Gradnja novega doma je tem lažje stekla tudi zato, ker se je društveni odbor že prejšnje leto odločil za gradnjo novega doma. Pri tem je posebej vzpodbudno, da je večino prostovoljnega dela opravila mladina.

Dom vsebuje dvorano z 200 sedeži, prostoren oder za gledališke predstave, prostorno avlo, kuhinjo, knjižnico, sobo za pevske vaje, društveno pisarno, sanitarije ter učilnice za slovenski pouk. V dvorani imajo ob nedeljah tudi slovensko bogoslužje.

Slovensko šolstvo

Poleg redne osnovne šole v španskem jeziku otroci slovenskih staršev in tudi iz mešanih zakonov že vsa leta obiskujejo še pouk v slovenskem jeziku. Od marca, ko se je šolsko leto začelo, obiskuje slovenski pouk v petih razredih 58 učencev, od 5. do 12. leta. Pouk imajo ob sobotah od 10. do 15. ure. Starši vozijo svoje otroke v šolo tudi iz zelo oddaljenih delov mesta. Brezplačno poučujejo Angelca Šmon, poročena Bajda, Tončka Šmon, Rezka Nemanič, poročena Novak, Bibijana Bajda in Lenčka Božnar, ki je hkrati tudi vodja šole. Verouk v slovenščini že od leta 1954 poučuje gospod Jože Horn. Slovensko petje v šoli vodi Marjanca Bajda, poročena Arroyos.

Za reden pouk slovenske šole ali tečaja sv. Cirila in Metod, kot jo imenujejo, skrbi pri društvu za to imenovan šolski odbor. Sredstva pa zberemo s tombolami, srečelovi in drugimi prireditvami. V ta namen učenci pod vodstvom svojih učiteljev vsako leto pripravijo vsaj po dve prireditvi, to je dan mamic in ockov v avgustu, šolsko leto pa navadno zaključijo s kako otroško ali pravilnično igrico.

Ob sobotah dopoldne je v društvenem domu tudi tečaj slovenščine za odrasle mladin, ki je končala osnovno šolo in bi si znanje materinščine rada še izpopolnila.

Ob četrtkih zvečer pa imajo, prav tako v domu, tečaj za zakonce drugih narodnosti, ki so poročeni s Slovenci in bi se radi naučili slovenščine. Tečaj vodi Miha Bajda.

Naj dodam še to, da me je posebej navdušila lepa slovenščina, ki jo govorijo otroci slovenskih staršev. Občudoval sem tudi njihovo veliko zavednost in ljubezen do domovine njihovih staršev, ki jo vsepovsod izžarevajo.

Za mešane zakone so vpeljali mesečna srečanja, kjer se pogovarjajo o družinskih in vzgojnih težavah. Vsake tri mesece pa pripravijo skupni kulturni program v slovenščini in španščini. Odbor zveže žena, ki ga vodi gospa Majda Ocvirk, skrbi za pomoč socialno šibkim Slovincem, ostarelim in vsem, ki so pomoči potrebni.

Radijski program

Društvo Slovencev skrbi tudi za radijski program, katerega – sicer v španščini – enkrat na mesec, vsako drugo soboto popoldne, posreduje osrednji mendoški državni radio, ki hkrati posreduje tudi program prireditev slovenske skupnosti v Mendozi.

Stane Stražar

Pokopališče v Puerto del Inco (inkov most) in grob č. g. Jožeta Kastelica

DOBER DAN, DOMŽALSKI OBČAN:

Tone Rožman

Tone Rožman, po domače Šunkarjev, je pravi Mengšan. Rojen je v Mengšu, spomni se še takšnega Mengša, kot le malokdo, živel je močno povezan s svojim krajem, pa tudi pri svojih dobrih sedemdesetih letih se še vedno z največjim navdušenjem obrača k razvoju svojega mesta pod Gobavico. Rojen je bil kot kmečki sin, domači kmetiji je pomagal do najvišjega vzpona, Šunkarjevi so bili med prvimi v vseh pogledih v Mengšu, po vojni pa je bil prav Tone Rožman obsojen kot kulak in kot buržujski zemljor, so mu nacionalizirali, tako da se je dobesedno na njegovih plečih gradila in tudi lomila vsa pretekla sedemdesetletna slovenska zgodovina. Oranje, košnja, žetev...

Tone Rožman je rojen 22. maja 1920 leta. V družini je bilo osem otrok, a so samo trije fantje: France, Ivan in Tone ostali pri življenju. Zdaj sta živa samo še Ivan in Tone.

»Med petimi, ki so morali kmalu po rojstvu oditi s sveta, je bilo staršem najhujše za tistim sinom, ki so ga izgubili kot majhnega otročiča v Pšati. V vodo ga je pahnil neki begunec. Lovili so ga po deroči Pšati navzdol in ga nazadnje tudi ujeli, ko pa so ga potegnili iz vode, je bil že mrtev.«

Tone Rožman se začel zavedati svoje mladosti podrobneje od tistega dne naprej, ko je začel sam orati. Doma so imeli veliko kmetijo – 24 ha, od tega polovico gozda – za živahnega fantiča pa je bila največja čast, da je lahko sam držal za plug.

»Imel sem deset let, ko sem že sam oral. Kovač Flajšman nam je v Ljubljani nabavil plug Utillus. Imel je takšna pljuča kolca, da se jih je plug dobro držal. Oranje s parom konj je bilo pravi užitek.«

Pri Šunkarjevih so imeli zmeraj par konj, večkrat celo po dva

para, tako močna kmetija je bila. V Tonetovih mladih letih pa so imeli tudi hlapca in dekle.

»Vsi trije fantje smo tudi vse travnike pokosili skupaj z dvema pomočnikoma iz Trzina na roke. V Trzinu smo imeli kar 2 ha velik travnik. Kose nam je klepal sed, še zvečer, sami pa smo vstali ob treh in kosili po pol devetih, dokler je bila trava rosna. Zvečer smo nakosili za en voz. Zjutraj pa še za en voz. Oče je vedno rekel: »Če bo lepo vreme, je dovolj nakošenega, če pa bo slabo, je pa preveč...« O, pa nam ni bilo nič težko!

Tudi žetev je bila takšna, da si mladi tega ne morejo niti zamisljati.

»Najeli smo tri ali štiri žanjice s Šinkovega turna, ki so s svitom vred prišle k nam čez hrib. Potem pa smo zastavili. Bil je star dvajset let, ko smo imeli kot prvi v Mengšu žetveno napravo, s pomočjo katere sem sam delal snope.«

Šunkarjev kozolec je bil eden največjih na Gorenjskem: imel je osemnajst oken, poleg tega pa še štiri v topljarju, skupaj torej dvajset. Med prvimi so se modernizirali na kmetiji tudi z mlatnico in gumivozom

»Skupaj z Korlom Gregorcem je oče kupil mlatnico, tako da smo že veliko let pred vojno mlatili na elektro. Motor je imel deset konjskih sil in ga je imel pozneje brat v mlinu, ki je po vojni moral utihniti...«

Fantovsko življenje

Tone Rožman je moral biti živahen mladenič. Še danes pripoveduje nadvse nazorno in se spomni takšnih podrobnosti kot malokdo.

»Rad sem bil med veselimi ljudmi, tudi med pevci na vasi, čeprav sam nisem pel. Nikdar pa ne bom pozabil Ivana Vrhovnika, cerkvenega pevcu, ki je pel kot

slavček, tako v cerkvi kot na vasi ali v gostilni.«

V Mengšu je bilo že pred vojno veliko gostlin. Tone se spominja, da so najprej zavili k Tonhu, nato k Matičku, zatem k Zelencu, pohod pa končali pri Liparju. Lastniki ali kelnarice so jih kar na pragu čakali in vabili k sebi, češ »saj ga boš en gvaš, jel, glej, kako si ga potreben!«

Šunkarjevi so imeli tudi med prvimi motor. Tonetu se je ponudila lepa priložnost, da ga je vozil, ko je bil njegov brat France na orožnih vajah. Izpita ni imel, imel pa je veliko korajže.

»Najbolj se spomnim dveh priložnosti. Ko sem se kot sedemnajstletni fant peljal iz Ljubljane domov, so me ustavljali žandarji. Zmanjšal sem hitrost in se skoraj ustavil, ko pa sem prišel bliže, sem dal plin do konca. To sem se jim smejal, ko so podili za menoj v Domžale, sam pa sem že pil dva deci v miru v gostilni Pri pošti...«

Več kot dve leti v Begunjah

Tone Rožman se je pred nemško mobilizacijo umaknil v Celovec, potem pa je vse do 1943. leta pomagal partizanom na terenu. Njegov brat Ivan je bil v partizanih, pa tudi sicer jim je stala vsa družina na strani. Pozneje pa so bili izdani in Tone je bil odpeljan v Kamnik, skupaj z bratom in očetom, kjer je prebil

mesec dni v zaporu, nato pa dve leti in dva meseca v zloglasnem begunjskem zaporu.

»V Kamniku sem bil tako pretepen po hrbtu, da so mi ves suknjič raztrgali. V Begunjah pa sem ves čas čakal, kam bom šel: domov, v taborišče ali na kol. Dali so mi vohuna v celico, a sem ga hitro razkrinkal in molčal pred njim. Tako se je vse srečno izteklo...«

Med vojno pa je v Begunjah oz. v bližnji Novi vasi spoznal bodočo ženo Fanči, s katero sta imela štiri otroke: Toneta, Jožeta, Petra in Fanči. Sam pravi, da je toliko časa delal na tem, da je k trem fantom dodal še dekle.

Po vojni je služil šestnajst mesecev vojakom v Sremskih Karlovcih in Slavonski Požegi, bil pa je tudi dva meseca na orožnih vajah zaradi Trsta in tri mesece v Splitu.

Socializem in kulaki

Česa vse ni moral preživeti Tone Rožman! Domača oblast ga

je dala v času obveznih oddaj na kmetijah na Dolenjsko, kjer je pobiral pridelke po hišah. Začel je z znanim obrazcem:

»Mi stojimo na stališču delavca in kmeta, da je obvezna oddaja nujna...«

Bil je med tistimi, ki so ga prvega tudi navdušili za kmetijsko-obdelovalno zadruo, prvi pa je tudi spredel, da to nikamor ne pelje. Vmes so ga navdušili celo za to, da je stopil v partijo, po sedmih letih pa je bil spet prvi, ki je knjižico upal vrniti.

»Mama mi je dala pol kmetije takoj ob poroki, oče pa dolgo časa ne. Vse bi še šlo, če nas socialistična oblast ne bi imela za kulake in buržuje. Čeprav sem bil za vsako novotarijo, sem kmalu spredel, da ne bo šlo, ker so ljudje samo špekulirali, lenarili, stali križem rok ob strani, ker niso imeli svojega interesa. Na tako veliki kmetiji, kot je bila naša, nisem imel niti toliko denarja, da bi za sina Jožeta kupil nove hlače. Nazadnje se je zgodilo

tako, da so mi zarubili zadnjo kravo, zadnjega konja, celo motor, leta 1962 pa so nam zemljo nacionalizirali za zaokrožitev posestva jable...«

Tone Rožman je ostal kmet brez zemlje. Moral se je sam znati: vozil je pivo pri Jenčiču za Union.

A se ni dal. Pokonci ga je držala tudi ljubezen do športa in glasbe. Rad je imel nogomet in smučarske skoke. Največ je sam skočil 30 metrov, v Kamniku. Dvajsetkrat je bil s svojo harmoniko na Pokljuki in štirikrat pri Repanški.

»Najbolj pa me veseli, da se Mengeš tako lepo razvija. Posebno navdušen sem nad Fittopom in gasilsko-godbenim domom. Blejč nam je celo dovolil, da bomo v domu lahko upokojenci igrali karte.«

To je le nekaj osnovnih življenjskih črt Toneta Rožmana. Za širšo podobo pa si je treba vzeti dopust, toliko ve in toliko je »dal skozi.«

Ivan Sivec

KONCERTI GROBLJE 20 LET

Letošnji grobeljski koncerti ...

Doslej sta minila že dva koncerta:

Koncert komornega orkestra Domžale – Kamnik pod vodstvom Tomaža Habeta in koncert Andreasa Rainerja na violini ter Acija Bertoncija na klavirju!

V času, ko Slovenci doživljamo svojo narodno renesanso in stopamo v samostojnost, predstavlja festival stilne komorne glasbe, kakršen je v Grobljah, enega tistih mostov med evropskimi narodi, preko katerega se enakovredno izmenjuje delček naše glasbene umetnosti in kulture z umetnostjo in kulturami drugih narodov.

Leto 1991, revolucionarno in prelomno, je tudi v glasbenem svetu zaznamovano z dvema pomembnima obletnicama: 18. julija se bo izteklo 400 let, kar je v Pragi umrl naš največji skladatelj, moj-

ster renesančne zborovske glasbe, **Iacocus Gallus Carniolus**. Dvesto let kasneje je prav tako še zelo mladega **Wolfganga Amadeusa Mozarta** doletela ista usoda. Letošnje koncerte posvečamo spominu njune genialne ustvarjalnosti.

Svojo, malo manjšo obletnico praznuje tudi sam festival, saj poteka letos že dvajseto leto. Živahno glasbeno življenje v domžalski občini je pripomoglo, da se je pred dvajsetimi leti oblikoval prvi ciklus koncertov, ki se je neopredeljeno ponavljal vsako leto do danes. Takratna kulturna skupnost, ki je vsekozi skrbela tudi za samo stavbo in freske kot Muzej Jelovškove umetnosti, je hkrati spodbujala predstavitev domačih kvalitetnih skupin in solistov domžalske Glasbene šole in Zveze kulturnih organizacij, kot tudi uspešna gostovanja slovenskih

in tujih umetnikov.

Letošnji program prinaša nekaj novosti v sicer tradicionalno zasnovane koncerte. Deset koncertov se bo zvrstilo po dva vsak mesec, z veliko željo, da se poživijo poletje in tudi začetek nove koncertne sezone. Program je mednarodni, namenjen ljubiteljem tovrstne glasbe.

Seveda se moramo spomniti baročnega freskanta Franca Jelovška, Mengšana, ki je natanko pred 230 leti dokončal poslikavo cerkve. Tisto, kar vsako leto privlači številne poslušalce na koncerte znanih umetnikov, se vsekakor skriva v prečudovitih Jelovškovih freskah in odlični akustiki cerkve.

Koncerti Groblje so bili vedno nekaj več: so doživetje – tako za izvajalce, vrhunske umetnike, kot tudi za najzahtevnejše ljubitelje stilne komorne glasbe.

OB TRIDESETLETNICI MENGEŠKEGA VODOVODA! (II)

Živa voda izpod Krvavca

Dela na gradnji vodovoda so kar lepo napredovala. Za izkop in zasipavanje jarkov je bila organizirana posebna sezonska delovna enota, ki sta jo vodila Leopold Aleš in Lovro Lukan (rekli so mu tudi Fajmošter) s Križa; gradbena dela na objektih pa je opravljala zidarska skupina, ki jo je vodil Vinko Lužar iz Zabukovice. Cevi je polagala montažna skupina v sodelovanju s ključavničarsko-montažno skupino, ki pa je bila šele formirana. Skupine so dela opravljale v okviru celotnega projekta, ki sta ga izdelala že omenjena inženirja iz ljubljanskega biroja Kandus in Rupnik. Dela je nadziral gradbeni tehnik Ivan Zupan iz Mengeše, ki je bil obenem tudi upravnik vodne skupnosti.

Do leta 1961 je bilo zgrajenih že pet objektov – dve zajetji, dva raztežilnika in rezervoar v vasi Grad. Da so dela potekala nemoteno, je bila organizirana omenjena ključavničarsko-montažna skupina. Ta je izdelovala opremo in v objektih opravljala montažo.

Ključavničarska delavnica

Ker vodna skupnost še ni imela ne svoje ključavničarske delavnice in ne svojih prostorov, kjer bi za potrebe vodovoda izvajali ključavničarska dela, je najela oziroma vzela v najem kletne prostore, velike 36 kvadratnih metrov, v hiši vodja montažnih del Lada Zabreta v Mengšu.

Tukaj je delo steklo 1. februarja 1961. Začetek je bil težaven, saj ni bilo ne ročne orodja in ne kakšnega ključavničarskega stroja. Nekaj ročnega orodja, vrtni stroj,

električni varilni aparat in brusilni stroj je dal v uporabo lastnik delavnice Zabret. Dela je bilo veliko, vmes pa so postopoma nabavljali svoje ročno orodje. Nakupili so električne vrtnalke, pozneje pa sta prišla še strugar in sofer tovornjaka.

Za notranjo opremo in montažo je čakalo že kar pet objektov kot tudi celoten cevovod. Opremo za azbestcementne oziroma salonične cevi, žibo spojke, zaporna ventila, ventila s plavačem, hidrante in cestne kape različnih profilov ter opremo za hišne priključke je vodna skupnost nabavljala pri Livarni Feralit Žalec. Vso drugo opremo, kot so različna jeklena kolena, odcepi, jekleni prehodi za pod cesto in različni jekleni sifoni vseh vrst profilov za prečkanje potokov, pa so izdelovali v skromni domači delavnici. Gradnja vodovoda je hitro napredovala. Ključavničarsko-montažna skupina je z gradbeno-montažno skupino usklajeno delovala. V delavnici so delali tri leta, do spomladanskih dni v letu 1964 in takrat je bil ta obsežni in zahtevni gorenjski vodovod v glavnem izgrajen in dodelan.

V gozdnatem hribu nad vasjo Poženik je bil v letu 1961 zgrajen rezervoar Poženik. V poletnih mesecih leta 1962 so bila izvršena vsa notranja montažna dela, tako da je bil rezervoar na jesen že pripravljen za obratovanje. Iz tega rezervoarja se voda deli v dve smeri: ena gre v smer Komenda-Mengeše, druga pa Poženik-Brniki in Letališče Brnik. Prav v teh letih je bilo v izgradnji

tudi omenjeno letališče, zato so tudi tam želeli, da čimprej pridejo do izgotovljenega vodovoda in s tem do pitne vode. Zato je bil tudi najprej zgrajen glavni cevovod od Poženika do letališča, nato pa so nadaljevali s cevovodom proti Komendi.

Rezervoar v Komendi je prav tako v gozdu na hribu in je prvi objekt, ki ima na pročelju vzdano letnico graditve 1962. Rezervoar je bil dokončan v jesenskih mesecih, opremljen in notranje zmontiran pa je bil v decembru in bil tako pripravljen za obratovanje do dne 20. decembra 1962. Obenem so bila vsa dela opravljena do predvidene roka. V tem rezervoarju se voda deli v smer proti Mengšu in proti Vodicam.

Voda za Vodice je zmrznila

V jesenskih mesecih je bila izgradnja cevovoda od Komende proti Vodicam izredno pospešena. To pa je bilo povezano s tem, da so bili v letu 1962 v Vodicah zgrajeni posebni družbeni goveji hlevi odprtega tipa. Moderni živinorejci so za govedo potrebovali pitno vodo.

Za to pospešeno gradnjo vodovoda je bil sklican sestanek vseh delovnih skupin. Gradbena, terenska (izkop in zasipanje jarkov) ter montažna so izjavile, da bi ob ugodnem vremenu in ob celodnevni ali nadurnem delu mogoče uspeli, da bi dokončali z deli do predvidenega roka, to je do 20. decembra 1962. Delavci pa so se le bali bližajoče se zime. Ključavničarsko-montažna skupina pa je vodstvo vodne skupnosti prepričevala in ji dokazovala, da s štirimi ključavničarji ne bodo zmogli, saj da že dozdajšnje delo zahteva ogromno nadur. Ob vsem tem pa da bo prvotni načrt, to je dokončan komendski rezervoar do 20. decembra, dosežen. Med upravo in vodji delovnih skupin je bila izredno živahna razprava. Rednega poteka dela, časa in dolžine cevovoda se ni dalo spremeniti. Cevovod od Komende do Vodic oziroma do vodiških hlevov je dolg približno šest kilometrov. Na koncu sestanka je padla še pripomba, da le ni pametno preveč hiteti in da bomo lahko zadovoljni, če bo voda v Vodice in do hlevov pritekla do

maja 1963, ne pa do pretiranega 20. decembra 1962.

Takratno vodstvo vodne skupnosti pa ni popustilo. Končni sklep je bil: Voda mora v Vodice priteči do 20. decembra! Tako ni preostalo drugega, kot da so vse skupine še močneje pripile za delo.

Vse je kar usklajeno in lepo potekalo, tako na terenu kot v ključavničarski delavnici. Delali pa so od jutra do večera, ne glede na vremenske razmere ali prosti čas.

Proti Vodicam je bilo na hitro položenega več kot štiri kilometre cevovoda. Vse ta del je bil tudi že preizkušen s tlakom vode na 20 atmosfer, tako da je bil pripravljen za zasip. Vendar delavci so intenzivno nadaljevali z izkopom jarkov. V vseh štirih kilometrih nezastega cevovoda je montažna skupina zadrževala vodo, ker jo je potrebovala za preizkuse na tlak v vsak dan na novo položenem cevovodu. Toda čez noč je na hitro pritisnil mraz, in to na –10 stopinj Celzija, tako da monterji niso utegnili izpustiti vode iz cevovoda. Vse je zmrznilo. Debelostenske 200-milimetrske salonične cevi so popokale. Na vsej dolžini že položenega cevovoda je ostalo le nekaj nepoškodovanih cevi. Škoda je bila ogromna. Za to izsiljeno delo v zimskem času, za to velikansko škodo, za vse popokane cevi in za

vse ponovno delo, pa v takratni »socialistični« družbeni ureditvi ni nihče odgovarjal.

V tisti zimi potem ni bilo nikakršnih možnosti več, da bi z delom nadaljevali, s tem pa tudi z vodiškim vodovodom do 20. decembra ni bilo nič. Nes pametno planirano – in ni bilo uresničeno, zima in narava sta zahtevali visok davek. Obenem pa sta dokazali, da sta močnejši od ljudi »socialistične« pameti.

Prekinjeno delo se je spomladi nadaljevalo. Vodice in hlevi so vodo dobili v juniju 1963. Gotovo pa bi do nje prišli prej, če jeseni gradbena in montažna skupina ne bi pretirano hiteli.

Tudi omenjeni odprti goveji hlevi so bili v tem delu Slovenije nekaj povsem nesmiselnega, saj so pri nas le precej mrzle zime. A kljub temu so hoteli preizkusiti, kako bo to novatorstvo prestalo zimo. Govedo se je prevečkrat prehladilo in zbolevalo. Kasneje so te odprte hleve obložili s stenami in jih zaprli, da je bilo govedo pozimi na toplem, kot je to na Slovenskem že stoletja.

»Vodovodna« voda je izpod Krvavca pritekla v Mengeš

V poletnih mesecih 1963 je bil od komendskega rezervoarja cevo-

vod potegnjeno do Mengše, in to iz 250-milimetrskih cevi, v jesenskih mesecih pa je gradbena skupina na hribu Gobavici dokončala rezervoar, na pročelju te zgradbe pa je vtisnjena letnica 1963. Istočasno je ključavničarsko-montažna skupina izdelala vso montažno opremo in izvršila notranjo montažo rezervoarja. Dela so bila gotova in na jesen je voda izpod Krvavca pritekla v mengeški rezervoar.

V tem času je bil v gradnji že glavni cevovod od rezervoarja, preko drevoreda in travnika ter čez Kandušarjevo dvorišče (sedaj je tu skladišče Pivovarne Union Ljubljana). Od tod pa je cevovod napeljan na Glavni trg, kjer se razdeli v dve smeri. Ena gre po pločniku na desni strani Kidričeve ceste proti jugu. Druga smer pa se cepi v Prešernovo ulico in proti Gorenjski cesti ter po Kolodvorski cesti proti tovarni Lek. Ta cevovod ima profil 150 milimetrov.

Kot je bilo predvideno, je v Mengšu vodovod dobila najprej tovarna Lek, saj je že težko čakala, da pride do potrebnih količin pitne vode, ki jo rabi za proizvodnjo zdravil. Zato je za celoten vodovod tudi prispevala veliko denarnih sredstev. Tovarna je bila tako preskrbljena z zadostno količino in z nemoteno oskrbo vode proti koncu leta 1963.

Polaganje cevovoda od Most proti Suhadolam v letu 1963.

Levo, glavni projektant inž. Stane Kandus, desno tesar Koglar, eden izmed prvih delavcev pri gradnji vodovoda.

AVGUSTA SPET GLASBA TREH DEŽEL:

Z Marelo international v ospredju

Po odhodu Franca Kompakta iz Marela si je ansambel spremenil tudi ime. Ker nastopa največ izven naših meja, po Avstriji, Nemčiji in Švici, se je preimenoval v Marela international. Člani pravijo, da so zaživeli neobremenjeni s prejšnjim glasbenim življenjem, da imajo dela čez glavo, vsi so poklicni glasbeniki, nastopajo pa le tam, kjer je smiselno. Kot je videti po njihovem koledarčku, imajo nastopov kar preveč, tako da še zdaleč ne drži, da bi zdaj počivali. Prav nasprotno! Težko si dobijo prost termin za domače občinstvo, čeprav bodo nekajkrat vendarle nastopili letos tudi doma.

Novo pri Mareli international je to, da imajo tudi novega zastopnika in sicer Milana Lončino iz Kopra, ki ima firmo McMillam Musical Corporation, z Avseniki pa so se pravkar dogovorili, da bodo snemali njihovo glasbo, kar je zagotovo največje priznanje tem odličnim glasbenikom. Na nastopih igrajo tako narodnozabavne skladbe kot večno lepe,

tako country glasbo kot dixie, tako rock'and roll kot južno-ameriške ritme. Naštudirani imajo tudi poseben polurni show program in še sto drugih posebnosti, tako da zadovoljijo prav vsakega poslušalca. Posebej za to sta zaslužna pevca Julija Bartol in Ivan Hudnik-Lev, da pa so Janez Avbelj, Izot Vidic, Marko Štritof, Dušan Drobnič in Rado Černe odlični instrumentalisti, vedo tudi nepoznavalci. Za odlično ozvočenje pa skrbi Mice Karov.

Predsednik KD Miran Jarc iz Škocjana je že lani sklenil pogodbo z Marelo za nastop na glasbeno-zabavni prireditvi Glasba ne pozna meja, ki bo 24. avgusta na Studencu, tu pa bo Marela international pokazala tudi domačemu občinstvu, kaj vse zna. Marela bo osrednji ansambel, ob njej pa bo še kopica drugih glasbenikov z vseh treh dežel, tako da se obeta odlični program.

Marela international tako nadaljuje uspešno pot tako doma kot v tujini in o njej bo slišati še veliko dobrega. I. Sivec

NAJSTAREJŠA GOSTILNA V ČRNEM GRABNU

Zanimiva turistična domislica lukovškega gostilničarja

Gostilna na poti v tretje stoletje

Koliko je pravzaprav stara gostilna »Pri Bevc« v Lukovici, bodo v arhivu Slovenije šele ugotovili. Stane Jemec, sedanjí lastnik starodavne lukovške gostilne, ki prepoznavno oddaja čar nekdanjih stoletij, se je lotil zahtevnega opravila. Sklenil je dognati – koliko je stara njegova gostilna.

Zaenkrat ve, da je bila v tej hiši gostilna že v 18. stoletju, ko jo je med leti 1788–1847 vodil Jožef Stergonšek. Iz njegovih rok je prišla v last še nekaj gospodarjev; med njimi tudi v roke Jožefa Bevca z Imovice, po katerem je gostilna dobila ime, dokler ni po-

Želite, iščete možnost, da se popeljete s kočijo? Ni problem! Stane Jemec vas bo popeljal s starodavno kočijo, ki jo je sam obnovil. Poiščite gostilno Bevc v Lukovici, Staneta Jemca – vse ostalo bo steklo...

Sam pri sebi Stane Jemec, velik občudovalec starin, starih časov, rokovnjaškega izročila tega kraja. Na dvorišču in vrtu gostilne si je pod velikim »toplarjem« in ob njem uredil poletno prizorišče. Gostilna bo kraj zanimivih dogodkov! Veselica je pre malo, naj se ob gostilni nekaj dogaja! Tako bo podjetni Lukovčan vsako soboto zvečer ter ob nedeljah do-

stal njen lastnik Peregrin Capuder, oče Stanetove mame. Priimek Jemec je prišel k hiši z očetom.

Nekaj je treba storiti, je sklenil

PRAZNIK MUZIKANTOV:

Zajci praznovali 20-letnico

KD Miran Jarc iz Škocjana je ob vrsti drugih prireditev letos pripravilo tudi Praznik muzikantov, na katerem je bil ob ansamblu Spomin iz Novega mesta in ob Fantih treh dolin glavni ansambel iz naše občine,

ansambel Nika Zajca, ki je slovesno proslavil svojo 20-letnico delovanja. Niko Zajc igra sicer že čez 35 let, igral je že na več kot 500 ohceti, ansambel pa ima dobrih dvajset let. Kot posebna zanimivost je bil tudi na-

poldne prirejal zanimiva tekmovalna:

- vleko vrvi (dve kategoriji: 5 tekmovalcev v skupni tonaži do 500 kg in nad 500 kg),
- balinanje in nagradno bližanje,
- žaganje drv,
- vrtnanje lukenj s starinskim svedrom,
- zabijanje žebeljev,
- sestavljanje kmečkega voza,
- plezanje na kozolec in na prosto stoječi drog in drugo.

Zmagovalci tedenskih preizkušenj, ki bodo seveda nagajeni s praktičnimi nagradami, se bodo na koncu sezone srečali v velikem finalu za večje in vrednejše nagrade. »Kaj bi dajal težke denarje muzikantom! Raje namenim ta sredstva svojim gostom! Zdi se mi, da je zadovoljen gost še najboljša naložba!« pravi Stane.

Igre, ki jih bo prirejal na novem asfaltiranem prireditvenem prostoru, bodo vodili kostumirani rokovnjači, ob tem pa je treba povedati, da tudi domače hrane ne bo manjkalo. »Peklo se bo na odprtem kaminu, vendar ne po sistemu roštilja!« zagotavlja Stane Jemec. Ponudili bodo pečenice, domače salame, zrezke, kotlete – pač vse, kar si bodo gostje zaželeli.

Pa ne le to! Stane Jemec je na željo gostov tudi pripravil za preči kočijo in popeljati svoje goste s konjsko vprego po okolici. »To pri hiši ne bo izumrlo!« zatrjuje. Konji, kmetijstvo, hlev – vse to je bilo že od nekdanj pri hiši – in tako bo tudi ostalo, zatrjuje Stane, sin Dušan, ki je že določen za naslednika na Bevcovi gostilni, pa pritrjuje. Verjamemo jima.

NA MENGEŠKI ŠOLI:

Dan odprtih vrat

Včasih se zdi, da se starši, otroci in šola – ta znameniti pedagoški trikotnik – premalo vidno spajamo med seboj, zato je vsako dodatno pojasnilo, razstava ali predavanje dobrodošlo za vse tri krake tega trikotnika.

Na mengeški šoli so učenci in pedagogi tik pred koncem šolskega leta pripravili obsežen dan odprtih vrat, kjer so po razredih napravili razstave najbolj imenitnih del, na hodniku so se ves čas vrteli video pos-

netki tistega, kar je bilo povezano s šolo, na šolski ploščadi pa so se odvijale športne in družabne igre. Dan odprtih vrat je trajal tudi do pozne popoldanske ure, tako da so si šolske dejavnosti lahko ogledali tudi tisti starši, ki so zaposleni do petih popoldne. Ogled nas je prepričal, da se učenci od prvega do osmega razreda na mengeški šoli pod vodstvom svojih mentorjev znajo res izredno potruditi, tako da je šel marsikdo prijetno presenečen domov. Kaže, da res velja tisto, kar je bilo zapisano na začetku novega šolskega leta, da je na mengeški šoli zavel nov veter – predvsem po zaslugi novega ravnatelja Branka Liparja – ki je tako pedagog kot učence usmeril v pravo smer. Ali kot piše na eni od šolskih osmrtnic: Naš ravnatelj ves čas premišljuje, kaj bi še dočepil in kaj bi naredil še novega... S prikazanim je dokazano, da šola ni odprla vrat samo en dan, ampak da vse šolsko leto poudarja najmočnejši krak pedagoškega trikotnika. I. Sivec

MEMORIALNA RAZSTAVA TONČKA RAVNIKARJA

Delovni opus pridnega človeka

Tonček Ravnikar se je rodil leta 1919 v družini znanega domžalskega slamnikarja Matije Ravnikarja. Od otroških let je delal v tem poklicu. Potem se je odločil za študij arhitekture, kar mu je druga svetovna vojna preprečila. Po vojni se je spet zaposlil doma v slamnikarstvu, pri čemer so ga tedanje politične razmere povsem onemogočile. Kot sposobnemu uradniku, so mu ponudili službo v lesni industriji. Ko se mu je pokazala priložnost, se je zaposlil kot tajnik Glasbene šole v Domžalah, kjer je ostal do upokojitve. S tem se mu je odprla večja možnost za sodelovanje na različnih kulturnih področjih, za kar je bil posebej spreten. Prizadevno je dolga leta opravljal naloge tajnika občinskega sveta Svobodno nato je bil tajnik Zveze kulturnih organizacij in kulturne skupnosti Domžale. Dolga leta je bil zelo prizadeven tajnik Likovnega društva Petra Lobode, Turističnega društva Domžale in Izseljeniške matice Domžale – Kamnik. Tako je bil tudi sooblikovalec kulturnega življenja v občini.

Tonček – s tem imenom smo ga poznali tako Domžalčani kot drugi v občini in daleč okoli v Sloveniji – je bil zmeraj pripravljen pomagati pri društvih, kjerkoli je bila

njegova pomoč potrebna, pri tem pa je bil posebej poudariti za svojo nesebično pomoč in nikoli zahteval plačila in ga navadno tudi ni dobil. Dolga leta je sodeloval tudi v domžalskem prosvetnem društvu.

Kot prizadeveni kulturni in turistični delavec se je posebej prizadeval za ustanovitev Turističnega društva. Pred tridesetimi leti je bilo prav na njegovo pobudo ustanovljeno Društvo za raziskovanje jam Simon Robič Domžale. Za prizadevno delo, zlasti na kulturnem področju, ga je društvo imenovalo za častnega člana, bil pa je tudi častni

član mengeške in domžalske godbe.

Za svoje delo je prejel številna visoka priznanja, med njimi tudi Kersnikovo plaketo in odličje Zveze kulturnih organizacij Slovenije in še bi lahko naštevali.

Ker je bil Tonček tudi na drugih področjih zelo ustvarjalen, sta odbor za kulturo skupščine občine Domžale in zveza kulturnih organizacij Domžale ob njegovi smrti na žalni seji 9. marca 1991 sklenila pripraviti spominski razstavo. Postavitev razstave je prevzela Knjižnica Domžale, likovno in arhivsko gradivo iz njegove bogate zaklad-

Tonček Ravnikar

nice pa je odbral dr. Miroslav Stiplošek. Skrbno pripravljeno razstavo v Likovnem razstavišču v Domžalah je ob številni udeležbi njegovih sorodnikov, prijateljev, znancev in kulturnih delavcev, zbralo se nas je veliko, v sredo, 19. junija letos, odprl dr. Stiplošek. Razstava bo odprta do 2. julija. Kulturni program so pripravili učenci Glasbene šole Domžale, dr. Stiplošek pa je ob tej priložnosti orisal Ravnikarjev vsestranski pomen za razvoj domžalske kulture in nadaljeval:

»Tonček Ravnikar se je razdal na različnih področjih kulturnega delovanja, s se posebno ljubeznijo pa se je posvečal lokalni zgodovini in etnologiji. Bil je neumorni zbiralec zgodovinskega in narodopisnega gradiva ter ljubiteljski kronist domžalske občine v najboljšem pomenu te besede. Rezultat njegovega vztrajnega zbirateljskega dela, ki sega v mlada leta, je najbogatejša zbirka zgodovinske, etnološke in umetnostnozgodovinske literature o rojstnem okolju v njegovi knjižnici, kjer je zbrano tudi vse starejše in novejšje časopise o domžalskem območju, posebna dragocenost v njej pa so številni dokumenti in foto-

grafije. Zbral je tudi muzealije, zlasti tiste, ki so povezane z razvojem evropske znanosti slamnikarske obrti in industrije na domžalskem in mengeškem območju. Na razstavi Ravnikarjevo zbirateljsko delo predstavljamo z izborom domoznanske literature, s časopisnim in arhivskim gradivom ter muzealijami o slamnikarski obrti in industriji, z zbirko najstarejših fotografij Domžal, s predvojnimi izdajami lokalnega lista Domžalec leta 1925 ob razglasitvi Domžal za trg, leta 1929 ob otvoritvi Godbenega doma in leta 1935 ob tridesetletnici Sokolskega društva v Domžalah, kot primer načrtnega zbiranja gradiva o posameznih dogodkih pa dokumentacijo o nemško-slovenskih izgredih leta 1905 v Domžalah, ki so pomenili obrambo slovenstva in so široko odmevali po vsej domovini.

Enako pomembno kot Ravnikarjevo vsestransko prizadevanje za ohranjanje kulturne dediščine, je njegovo bogato zgodovinsko delo, ki je objavljeno v številnih samostojnih publikacijah in zbornikih ter posebej v Občinskem poročevalcu, v katerem je dolga leta v vsaki številki objavjal članke zlasti iz zgodovine in kulturnega življenja domžalske občine. Posebno pozornost je posvečal osvetlitvi vsakdanjega življenja ljudi, torej tistega področja, ki ga poklicno zgodovinar pogosto zanemara, je pa nepogrešljiva sestavina zgodovinske podobe vsakega časa. O tej tematiki so pomembni zlasti njegovi sestavki o genealogiji posameznih družin, o tako imenovanih vulgo imenih, ki jih je načrtno obdelal za območje Stoba in jih objavil v nad trideset člankih v Občinskem poročevalcu, delo pa je nadaljeval tudi za druga domžalska naselja, posebej podrobno pa je za več stoletij obdelal Ručigajev in Habjanov rod, tudi svoj Ravnikarjev rod ter še številne druge. Ta dela so nastala po marljivem in dolgotrajnem proučevanju matičnih knjig, statusov animarum in zemljiških knjig v Arhivu Slovenije in Nadškofijem arhivu ter lokalnih občinskih in župnijskih arhivih. Na razstavi predstavljamo nekaj objav njegovih del npr. v Domžalskem zborniku, Mengeškem zborniku, zgodovino mengeške in domžalske godbe, primere člankov v Občinskem poročevalcu, njegovo zgodovino-

pisno delo pa ilustriramo tudi z izpiski iz matičnih knjig, rokopisno kroniko o domžalskem šolstvu in zapiski predvojnega domžalskega kronike, primera Ručigajeva in Habjanovega rodovnika pa ilustrirata zahtevnost te vrste njegovih del.

Ravnikarjevi zgodovinski sestavki so pomemben prispevek k lokalni zgodovini in pomenijo v marsičem zlasti dopolnitev dragocenih del župnika Franca Bernika o zgodovini fare Domžale, zbrano dokumentarno gradivo pa je neprecenljiv temelj tudi za vse nadaljnje raziskave zgodovine Domžal in širšega območja.

Na današnji razstavi smo želeli posebej prikazati tudi Ravnikarjeve likovne očitve arhitekturne dediščine. Izbrali smo predvsem njegove risbe stavb tistih Domžal, ki so se danes že umaknile novogradnjam in so bistveno spremenile podobo našega mesta, predstavljamo pa tudi primere stare podeželske ljudske arhitekture iz mengeške okolice ter Moravške doline in Črnega grabna. O tej njegovi ustvarjalnosti naj navedemo oceno umetnostnega zgodovinarja dr. Ceneta Avguštin, ki je ugotovil, da se je Tonček Ravnikar s tragičnimi zginjanjem vrste spomenikov kmečke, trške in mestne arhitekture srečeval po svojih poteh po Domžalah in njihovi okolici. S prvim občutkom za zgodovinska in etnološka vprašanja je imel odprte oči za spreminjanje in izginjanje lepote nekdanjega stavbarstva in njegovega okolja. Da bi vsaj v sliki ohranil spomin na nekdanje vrednote, je začel v risbi upodabljati najrazličnejše spomenike stavbne preteklosti zlasti z območja domžalske občine. Tone Ravnikar je bil po svoji stilni usmerjenosti izrazit realist. Njegove risbe niso hladne kopije spomenikov, temveč z občutkom za lepoto in domaćnost starih domov napravljene upodobitve. Ohraniti to lepoto vsaj v sliki z namcem je bil cilj njegovih prizadevanj. Ta cilj, je poudaril dr. Cene Avguštin, je Tonček Ravnikar kot mnoge druge načrtoval, ki mu jih je postavljalo življenje ter njegov nemirni in delovni temperament znal v vsej popolnosti uresničiti.

Nato je o Tončku kot likovnem ustvarjalcu v Likovnem društvu Petra Lobode spregovoril še njegov prijatelj Bogdan Potnik. Stane Stražar

Ravnikarjeva družina in delavke v slamnikarskem obratu

Slavnostni govornik v Mengšu – podpredsednik slovenske vlade Matija Malešič

POT JE DOLGA, HODIMO SKUPAJ:

25 let skrbi za duševno prizadete

Ob koncu maja je Društvo za pomoč duševno prizadetim Domžale-Kamnik slovesno obeležilo v menškem Kulturnem domu svojo pomembno obletnico, nekaj dni pred tem pa je v Edigsovi oranžeriji odprlo tudi razstavo kipov, risb in slik, ki so jih ustvarili duševno prizadeti s pomočjo mentorja akademskega slikarja Črtomirja Frelaha. Na slovesni akademiji v Mengšu sta spregovorila predsednica društva Alenka Novak in visoki gost republike vlade, podpredsednik Matija Malešič, ob tem pa se je odvijal tudi prijeten spored, ki so ga pripravili duševno prizadeti sami in Komorni orkester Domžale-Kamnik pod vodstvom prof. Tomaža Habeta. O nekaterih podrobnostih v zvezi s 25-letnico delovanja Društva pa sem se pogovarjal tudi s tajnikom društva Danilom Petercem.

Dejstvo je kruto, pa vendarle mu lahko prihitimo na pomoč: na svetu je kar 2,6% lažje ali težje duševno prizadetih ljudi. V Sloveniji je lažje duševno prizadetih skoraj 40.000, zmerno in težje duševno prizadetih okoli deset tisoč in težko duševno prizadetih skoraj tri tisoč posameznikov. Medobčinsko društvo Domžal in Kamnika je bilo ustanovljeno leta 1966, z namenom, da bi pomagalo tej populaciji, pred katero bi si družba največkrat najraje zatisnila oči. Takoj na začetku je treba povedati, da je prav velika zasluga tega društva, da se tudi drugi občani bolj ali manj normalno vedemo do duševno prizadetih in da jih vse bolj vključujemo medse kot enakopravne državljane vsaj v domžalski in kamniški občini. V društvu je 220 članov, predvsem staršev duševno prizadetih posameznikov, celotno strokovno vodstvo in tudi drugi posamezniki, ki želijo pomagati ljudem, ki jih je narava prizadela. Prva predsednica je bila Vida Hafner, tajnica pa Ema Škerjanc, sedež pa je imelo na takratni homški šoli za duševno prizadete. Danes se vključujejo poleg staršev v to društvo predvsem delavci štirih enot: dveh posebnih šol, menškega INCE-ja in Doma počitka Mengeš.

Bolj pomembno od vsega drugega je to, da so člani Društva za pomoč duševno prizadetim Domžale-Kamnik v teh petindvajsetih letih dosegli velik napredek pri vključevanju duševno prizadetih oseb v normalno življenje. Društvo je imelo ves čas praktično usmeritev, izvedli pa so na ducate konkretnih akcij, ki so veliko prispevale k drugačnemu odnosu do teh, prav tako naših

ljudi. Naštetimo jih samo nekaj! Organizirali so piknike, zabave, dopustovanja, obisk v disko klubih, izlete, obisk dedka Mraza, sodelovanje na različnih likovnih kolonijah itd., skratka: vse aktivnosti, ki jih opravljajo navadni ljudje in ki bi jih morali tudi duševno prizadeti po svojih zmožnostih. Člani društva so vse delo opravili zastonj, z mislijo, pomagati sočloveku, z željo, da bi bili vsi ljudje v resnici enaki. To jim je v veliki meri v teh 25-letih letih tudi uspelo, pa tudi okolici so se odprle oči, ne samo v obeh šolah, v centru za varstvo invalidnih oseb in v Domu počitka, ampak tudi na cesti, v trgovini, v našem vsakdanju. Prav zato gre članom še posebno priznati!

Ob 25. letnici društva je bila v oranžeriji Edigsa v Mengšu odprta razstava kipov, risb in slik, ki so jih ustvarili duševno prizadeti umetniki pod strokovnim vodstvom ak. slikarja Črtomirja Frelaha. V kulturnem programu sta sodelovala Helena in Renato Kostešič, še bolj pa so presenetili razstavni eksponati, ki po svoje zgovorno pričajo o nadarjenosti in pristnosti vsakega posameznika. O tem je lepe besede zapisala Danica Šraj v svojih vtisih z razstave, ki so objavljeni v posebnem biltenu, ki ga je društvo izdalo ob pregledu celotnega dela ob srebnem jubileju.

Ob koncu maja pa je bila v menškem Kulturnem domu slovesna akademija, na kateri so nastopili s prisrčnim programom učenci OŠ 27. julij iz Kamnika in učenci OŠ Olge Avbelj iz Domžal, Komorni orkester Domžale-Kamnik ter tercet MKM, tenorist Marjan Terček in citrar Tomaž Plahutnik.

Ob tem sta spregovorila predsednica društva Alenka Novak in podpredsednik slovenske vlade Matija Malešič. Alenka Novak je na kratko pregledala prehojenih 25 let in pri tem ugotovila, da so veliko večino tovrstne populacije v naših dveh občinah ustrezno socializirali, tako da duševno prizadeti niso več prepuščeni sami sebi. Z drugimi aktivnostmi društva in vodstvenih delavcev vseh štirih enot pa so dosegli, da so se duševno prizadeti vključili med nas skoraj kot enakopravni državljani, kar je največji uspeh. Pa vendar vse še ni doseglo idealne višine odnosov: pot je dolga, hodimo skupaj!

Podpredsednik slovenske vlade Matija Malešič pa je v imenu vse vlade čestital tako aktivnemu društvu, kot obstaja v Domžalah in Kamniku, pohvalil je predvsem starše in vodstveno osebje, ki se tako trudi

Otroci so pripravili prisrčen spored

Niko Robavs, da pa imajo tudi navadni občani veliko spoštovanja do dela društva, so dokazali z velikim obiskom. Pa tudi glavni pokrovitelji prireditve: občini Domžale in Kamnik, Krajevna skupnost Mengeš, Stol in Foto Repanšek so, ob še nekaterih drugih dobrotnikih, dokazali, da imajo srce na pravem mestu.

Po besedah tajnika Danila Peterca si bo Društvo za pomoč duševno prizadetim tudi v prihodnje prizadevalo, da bi se vsi duševno prizadeti čimbolj enakopravno vključevali v družbo. Za to je v obeh občinah ustvarjen soliden temelj, na katerem lahko gradimo naprej vsi občani, predvsem tisti, ki imamo to srečo, da nismo med nesrečno zaznamovano 2,6% populacijo. Društvu pa ob obletnici za prizadevno delo iskrene čestitke!

Ivan Sivec

za pomoč duševno prizadetim, hkrati pa je povedal, da se bo nova vlada za invalidne osebe močno zavzela v svojem novem socialnem programu, tako da ni strahu za nazadovanje tovrstnih rezultatov. Vlada bo tudi poskrbela, da ob tako veliki brezposelnosti ne bodo ostale na cesti vsaj invalidne osebe.

Prireditev je prijetno vodil

Dan odprtih vrat na Osnovni šoli J. B. Tita

V četrtek, 30. maja 1991, je šola Josipa Broza Tita odprla svoja vrata ne le učencem in učiteljem, ampak tudi vsem staršem in drugi zainteresirani javnosti. Ciljev, ki smo si jih v šoli zastavili za ta dan je več in ker ta oblika postaja že tradicionalna, so cilji, ki jih želimo doseči, vsako leto zahtevnejši.

Letos smo želeli predstaviti zlasti nekatere novosti, ki jih uvažamo v šolsko delo, da bi bilo učinkovitejše.

Na razredni stopnji so učitelji predstavili uro pouka: v 1. in 2. razredu je bil to integriran pouk.

Drugo leto teče v 1. razredu in letos je pozornost učiteljev usmerjena v notranje diferencirano delo, prilagojeno različnim sposobnostim in različnim zmogljivostim otrok. Učiteljevo vodilo pri tem je, slehernemu otroku omogočiti uspeh in zadovoljstvo, kar pa je mogoče le, kadar so naloge, ki jih pred otroke postavljamo, različno zahtevne. V 3. in 4. razredu so učitelji pripravili ure matematike, SND-ja in SD-ja.

Ure so bile zasnovane tako, da so bili učenci aktivni ustvarjalci, ob tem so starši lahko videli nekatere metode sodobnega pedagoškega

dela: skupinsko delo, problemski pouk, delo z miselnimi vzorci.

Starši so imeli ob tem priliko opazovati svojega otroka pri delu v skupini, v razredu, ugotovili so lahko, kakšen stik ima z učiteljem, kako se v šoli počuti, kako uspešen je pri delu. Takšne informacije so dragocenejšje kot to, kakšno oceno ima pri katerem od predmetov.

Na predmetni stopnji so v 5. razredu lahko opazovali pouk slovenskega jezika, v 6. razredu pouk gospodinjstva, pa dodatni pouk matematike, fizike in angleškega jezika. Lahko so se vključili v uro tečaja prve pomoči, ki je obvezna sestavina dela v 7. razredu. V drugem delu dneva so delo predstavile interesne dejavnosti, v katere so učenci vključeni: starši so bili navdušeni nad nastopom malih pevcev otroškega zbora, ritmične skupine in zlasti folklorne skupine.

Rezultate celoletnega dela so pokazali modelarji, učenke, ki vadijo gimnastiko ter člani zgodovinskega krožka, ki so medse povabili tudi nekatere Domžalčane, ki so jih predstavili v glasilu v okviru raziskovalne naloge Domžale in Domžalčani.

Biološki, knjižničarski, likovni, novinarski, računalniški krožek

PREJELI SMO: Novi domžalski zvonovi

(Arabeska, ki to noče biti)

Domžalski Slamnik je v svoji prvi številki (ko je prenehal biti Domžalski poročevalec) prinesel »piratsko verzijo« o novih zvonovih v Domžalah, povzeto iz Župnijskega lista. Razen nekaterih netočnosti (predvsem o višini zbranih sredstev) je bil članek še kar dobro povzet. V eni od naslednjih števil Slamnika pa se je v Arabeski pojavila trditev, da so domžalski zvonovi plačani iz občinskega proračuna. Seveda poskušamo razumeti tudi takšen način pisanja, vendar se je kmalu po tem že v Ljubljani govorilo, da v Domžalah občina plačuje zvonove za cerkev. Preblizu so časi, ko je večkrat ponovljena laž »resnica postala«, zato se oglašam s tem člankom.

Kaj je bilo torej v resnici?

Dejstvo je, da je tukajšnji župnijski urad res zaprosil za pomoč iz občinskega proračuna. Kako se je to končalo, je zapisano v Delu (26. marca 1991, str. 8), kjer med drugim piše, da po prepričanju Milana Pirmana iz LDS cerkveni zvonovi ne sodijo v proračun in so le nekakšno izkazovanje politične moči. Verjetno je tako razmišljal še marsikateri član kake druge stranke.

Breme zbiranja sredstev za nove zvonove je bilo torej samo na ramenih vernikov in nekaterih drugih dobrih ljudi. Le-ti so se lepo odzvali, za kar sem jim res hvaležen. Nabirke za zvonove pa smo končali tudi brez proračuna.

Zvonovi in zvonjenje v kulturnih delih Evrope predstavljajo del narodovega zadržanja in ponosa. Pri nas pa je žal še marsikje tako kot prej, ko so zvonjenje obravnavali pod točko kaljenja nočnega miru. Pa menda mislimo iti v Evropo, kajne?

Ta članek želi biti dobronameran in ne želi nikogar prizadeti. Ljudje smo pač različni. Za vse, verne in neverne, pa velja Hemingwayjev stavek. »Ko boš slišal zviniti pokojnemu, nikoli ne vprašaj – komu zvoni. Kajti zvoni tebi, človek, prej ko slej!«

Tone Perčič, župnik

– Ogledala sem si razstavo slik in računalniški krožek. Je lušno, vendar mi je bilo lansko leto bolj všeč.

TATJANA NEMEC

– Zanimivo, kaj vse se dogaja na šoli! Ogledal sem si delo učencev v 2. razredu.

MILAN ŠTEPEC

– Zanimivo, zelo sem vesela, da je šola pripravila ta dan. Tako se vidi, kaj otroci delajo in kako se obnašajo.

MAJDA REJC

Radi bi, da se starši v večji meri vključijo v delo, ne le kot opazovalci, ampak, da se pridružijo tistim, zaenkrat še posameznikom, ki v šoli sodelujejo pri nekaterih vsebinah pouka, pri naravoslovnih dnevih ali kot pomočniki pri interesnih dejavnostih. Prav je, da povedo, kaj jim v šoli je in kaj jim ni všeč. Ob dnevih, kot je bil ta, se bolje spoznamo in lažje sodimo, kaj je potrebno spremeniti, izboljšati.

V šoli se trudimo, da bi otroci doživljali čim več uspeha, krepijo jim samozavest, razvijamo ustvarjalnost. Srečni otroci so uspešni otroci, pa naj bo ta uspešnost ob koncu ocenjena z odličnim ali le z zadostnim uspehom, kolikor kdo zmore.

Upam, da so starši ob svojem obisku začutili topel, prijateljski odnos med učitelji in otroci, to nevidno nitko, ki jo uspe spusti učitelj, ki je pri svojem delu uspešen in srečen.

ANDREJA JARC

ter taborniki so predstavili svoje delo, nekateri učenci pa so se pomerili v športnih tekmovanjih z bivšimi učenci šole. Starše smo v šolo povabili z vabilom – miselnim vzorcem – iz katerega je bilo moč razbrati, kaj se dogaja, kje in kdaj ter kdo pri tem sodeluje.

Nekaj vtisov staršev so mimogrede zbrali člani novinarskega krožka:

– Zanimivo. Bila sem v 3. razredu pri spoznavanju narave in družbe, pri galsbi, pri zgodovinskem krožku in računalništvu. Težko bi ocenila, kje mi je bilo najbolj všeč.

ZDENKA RAVNIK

– Lepo ste prikazali, kaj delate na šoli. Obiskala sem biološki krožek in razstavo v avli. Najbolj mi je bila všeč folklor.

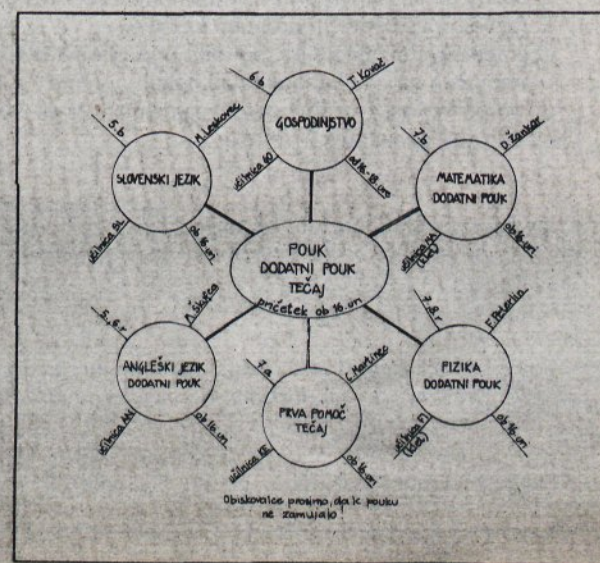
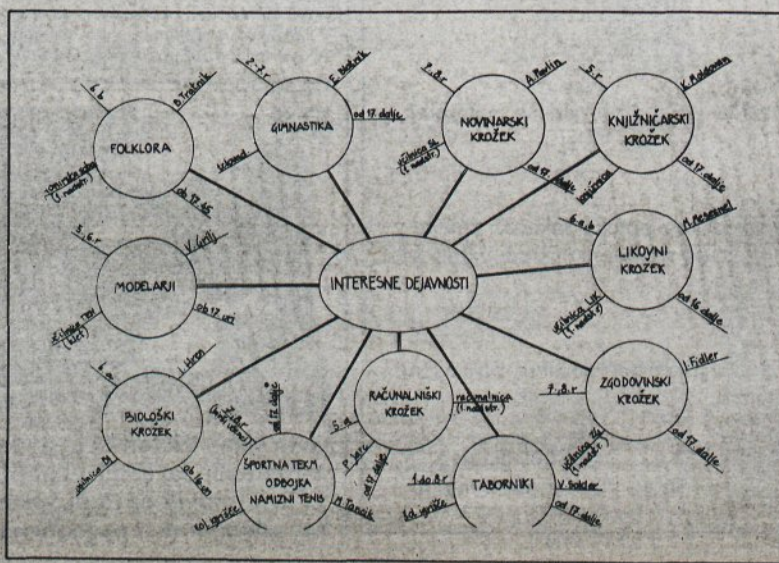
MARGARITA SKOK

– Zelo kvalitetno. Ste prizadevni. Obiskala sem pouk v 1. razredu. Zelo pohvalno.

NADA ZAJC

– Lepo, samo bolj bi moralo biti označeno, kaj in kje se kaj dogaja. Težko rečem, kje mi je bilo najbolj všeč.

MARIJA JARC

RAZPIS NATEČAJA ZA DODELITEV POSOJIL

Posojila za razvoj kmetijstva

Ob razpisu natečaja za dodelitev posojil iz sredstev občinskega proračuna za razvoj kmetijstva v občini.

V prizadevanjih pomagati tehtnim prizadevanjem na različnih gospodarskih področjih je Izvršni svet sklenil, da podpre tudi kmetijstvo, k čemur se je pridružila tudi Kreditno hranilna služba s svojimi sredstvi. Tako so se proračunska sredstva podvojila, tako da znašajo 4,6 milijona dinarjev. Polovica sredstev (2,3 milijona din) je torej za kmetijstvo namenjeno iz proračuna, pol pa iz sredstev HKS, kar je urejeno s posebnim dogovorom.

Vse ostalo glede razdelitve sredstev pa določa pravilnik o dodelitvi posojil.

Vse informacije, ki bi jih občani v zvezi s tem želeli dobiti, prejmete na Sekretariatu za družbeno planiranje in razvoj oz. na referatu za kmetijstvo.

Na podlagi 6. člena pravilnika o dodeljevanju posojil iz sredstev občinskega proračuna za razvoj kmetijstva v občini Domžale (Ur. vestnik občine Domžale, št. 13) je Izvršni svet SO Domžale na 44. seji dne 19/6-1991 sprejel

SKLEP

o razpisu natečaja za dodelitev posojil iz sredstev občinskega proračuna za razvoj kmetijstva v občini Domžale

I.

Razpisuje se javni natečaj za dodelitev posojil iz sredstev občinskega proračuna za razvoj kmetijstva v občini Domžale v skupnem znesku posojila 4.600.000 din (z besedo štirimilijon-šeststotisoč din).

II.

Posojilo se dodeljuje za naslednje namene:

- za izgradnjo in adaptacijo kmetijskih proizvodnih in pomožnih objektov
- za izgradnjo in adaptacijo prostorov za dopolnilno dejavnost na kmetijah
- za nakup opreme, ki se vgrajuje v kmetijske proizvodne objekte in za dopolnilno dejavnost na kmetijah.

III.

Za posojilo lahko zaprosijo kmetje lastniki kmetij na območju občine Domžale, če je vsaj en družinski član zavarovan iz naslova dela na kmetiji in investirajo na osnovi investicijsko razvojnega programa, ki ga je izdelala kmetijska svetovalna služba po kriterijih za uveljavitev republiških investicijskih sredstev.

Posojila se prvenstveno dodeljujejo prosilcem, ki bodo lahko z dodeljenimi sredstvi dokončali investicijo.

IV.

Posojila se dodeljujejo za najdaljšo dobo vračila do 5 let.

Obrestna mera znaša 50 % obrestne mere, ki velja za tovrstna posojila pri Združeni hranilno kreditni službi Domžale in se prilagaja njihovim obrestnim meram.

Višina posojila praviloma ne sme presegati 10 % predračunske vrednosti potrebnih sredstev za investicijo.

V.

Prosilci vložijo prošnje za posojila skupaj s spodaj zahtevano dokumentacijo v roku 30 dni po objavi razpisa natečaja v občinskem glasilu »Slamnik« na Izvršni svet SO Domžale.

V prošnji mora prosilec navesti:

- ime, priimek in naslov,
- opis in predračunska vrednost investicije,
- višino zaprošenega posojila,
- navedbo lastnega deleža sredstev,
- rok za zaključitev investicije.

Prosilac mora prošnji za posojilo priložiti naslednje dokumente:

- posestni list za celotno posestvo,
- izpisek iz zemljiške knjige za celotno posestvo,
- potrdilo o plačilu vseh zapadlih davkov in prispevkov,
- izkaz, da je vsaj en družinski član kmečko zavarovan,
- razvojno usmeritveni program kmetije,
- gradbeno dovoljenje oz. potrdilo o priglasitvi del,
- predračun za gradbena dela ali nakup opreme,
- poročilo, oz. oceno področnega kmetijskega svetovalca o izvršenih in še potrebnih vlaganjih za dokončanje investicije.

VI.

Izvršni svet SO Domžale bo najkasneje v roku 30 dni od dneva poteka roka za vložitev prošnje sprejel sklep o dodelitvi posojil in ga najkasneje v 8 dneh po sprejemu posredoval vsem prosilcem.

VII.

Posojila se plasirajo preko Združene hranilno kreditne službe Domžale s katero bo Izvršni svet SO Domžale sklenil pogodbo o medsebojnem sodelovanju.

VIII.

Sklep se objavi v občinskem glasilu »Slamnik«.

PREDSEDNIK IS
Anton Preskar, dipl. ing. gr.

VSI NAŠI GRADOVI:

Grad Zalog pri Moravčah

Prvotni zaloški grad je po ustnem izročilu nekdanj stal nad Vahtenberkom. Še v franciscejskem katastru iz leta 1826 najdemo nad Vahtenberkom narisane razvaline in pripisano ledinsko ime Na starem gradu, za širše območje pa Boršt na starem gradu. Tu sta še imeni zaseli- kov Učak in Planina-Brinje, kar verjetno spominja na stare čase, ko so tu pasli drobnico. Tudi ostanki grajskih razvalin so bili v gosto zaraščenem gozdu pred leti še vidni.

Kakšna usoda je grad nad Vahtenberkom doletela, lahko samo ugibamo. Morda je propadel ob kaki hudi katastrofi ali napadu ali pa so ga zaloški gospodje sami opustili in si v Zalogu, na lažje dostopni lokaciji, zaradi večje udobnosti postavili novega.

Krajeno ime Vahtenberk spominja na nekdanje straže ali vahte. Vahtenberški gospodje so najbrž svoje ime iz Vahtenberka prinesli s seboj v Zalog, kjer se je njihov grad nemško imenoval Wartenberg.

Grad Zalog

Po Valvasorjevem poročilu naj bi grad v Zalogu postavil Jošt pl. Thurn leta 1570. Slika iz tega časa, ki jo je prinesla tudi Valvasorjeva Slava vojvodine Kranjske kaže, da je ob vodi Drtiščici, pod gradom, tedaj že obratoval mlin z vsaj dvema vodnima pogonskima kolesoma.

Zanimiva je tudi ugotovitev, da sicer zelo velik zaloški grad na Valvasorjevi sliki nima nobenega dimnika na strehi, viden pa je en sam visok dimnik izza vzhodnega stolpa. Po žlindri, ki so jo našli na tem prostoru, moremo sklepati, da je dimnik pripadal stari fužini.

Za Thurnom je zaloški grad prevzel njegov zet Jurij Ruprecht, baron pl. Herbertstein. Od njega ga je leta 1605 kupil Oton Henrik Wernegk, ki ga v listinah leta 1607 imenujejo lastnika Brega pri Ribnici in Zalogu pri Moravčah. Dne 12. januarja je svojemu bratu prodal nekaj kmetij. Dne 9. marca pa je od Jurija Ruprehta pl. Herbertsteina kupil še hišo v Ljubljani in leta 1616 še gospostvo Gradec v metliški župniji.

Leta 1639 je bil lastnik zaloškega gradu in gospostva Herman Julij pl. Wernegk. Ta je od Katarine Lamberger, rojene Tattenbach, kupil neko desetino in gornino. Pozneje je Zalog priženil Otto Hannibal pl. Isenhausen, ki ga je prodal Gotfridu Gallu. Njegova hčerka pa se je poročila z Andrejem Danijelom Mordajem (Mordax) in mu zaloško gospostvo prepustila. Tako je Mordar omenjen tudi v zapuščinskem zapisniku, 22. decembra 1689.

V začetku 18. stoletja je Zalog pripadal plemenitašem Gallom. Dne 4. julija 1719 je omenjen Hans Adam pl. Gall, gospod Podpeči, Šenturske gore, Rožeka in Zalog, ki je podelil neki fevd. Za Galli je v Zalogu gospodarila rodovina Strassoldo. Jožef Strassoldo, umrl je v letu 1766, je posestvo in grad zapustil nedorošlemu sinu Antonu Rajmundu Strassoldu. Njegov varuh je bil najprej Janez Jožef Strassoldo, pozneje pa Kajetan pl. Strassoldo, redovnik nemškega viteškega reda. Ta je Zalog leta 1775 izročil Jožefu Deteli v zakup.

Tudi Anton Rajmund je mlad umrl. V oporoki je 20. novembra 1785 za glavnega dediča imenoval hčerko Naneto. Če pa bi se mu rodil sin, žena je bila namreč noseča, naj bi bil on glavni dedič, Naneti pa bi pripadlo 25.000 forintov. Če pa bi se mu rodila hčerka, naj bi si z Naneto imetje delili. Rodil se je sin. Grofica Alojzija Strassoldo je leta 1786 prosila, naj bi gospostvo najprej prepisali na omenjenega moža, nato pa na ime njenega sina Emanuela Strassoldo, kar se je zgodilo 30. novembra istega leta.

se nadaljuje

Ob 50-letnici nasilnega izseljevanja

Ljudje ponavadi proslavljajo ve-sele obletnice. Žal pa so na svetu tudi žalostne, za katere se spodobijo, da se jih vsaj spomnimo.

7. julija je poteklo točno 50 let, ko je nemški okupator začel s prvimi zločini. Posegel je po cvetu slovenskega ljudstva, po ljudeh, za katere se je bal, da bi bili sposobni organizirati kakršenkoli upor. To so bili različni voditelji in organizatorji, duhovniki, učitelji, župani in prosvetni delavci ter voditelji takratnih prosvetnih in sokolskih društev, nekaj pa je bilo tudi drugih.

Nemci so te ljudi aretirali že v začetku maja 1941, jih strpali v kamniške zapore in mekinjski samostan, nato pa v Skofje zavode v Sentvidu nad Ljubljano. Konec junija so jih pod stražo pripeljali domov po družine. Na voljo so jim dali dve tri ure časa, da si za na pot pripravijo najnujnejše, vendar samo toliko, kolikor se je dalo nesti.

Tisti dan je bilo res hudo. Pri hišah, kjer so Nemci selili, so se na hitro zbrali sorodniki, prijatelji in znanci. V trenutku je bil dom razbit. Domači so mrzlično polnili kovčke ali si zavezovali cule, sedom ponujali, da naj odnesejo, kar želijo; tekalo se je v hišo in iz hiše, vsi pa so jokali. Najhuje je bilo seveda tam, kjer je bilo veliko majhnih otrok in takih družin je bilo na primer v Mengšu veliko. Do zdaj urejen dom – kaj pa jutri in naprej? V neznanost! Pojma niso imeli, kam jih bo okupator izgnal. Zgodilo pa se je tudi, na primer v Homcu, da so v najbolj žalostnem trenutku, ko so izgnanci zapuščali dom, tudi nemškemu vojak, ki je stražil pri vratih, teklo po licih solze. S to pripombo ne nameravam olepševati tega groznega dejanja. Zločin je zločin in tega se ne da izbrisati.

Skozi Mengeš se je vil žalosten sprevod. Ob straneh polno vaščanov, po cesti pa so počasi stopali »nevarni ljudje« (cele družine), ki jih je bilo treba odstraniti, za njimi pa so z naperjenimi puškami marširali okupatorjevi vojaki.

Izgnance iz različnih krajev, od Kamnika do Domžal in okolice, so imeli

Skupina slovenskih izgnancev po maši in srečanju leta 1943 v Smederevski Palanki

Nemci nato en teden zaprte v Sentvidu. Prišel pa je žalostni dan, 7. JULIJ 1941, ko so jih natrpali v vagon. Mengeški krojač Pavle Merše, sicer pa režiser in prosvetni delavec, je na listek zapisal: »7. 7. 1941; po 7 tednih zapora s 7-člansko družino zapuščam domovino in odhajamo v neznanost. Listek je v Skofje zavodih zataknil za podboj vrat. Mogoče je še danes tam.

Vlak žalosti in joka se je z izgnanci ustavil v Ljubljani, kjer so jim prijazi Ljubljancani prinesli hrane in različnega drobiža za na pot. Vlak je bil dolg, saj so bili v njem izgnanci iz vse Gorenjske; ustavil se je šele v Bosanskem Brodu. Tam so bili z brodom preplavljeni čez Savo, pot pa so nadaljevali skozi Bosno. V Užicu so Nemci začeli odklapljati »vagine«, zadnje izgnance pa so pripeljali do Smedereva in Cuprije.

Srbi so jih prijazno sprejeli. Premožnejše družine so prevzele posamezne člane, ne pa vedno celih družin, ki so se tako začele razbijati. V poštev je prišlo načelo »Pomagaj si sam in Bog ti pomore«. Izgnanci so živeli in se preživljali, kakor je kdo vedel in znal, s svojo pridnostjo in delom, velikokrat pa tudi z iznajdljivostjo. Srbi so bili v glavnem

dobrega srca, vmes pa so bili tudi taki, ki so znali pridno slovensko delovno silo prav dobro uporabiti.

Edini, ki je slovenske izgnance po raznih krajih v Srbiji redno obiskoval, je bil slovenski katoliški duhovnik Jože Škerjanc. Ob vsakem srečanju se je zbralo več izgnancev. Takrat so imeli kar nekakšen praznik in običajno mašo. Slovenskim »izbeglicam«, kot jim je rekla večina Srbov, je vlivlval duhovne moči, tolažbe in upanja. Tako so lažje pretolkli štiril leta.

Končno je napočil veseli dan, ko so se izgnanci vkrcali v živinske vagonce. Po enotedenskem napornem potovanju skozi porušeno Jugoslavijo so, ob suhi hrani, pri Dobovi prestopili slovensko mejo. Na slavaloku je bil velik napis: »DOBRODOŠLI DOMA«. S solznimi očmi so objemali neznane gostitelje, a vendar znane, saj so bili Slovenci. Zadaj pa je iz kotla že dišala okusna enolončnica, prvo toplo kosilo po enotedenskem potovanju.

Ko je 31. julija 1945 vlak izgnance iz Zaslavkega hribovja pripeljal v Ljubljansko ravnino in so zagledali Kamniške planine, so spet pritekale solze, solze sreče in veselja, saj so prišli domov.

France Cerar

Avto šola »Victoria« je te dni zaplula v drugo leto obratovanja. V svojem avtoparku imajo avtomobile različnih znamk, kot: golf, opel, zastava in suzuki in za kandidate A kat. motor CTX. Opravili so tudi selekcijo inštruktorjev in trenutno poučujejo vožnjo štirje redno zaposleni in dva pogodbeni inštruktorja.

4. PRVENSTVO MENGŠA V NAMIZNEM TENISU:

Tudi bela žogica je okrogla

Vaditelji namiznoteniške sekcije Partizana Mengeš so 1. junija 91 pripravili 4. prvenstvo v namiznem tenisu za pionirke in pionirje.

Na turnirju so nastopili tekmovalci iz Krašnje in domačini. Možnost pa so dobili vsi, ki igrajo bolj

ali manj resno namizni tenis. Pokrovitelj prireditve TOP SPIN, ki zastopa in prodaja namiznoteniško opremo, je za najboljšo pripravil lepa darila. Pokrovitelj mladih tekmovalcev iz Mengša pa je EDIGS iz Mengša. Obema se zahvaljujemo

za vsestransko pomoč, da podpirata razvoj tega nadvse zanimivega športa.

Rezultati: odbijanje žogice z loparčkom (tapkanje)

1. Kužnik Gregor, 960 krat
2. Zupan Matic, 517 krat
3. Knez Miha, 210 krat

vsil člani namiznoteniške šole učenci 1.–2. razred:

1. Trebačič Gašper, Mengeš
2. Drljača Miodrag, Mengeš
3. Habjan Rok, Limbek Marko Mengeš

učenke:

1. Ribnikar Tanja, Mengeš
2. Prvinšek Tanja, Krašnja
3. Kosec Mateja, Mengeš

Štrukelj Petra, Krašnja

Napoved nogometne tekme pred šestdesetimi leti:

Jutro, 24. julij 1931

V nedeljo se bodo gotovo vse športne Domžale zbrale na športnem prostoru SK »Diska«, da prisostvujejo zanimivemu nogometnemu programu.

Najprej bo nastopila rezerva,

nato prvo moštvo proti nogometašem 52. pehotnega polka. Nastopili bodo znani Malič, državni reprezentant Jakšič, poleg tega pa člani prvorazrednih klubov iz vse države. Seveda pa bo glavno zanimanje osredotočeno na nastop Old-boys ali, kakor se po Domžalsko govori, nastop »ta debelih in ta suhih«. Da bo igra nadvse zanimiva in polna napetih momentov, pri tem pa vedno fair in lepa, nam pričajo znana domžalska imena: Vrečar, Skrabar, Mesec, Menart, Rape, Ahčin, Dekleva, Končan, Mali, Zajc, Petkovič, Flerin, Siherl Gabrič in Grošelj.

Moštvi bosta sigurno napeli vse sile, da pokažeta, kako se mora igrati nogomet. Seveda, če kdo namesto v žogo sune v zemljo, nič ne de. Sicer pa upamo, da bo sanitetna služba dobro funkcionirala. Kdor hoče videti torej zanimivo igro in se želi od srca nasmejati, bo na vsak način prisostvoval novim nogometnim zvezdnikom.

Prireditve bo točno po programu in ob vsakem vremenu. Domžalska godba bo izvedla promenade koncert na igrišču. Želimo mnogo uspeha predvsem vedno zmagovitemu Old-boyu. Zbral: Miloš Likar

28. ŠAHOVSKI TURNIR HERING – ZUPANČIČ – 91

Zmagal je Vide Vavpetič

Šahovsko društvo Domžale je priredilo že 28. spominski šahovski turnir v počastitev nekdanjih šahistov in organizatorjev na kamniško-domžalskem območju Heringa in Zupančiča. Turnir je potekal v aktivnem šahu (pol ure časa za vsakega igralca na partijo), v dveh dneh pa so odigrali 9. kol. Udeležba je bila tudi tokrat, podobno kot na sončevem memorialu, zgledna, sodelovali pa so predvsem šahisti iz Ljubljane, Kamnika, Litije, Grosupelja in Domžal.

Na turnirju je sodelovala tudi vrsta mladih šahistov in šahistk, s 33 udeleženci pa je tudi opravičil poslanstvo množične šahovske prireditve.

Naslov zmagovalca ima magnetno moč, zato je tudi tokrat potekala dokaj izenačena borba za prvo mesto. Že od začetka

turnirja je imel največje možnosti V. Vavpetič, ki je zaradi boljšega uspeha proti zmagovalcem (sistem Bucholz), kljub remiju v zadnjem kolu z Nikoličem, obdržal prvo mesto tudi v končnem seštevku. Mojster Fide Plešec je v zadnji partiji ugnal Rebernika, vendar pa mu je tudi ta met zadoštal, je za uvrstitev na zanesljivo drugo mesto.

Končni vrstni red: 1. V. Vavpetič 7,5, 2. D. Plešec 7,5, 3. V. Ivakič 7, 4. B. Rebernik 6, 5. B. Skok 6, 6. S. Nikolič 6, 7. M. Capuder 6, 8. S. Sitar 5,5, 9. R. Lorbek 5,5, 10. Z. Srebernik 5,5 itd.

Prvih 7 uvrščenih je dobilo denarne nagrade. Tem so se pridružili tudi Srečo Sitar, kot najboljši 11. kategorik, ki se je uvrstil na 8. mesto. Pri tem velja poudariti odlični dosežek prav tako 11. kate-

gornika Martina Capudra, ki se je zavihtel na 7. mesto.

Nagrado za najbolje uvrščeno šahistko je prejela ženska mojstrski kandidat Vilma Nadvešnik, ki je pristala na 13. mestu. Petra Ipavec, po naslovu je ženska 1. kategorica, pa je nagrado zaslužila kot najboljša mladinka.

Šahovsko društvo Domžale je tako spravilo pod streho še en večji šahovski turnir. Kaj več bo tja do pozne jeseni, zaradi splošnega pomanjkanja denarja, verjetno težko izpeljati. Škoda, ker so prostori v Domu športnih društev v Domžalah izjemno primerni, organizatorjem pa tudi ne primanjkuje zanesenosti.

(J. SKOK)

GOSTOVANJE MLADIH TENIŠKIH IGRALCEV IZ SZ:

Gladka zmaga gostov

Pred kratkim so v Radomljah gostovali mladi teniški igralci iz ukrajinskega mesta Užgorod. Stike z njimi so navezali mladi radomeljski teniški igralci. Radomeljčani so z gosti odigrali prijateljski dvoboj in ga izgubili z najvišjim možnim izidom.

REZULTATI: Užgorod : Radomlje 9:0 – moški: Gamboš : Mihajl 9:7, Jackovič : Jeran 9:6, Mihajlko : Kveder 9:3, Mihajlko : Klemenc 9:2; dvojice: Jackovič-Gamboš : Mihajl-Jeran 9:3; ženske: Kučenko : Rode 9:0, Bilak : Kralj 9:0, Bordaš : Mesner 9:2, dvojice: Kučenko-Bilak : Kralj-Rode 9:1.

Cedam - Dob je drugi

Končano je prvenstvo MNZ-Ljubljana, na katerem so vidno vlogo odigrale ekipe iz naše občine, saj so se v kvalitetni »A« ligi vse štiri uvrstile v prvi polovici lestvice.

KONČNA LESTVICA

1. Kočevje	26	15	6	5	67:32	36
2. Cedam-Dob	26	13	7	6	50:27	33
3. Radomlje	26	14	4	8	44:34	32
4. Ihan	26	11	9	6	47:33	31
5. Bela krajina	26	12	7	7	44:31	30 (-1)
6. Litija	26	10	8	1	40:35	28
7. Mengros	26	11	4	11	46:38	26
8. Enotnost J.	26	10	6	10	34:32	25 (-1)
9. Jezica	26	10	5	11	26:27	25
10. Tabor 69	26	8	8	10	33:29	24
11. Apnar	26	7	10	9	35:40	23 (-1)
12. Usnjar	26	9	3	14	41:49	21
13. Črnuče	26	5	7	14	27:57	17
14. Livar	26	3	4	19	24:94	9 (-1)

Beli krajini, Enotnosti, Apnarju in Livarju je bila z disciplinskim ukrepom odvzeta po ena točka.

V »B« ligi je od klubov iz naše občine najbolje plasiran Partizan iz Lukovice, ki je zavzel tretje mesto za Kamnikom in Smartnim.

Pri mladincih so Domžale v svoji skupini osvojile prvo mesto, vendar so kasneje izgubile s prvokom zahodne skupine (Litija) in se niso uvrstile v višji rang tekmovalcev.

Med starejšimi pionirji so Domžale v skupini »Domžale-Kamnik« zasedle drugo mesto, takoj za vrstniki iz Duplice-Stol-Virtusom.

5 MINUT S ŠPORTNIKOM – ANDREJ HAUPTMAN

Pred njim je vsa prihodnost

Andrej HAUPTMAN se je rodil 5. 5. 1975 v Ljubljani. Je dijak 1. letnika srednje strojne šole v Ljubljani. Aktivno se ukvarja s kolesarjenjem in je tudi član kolesarskega kluba Rog iz Ljubljane. Rekreativno se ukvarja še s košarko in tenisom.

Koliko let si imel, ko si se odločil za tekmovalno kolesarjenje?

To je bilo takrat, ko sem imel enajst let.

Kaj te je pritegnilo k temu športu? Z očetom sva že nekaj časa kolesarila, skupaj sva si ogledovala dirke in s tem je moje navdušenje za ta šport naraščalo.

Ali vidiš v tem športu kakšen čar? Zanimiv je potek same dirke, zasledovanje, razplet (sprint, pobeg) in nenazadnje prijatelstvo pred dirko, ki v sami dirki izgine.

Za kateri klub tekmuješ in zakaj? Tekmujem za Rog. To pa zaradi tega, ker mi klub nudi odlične vadbene pogoje, strokovno vodstvo, je pa tudi najbližji klub.

Kateri so tvoji najboljši klubski prijatelji?

To so: Boštjan Pavli, Rajko in Matjaž Petek, Gregor Zajc, Jernej Zajdela, Tilen Petrič, itd.

Na kateri znamki kolesa tekmuješ?

Zadnja tri leta tekmujem na kolesu Colnago master na 14 prestav.

Kateri so tvoji največji dosedanja uspehi?

Leta 1987 sem postal republiški prvak v ciklokrosu pri pionirjih B. Leta 1989 sem osvojil republiško prvenstvo v zasledovalni vožnji na velodromu tako med posamezniki kot tudi z ekipo. Istega leta sem bil še

drugi na republiškem prvenstvu posameznikov v cestni vožnji. Leta 1990 sem bil drugi na državnem prvenstvu v cestni vožnji pri mlajših mladincih, tretji v zasledovalni vožnji, četrti v cestnem kronometru, vse to pa sem dosegel med posamezniki. Od lani mi je najbolj ostala v spominu zmaga med posamezniki na enodnevnih dirki Udine – Ravascletto (Italija).

Kakšni so tvoji plani za prihodnost?

Najprej je na vrsti šola. Želim si biti čimboljši, medtem ko je moja velika želja ta, da se uvrstim v državno reprezentanco.

»Po mojem mnenju pri nas na dirkah primanjkuje gledalcev. Biti bi moralo tako kot je to v Italiji, kjer je na kupe gledalcev.« je med drugim rekel Andrej Hauptman.

Zaželim Andreju še veliko uspehov v prihodnosti!

Grega Rihtar

PAPIRNICI – FOTOKOPIRANJE – CANON SERVIS

V OBRTNI CONI TRZIN

(NASPROTI BETONARNE)

MLADE ATLETINJE

Hitre tekačice

Kot smo napovedali že v prejšnji številki, tudi tokrat predstavljamo mlade članice Atletskega kluba Domžale, ki so na področnem atletskem prvenstvu dosegle lepe uspehe, saj skoraj nobena ni prišla domov brez medalje, kar nekaj pa se jih je na osnovi dobrih časov uvrstilo tudi na republiško atletsko prvenstvo.

BOJANA AHČIN, ki je letos zaključila 8. razred Osnovne šole Martin Koželj Dob, je že prava »veteranka« med najmlajšimi atletinjami. Dobro teče skoraj na vseh progah, boljše sicer na krajših, letos pa se je udeležila tudi kvalifikacijskih tekem članic v Celju, kjer je predvsem nabirala izkušnje za bodoča tekmovalja. Udeležila se je že tudi vrste krosov, doma pa ima tudi številne medalje z atletskih tekmovalcev za pionirke.

DARJA KOKALJ je letos uspešno zaključila 8. razred Osnovne šole Janko Kernik Brdo, ki je že doslej dala kar precej dobrih atletov. Darja je dobra na daljše proge, kondicijo pa si pridobiva tudi z vsakodnevnimi potjo v šolo. Kljub precejšnji oddaljenosti se redno udeležuje treningov, letošnje leto pa se je uvrstila tudi na republiško atletsko prvenstvo, kjer je tekla na 1000 m.

PETJA OREHEK je učenka 7. razreda Osnovne šole Martin Koželj Dob in je »zablestela« na letošnjem občinskem krosu, kjer je v svoji kategoriji zmagala, uspešna pa je bila tudi na občinskem prvenstvu za mlajše pionirke na 600 m, na regijskem pa je ponovila svoj uspeh v isti kategoriji.

Prepričani smo, da bomo o mladih atletinjah še veliko slišali! V. V.

BOJANA AHČIN

DARJA KOKALJ

PETJA OREHEK

SABLJAŠKI DVOBOJ V DOMŽALAH:

Zaslužena zmaga Hrvaške

V soboto, 8. junija je bil v domžalski hali komunalnega centra organiziran sabljaški dvoboj med reprezentancama Slovenije in Hrvaške. Tekmovalci iz sosednje republike so Slovenijo zlahka premagali, bili so pretrd oreh za naše tekmovalce. Popolno zmagovalstvo gostov so z zmago v svoji kategoriji preprečile naše mladinke.

Rezultati dvoboja Slovenija : Hrvaška 1:3; mladinke: 6:3, mladinci 2:7, člani 2:7, članice 3:6.

GREGA RIHTAR

MEDDRŽAVNI DVOBOJ SABLJAŠKIH REPREZENTANC SLOVENIJE IN HRVATSKE:

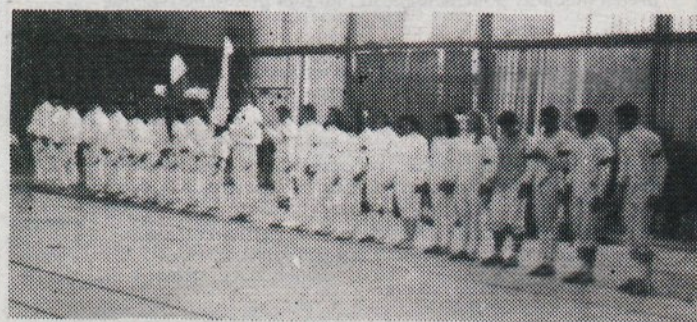
Plemenita veščina v Domžalah

V nizu prireditev v počastitev svetovnega slovenskega kongresa je v soboto, 8. junija v dvorani komunalnega centra v Domžalah potekala zanimiva prireditev, ki jo je na pobudo svojega predsednika gospoda Daret Flisa pripravilo telovadno društvo Partizan Domžale skupaj s Sabljaško zvezo Slovenije, glavno pokroviteljstvo pa je prevzela Skupščina občine Domžale. Državni reprezentanci Republike Slovenije in Republike Hrvaške sta odigrali medsebojni dvoboj v sabljanju – floretu.

Že v popoldanskem času so se pomerile selekcije mladink in mladincev ter članic, v večerem, slavnostnem delu, ki se je pričel ob 19. uri, pa so sablje – florete zavihteli še člani. Ob zvokih trobentača Primoža Ložarja sta na prizorišče, ki ga je lepo dekorirala cvetličarna »Slovnik« iz Ihana, prikorakali obe reprezentanci. Ansambel Tin-Tin-Abda je zapel obe himni, Zdravljico in Lepo našo. Slavnostni govornik, naš župan, gospod Ervin-Anton Schwarzbartl, je vse prisotne prav lepo pozdravil. Med slavnostnimi gosti so bili tudi poveljnik republiškega štaba teritorialne obrambe gospod Janez Slapar, republiški poslanec in predsednik Zakonodajno-pravne komi-

sije Skupščine Republike Slovenije gospod Anton Tomažič, gledališki in filmski igralec gospod Ivo Ban, funkcionarji TVD Partizan Slovenije in Sabljaške zveze Slovenije in še nekateri. Sledil je krajši kulturni program, ki ga je izvedla plesna skupina Pandora pod vodstvom gospe Vanje Komazec in gospa Vida Cerar-Bogataj, ki je občuteno recitala svojo pesem »Kamen bomo spremenili v bisere«. V viteškem boju so bili zmagovalci v vseh kategorijah, razen mladink, Hrvati. Gospod Anton Tomažič je zmagovalni državni reprezentanci Republike Hrvaške na koncu izročil veliki pokal mesta Domžale. Naj omenim, da je Sabljaška zveza Slovenije izkoristila prireditev tudi za podelitev priznanja gospodu Ivo Banu za njegove velike filmske in gledališke igralske dosežke. Gospod Ban je prejel priznanje iz rok njihove funkcionarke gospe Klavdije Davidovič.

Prirediteljem, pokroviteljem in sponzorjem je treba izreči vse priznanje za zelo uspešno izvedbo prireditve, ki ima v trenutku, ko to pišem, še globlji pomen, kot ga je imela 8. junija. Sabljanje je plemeniti, viteški šport, ki ga pri nas vse premalo poznamo, zato je ta prireditev pomenila tudi promocijo sabljaškega športa v našem mestu. Plemenitost, ki je temeljna prvina tega športa, pa bomo tako Slovenci kot tudi Hrvati še kako potrebovali.

Reprezentanci Slovenije in Hrvaške pred dvobojem v Domžalah

DRUGA DIRKA ZA DRŽAVNO PRVENSTVO V CESTNOHITROSTNIH DIRKAH:

AMD Domžale – tokrat le dve prvi mesti

V soboto, 8. junija, je bila na krožni stezi v Banja Luki druga letošnja dirka za cestno-hitrostno motociklistično državno prvenstvo. Vreme tokrat tekmovalcem ni bilo naklonjeno, kar se je odrazilo v majhnem številu gledalcev. Gledalcev je bilo le 3500. Na tej dirki je bilo zopet uspešno domžalsko zastopstvo, vendar so v primerjavi z Novim Sadom tokrat »pokasirali« eno zmago manj.

REZULTATI: 50ccm: 1. Kezič, 2. Vukadinović (oba Sprint Banja Luka), 3. Tajti (Subotica), 125ccm: 1. Gorec, 2. Jerman (oba Domžale), 3. Györfy, 175ccm: 1. Hmeljak (Novo mesto), 2. Rokavec (Trebnje), 3. Morača (Arandjelovac), 250ccm: 1. Šraj, 2. Mihič, 3. Lampe (vsi Domžale), 750ccm (superbike): 1. Šola (Zagreb), 2. Vulčić (Sprint Banja Luka), 3. Josipović (Slavonska Požega), prikolničarji: 1. Tomič-Ribar, 2. Svržič-Jakob, 3. Camlek-Grobelnik (vsi Velenje).
GREGA RIHTAR

Zmaga Štifterja

Teniško prireditveni center TEN-TEN je organiziral tretji teniški turnir v sklopu rekreativnih teniških turnirjev Teniške zveze Slovenije. Na turnirju je nastopilo približno 60 tenisačev in tenisačic.

Rezultati: Finale – moški: Štifter : Bergelj 6:2, 7:5; ženske: Kotnik : Kos-Vengust 6:3, 6:4; dvojice: Slapar-Štefe : Dolčič-Milošič 4:6, 7:6, 7:5.
GREGA RIHTAR

STRELSKO TEKMOVANJE LOVCEV:

Oster pogled – tokrat v tarčo

Dobovile:

Lovska družina Pšata je v soboto 18. 5. 1991 izvedla občinsko prvenstvo lovcev v streljanju na glinaste golobe, v počastitev praznika

Gorska kolesa so čedalje bolj v modi

V soboto, 8. junija, je bila v Radomljah dirka z gorskimi kolesi, ki je štela za pokal Tabor Trophy Plus. Na zelo zahtevni progi je nastopilo približno 50 tekmovalcev in tekmovalk. Le-ti so tekmovali v devetih starostnih kategorijah. To tekmovalstvo postaja tradicionalno, saj je bilo na sporedu že lansko leto. Najboljši trije so prejeli medalje, podeljene pa so bile tudi praktične nagrade.

REZULTATI: pionirji: 1. Kurnik (OŠ Jože Potrč), 2. Ložar (OŠ Vita Kraigherja), 3. Trancik (OŠ Šlandrove brigade), mlajše mladinke: 1. Seljak (Domžale), mlajši mladinci: 1. Budja (AS Astra VT), 2. Mohamedagić (Hertz), starejši mladinci: 1. Bizjan (Gams Lj.), 2. Premože, 3. Zupan (oba Dol), člani: 1. Jauk (Ptuj), 2. Helešič (Gams Lj.), 3. Černe (AS Astra VT), rekreativci I: 1. Brelih (Idrija), 2. Močnik (Kozorog), 3. Stanovnik (Gams Lj.), rekreativci II: 1. Rebershak (Valy Žagar), 2. Udovič (Štucin), 3. Zupan (Valy Žagar), rekreativke: 1. Pollak (Gams Lj.), veterani: 1. Černe (Zadovolj).

GREGA RIHTAR

Občine Domžale. Tekmovanje je potekalo pod pokroviteljstvom SO Domžale. V prijetnem vzdušju, tako na tekmovalnem kakor tudi prijateljskem srečanju lovcev domžalske občine, smo pri podelitvi pokalov in kolajn pogrešali predstavnika pokrovitelja SO Domžale.

Sicer pa je to tekmovalstvo že z več kot tridesetletno tradicijo, katerega se po običaju udeležujejo ekipe iz vseh lovskih družen naše občine. Rezultati so sicer slabši kot pretekla leta, vendar se je prva ekipa Pšate zopet priborila naslov občinskega prvaka in s tem organizacijo tega tradicionalnega tekmovanja lovcev v letu 1992.

Rezultati: Ekipno: 1. Pšata I. 41, 2. Lukovica 40, 3. Pšata II. 26, 4. Domžale 24, 5. Trojane 19, itd; Posamežno: 1. Jarc (Lukovica) 17, 2. Loboda (Pšata) 16, 3. Kersnik (Lukovica) 15, 4. Vagaja (Pšata) 14, 5. Ostrožnik (Trojane) 14, itd.

Po končanem rednem delu tekmovanja so člani SD Pšata pripravili še tekmovalstvo na izpadanje za praktične nagrade, kjer pa so izkazali predvsem stari strelski mački. Prvo mesto je osvojil Mitja Kerstnik iz LD Lukovica, drugo in tretje mesto pa je zasedel Marjan Kovič iz LD Domžale.

MK

Zmaga dvojici Gorza – Bitenc

Drugo junijsko soboto sta SPIN tenis center Domžale in Novice d.o.o., športni marketing iz Ljubljane organizirala teniški turnir dvojic. Tekmovanja, ki je potekalo v lepem vremenu, se je udeležilo 25 dvojic. Organizacija je bila uspešna, prve štiri dvojice pa so prejele praktične nagrade KIM-a.

REZULTATI: 1. Gorza-Bitenc (Domžale), 2. Zorec-Jurak (Lj.), 3.-4. Oražem-Korošec (Domžale) in Sušnik-Capuder (Lj.), tolažilna skupina: 1. Nadler-Dolar (Lj.), 2. Švelc-Carel (Domžale).

GREGA RIHTAR

Skoki v Ihanu

Smučarskoskalski klub iz Ihanu je priredil tekmo v smučarskih skokih za pionirje na plastični skakalnici za pokal Elektrotehne. Nekaj nad 40 pionirjev iz 5 klubov ljubljanske regije je tekmovalo v starostnih kategorijah do 9, 11 in 13 let.

REZULTATI: pionirji – do 9 let: 1. Križaj, 2. Rukše, 4. Vrhovec (vsi Elektrotehna Ilirija), 4. Jakič (Dolomiti), 5. Pušnik (Elektrotehna Ilirija); do 11 let: 1. Rihtar (Ihan), 2. Uroš Peterka (Moravče), 3. Maček, 4. Vrhovnik (oba Elektrotehna Ilirija), 5. Cerar (Moravče); do 13 let: 1. Primož Peterka (Moravče), 2. Trapečar (Dolomiti), 3. Lazar, 4. Hrtnja (oba Elektrotehna Ilirija), 5. Žonta (Dolomiti).

Zmaga Drsalno- kotalkarskega kluba Domžale

Drsalno-kotalkarski klub Domžale je v mesecu juniju organiziral kotalkarsko tekmovalstvo za pokal Domžalski slammnik, katerega pokrovitelj je bila Skupščina občine Domžale. Nastopilo je 60 tekmovalcev in tekmovalk iz 6 slovenskih in enega hrvaškega kluba (Pula)... Tekmovanje je bilo okrnjeno, žal ni bilo mednarodne udeležbe, čemur je verjetno v večji meri botrovala trenutno politična situacija pri nas. V ekipnem tekmovalstvu so se izkazale Domžale, ki so zmagale pred Olimpijo in Novo Gorico.

Rezultati: pionirji C: 1. Ivančič (Pula), 2. Križman (Domžale), 3. Mršič (Nova Gorica);

pionirke C: 1. Vidmar, 2. Banfi (obe Olimpija), 3. Srebotnjak (Domžale),

pionirji B: 1. Drašček (Domžale), 2. Špacapar (Nova Gorica);

pionirke B: 1. Vrhovšek, 2. Slanc, 3. Mohar (vse Domžale);

pionirji A: 1. Arvaj (Domžale), 2. Gregorič (Nova Gorica);

pionirke A: 1. Svajgar (Stanko Bloudek Lj.), 2. Fabijanič (Olimpija), 3. Grilj (Domžale);

mlajši mladinci: 1. Stibilj (Nova Gorica);

mlajše mladinke: 1. Grmek (Domžale), 2. Stepančič (Nova Gorica), 3. Podržavnik (Velenje)

mladinke: 1. Gliha (Olimpija);

članice: 1. Mordej (Domžale), 2. Novak (Velenje).

Grega Rihtar

Uroš Peterka se je samo še potrdil

V nedeljo, 23. junija je SSK Elektrotehna Ilirija zaključil tradicionalno spomladansko revijo skokov Mostec 91 s tekmovalcem vseh pionirskih kategorij. Zopet so se izkazali predstavniki Moravč in Ihanu kot že večkrat letos. Moravčan Uroš Peterka pa je z novo zmago samo še potrdil svojo uveljavljenost v kategoriji do 11 let.

REZULTATI: pionirji do 9 let: 1. Križaj 172,5 (9,25, 10), 2. Rukše 164,5 (9,25, 9,5), 3. Vrhovec (vsi

Elektrotehna Ilirija) 160,0 (8,75, 9,25); do 11 let: 1. Uroš Peterka (Moravče) 180,0 (20, 20), 2. Maček (Elektrotehna Ilirija) 177,0 (20, 20,5), 3. Rihtar (Ihan) 174,5 (19,5, 20); do 13 let: 1. Janežič (Triglav) 191,0 (22,5, 21,5), 2. Trapečar (Dolomiti) 189,0 (22, 22), 3. Primož Peterka (Moravče) 185,0 (21,5, 21,5); do 15 let: 1. Radelj (Elektrotehna Ilirija) 194,3 (36,5, 35), 2. Janežič (Triglav) 189,9 (34,5, 35,5), 3. Iršič (Velenje) 189,1 (34,5, 35).

KORAJŽNE BABNICE PO AVSTRALIJI (II. NADALJEVANJE)

Ženska karavana s kolesi po peti celini

Četrtek, 11. april. Drugi dan kolesarjenja od Morwella do Bairnsdale v dolžini 130 kilometrov. To je bila za nas etapa sožitja. Na prvih kilometrih poti so se od nas poslavljali sinočni gostitelji. Ta dan smo bile na kolesih počasnejše, vendar za toliko bolj srečnejše. Tihozitje Avstralije je sivo rumena preproga z zelenimi »packami« kot so videti krošnje evkaliptusov v daljavi. Cesta je bila manj prometna, saj so nam prvega dne mogočni tovornjaki s smešnimi dimniki in močnimi trobili kar pošteno vlivali strah v kosti. Velik del poti vozimo skozi drevored evkaliptusov, iz katerega vso pot poslušamo nenavadno oglašanje ptic (kra, kra kra...). Za drevoredom se razprostira prava avstralska stepta. Turo sožitja smo »zapečatile« z velikimi porcijami piščanca.

Petek, 12. april. Tretji dan kolesarjenja od Bairnsdale do Cann Riverja v dolžini 175 kilometrov. To etapo bi lahko okitili z mnogimi imeni: najlepša, najdaljša, najbolj naporna... Od sončnega vzhoda do sončnega zahoda, narobe, do trde teme. Imenovali bi jo lahko turo v avstralski džungli ali naše srečanje z njo... To etapo so res zmogle le najboljše. Nagrado zanj je ponujala čudovita narava. Srečanje z džunglo, mogočnim rastlinjem, visoko praproto, gumijevci, itd. Pogledovale smo v globine, kjer se je vila reka in se spravevale, če v njih ne tičijo krokodili. A strah je bil odveč, saj je bilo podnebje tu prehladno, »zverinam« pa paše zato bolj sever Avstralije, kjer so bile letošnje temperature tudi že čez 45°C. Ko se je sonce skrilo za visokimi evkaliptusi, je bilo pred nami še 15 kilometrov poti, cilj pa smo dosegle v popolni temi ob 18. uri. Zmagovalke, ni kaj, zato smo si privoščile pravi avstralski steak v bližnji restavraciji, ki je zelo tekmil...

Sobota, 13. april. Četrti dan kolesarjenja od Cann Riverja do Edena

v dolžini 111 kilometrov. Niti kilometer poti ni bilo ravne. Asfalt je še bolj grob, skoraj kamnit, klancev pa toliko, da si jih človek ne bi mogel zamisliti. Zadnji kilometri poti so nas spravljal v obup, zapustila pa nas je celo lepa narava. Tu in tam so bile ob cesti nežne bele lilije. Tega dne smo zapustile Viktorijo (deželo vrto). Prestopile smo mejo Novega Južnega Walesa. Eden ali po naše paradiz si ne zasluži slovesa, kajti razen lepega rajskega zaliva tu pravzaprav ni kaj videti.

Nedelja, 14. april. Peti dan kolesarjenja od Edena do Bege v dolžini 60 kilometrov. Za dobro jutro nas je pozdravil dež. Če je bil le-ta zjutraj še prijazen, je postal iz ure v uro vse manj. Za »ogrevanje« smo morale prebricati dolg klanec, ki se je pred nami postavil skoraj pokonci. Pot smo nadaljevale v znanem »up and down« v vse

hujšem dežju. Ta dan nismo vozile v strnjeni koloni. Po enournem postanku v prijaznem mestecu, kjer smo obnovile zaloge hrane in pijače, smo zdrvele proti Begi, do katere nas je neusmiljeno pral dež. Premražene in mokre smo pridvele v motel že zelo zgodaj. Seveda je bila naša prva in edina pot pod tuš in nato v posteljo.

Ponedeljek, 15. april. Šesti dan kolesarjenja od Bege do Coome v dolžini 117 kilometrov. Pričakalo nas je oprano jutro, ki je oznanjalo lep dan, kar smo si želele, saj smo bile pred napovedano težko gorsko turo. Sredi čudovitega sončnega dopoldneva se je pred nami pojavil veličasten »avstralski Vršič«, dolg 15 kilometrov, v katerega smo grizle tako kot nekako v naš Vršič z bovške strani. Zmagovalke na vrhu je bilo nepopisno kot vedno kadar cesto-poraženko puščas za seboj. Na zadnjih kilometrih poti je

veter spet postal naš zaveznik in nam zapihal v hrbet, tako da je bil prihod v Coomo pravi užitek. Cooma je »gateway to the Snowy Mountains« in je zanimivo turistično mestec. Cooma je kraj znamenitih rodeo prireditev. Kaj si bomo zapomnile od tega dne? Gorski vzpon k evkaliptusom, ki so segali skoraj do neba?

Torek, 16. aprila. Sedmi dan kolesarjenja od Coome do Canberre v dolžini 114 kilometrov. Prijazno »gor in dol« v hladnem jutru, ki nas pozdravlja »do kosti«. A ko je sonce posijalo, je postalo v trenutku vroče. To je bila znosna etapa in na cilju smo bile že pred tretjo uro. Lastnik motela je prijazen Dalmatinec, tega popoldneva pa nas je sprejela njegova ljubezniva hči. Ona nas je čakala s poročilom našega prvega človeka v Avstraliji, ambasadorja dr. Borisa Cizlja. Ob natanko predvideni uri (15.00) smo se mu javile, naša točnost pa je požela njegovo občudovanje in pohvalo. Iz pisma in razgovora nam postane jasno, da nam v Canberri ne bo dolgčas. Ogled mesta, obisk vladne palače, obisk ambasade in kosilo v rezidenci. Z ambasadorjevimi šoferjem se podamo na potep po mestu in se povzpemo na hrib, od koder občudujemo mesto pod seboj. Canberra, glavno mesto Avstralije, je strogo načrtno mesto, staro komaj 60 let v znak sprave med vednim tekmovalcem za ime »glavnega« med Sydneyem in Melbourneom. Semaforjev v mestu skoraj ni, ves promet je urejen krožno, zato je vožnja po mestu zelo mirna in kulturna. Tudi tukaj smo pokukale v lep in razkošen dom SD Canberra. Zakonca Falež, ki sta nas spremljala, sta nam marsikaj zanimivega povedala o Sloveniji v Canberri. Zgodaj smo se vrnile v motel in bile pridne, saj smo zopet napisale kar precej kartic za naše velike in male sponzorje.

(Nadaljevanje prihodnjič)

Nogometaši NK Lukovica uspešno nastopajo v dresih BISTRO FURMAN (Prevoznik s konji)

Pionirji – mojstri tenisa

SPIN tenis center iz Domžal je organiziral teniško regijsko prvenstvo do 12, ki pa je bilo odprtega značaja (udeleženci so se zbrali z vseh delov Slovenije). 64 pionirjev in 31 pionirk se je med seboj merilo na igriščih SPIN-a in TEN-TEN-a. Vseh 95 udeležencev turnirja je za darilo prejelo spominske majice.

Rezultati:

pionirji:

skupina I.

Gmajnar (Slovan Lj.),

Skupina II:

Jurjec (Olimpija),

Skupina III: Pogorelnik (ŽTK Maribor),

Skupina IV: Šulin (Domžale),

Skupina V: Vukič (Medvode),

Skupina VI: Sagadin (Celje),

Skupina VII: Golob (Krško),

Skupina VIII: Lapajna (HIT Lj.),

Skupina IX: Janičič (Medvode),

Skupina X: Vukelja (ŽTK Maribor),

Skupina XI: Terpinč (Medvode),

Skupina XII: Pleše (ŠTK Velenje),

Skupina XIII: Ribičič (Olimpija),

pionirke:

Skupina I: Brečko (ŽTK Maribor),

Skupina II: Španovič (Krško),

Skupina III: Katanič,

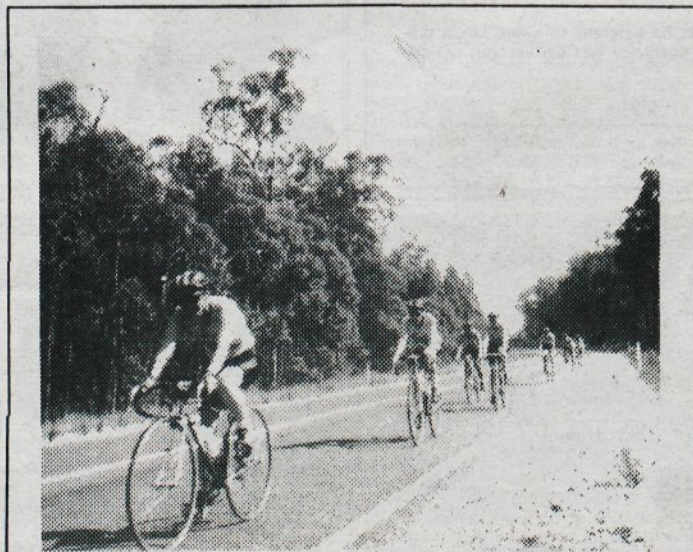
Skupina IV: Kavac,

Skupina V: Škafer (vse Olimpija),

Skupina VI: Hribar,

Skupina VII: Lavrič (obe Slovan Ljubljana).

Gregor RIHTAR

Kolesarska četica na grobem asfaltu nekega vročega dopoldneva

Mali oglasi

Vabimo na obiranje črnega in rdečega ribeza, ki bo zrel okrog 7. julija dalje. Možnost nabiranja za dom ali plačilo. Vsi zainteresirani naj se obrnejo na tel.: 737-470 ali osebno na naslov: Anžin Feliks, Dobeno 10, p. Mengeš.

V središču Domžal, v objektu SPB 1 (za železniško postajo) prodam novo garažo. Cena in dogovor po tel. 712-194.

V okolici Lukovice iščem varstvo za 6 let staro deklico in 3 leta starega fantka. Varstvo bi rabila vsak drugi teden po približno tri ure dnevno. Vse morebitne informacije ali ponudbe mi prosim sporočite po telefonu 329-845, int. 248 od 6.30 do 14.30 ure.

Na prometnem kraju v Domžalah oddam prostor, velik 120 m², najprimernejši za lokal. Lokal ima parkirni prostor ter vse potrebne priključke. Prednost dajem trgovinski dejavnosti, predstavniku ali nešumni tihi obrti ... Naslov po tel. 721-320.

Obrtniki! Knjigovodske storitve za vas opravlja knjigovodski servis. V prostorih Obrtnega združenja Domžale, Vir, Šaranovičeva 21. Vsak dan od 16. do 18. ure.

Prodajam čistokrvne nemške ovčarje z rodovnikom. JURŠE – Trzin, Košakova 1, tel.: 714-439.

Imate nadležni bronhitis ali druge oblike pljučnih bolezni, rano na želodcu ali dvanajstniku? Potem preizkusite zdravilni učinek kozjega mleka. Vsak dan sveže kozje mleko oddam. HERGA Radomlje, tel.: 727-666.

Inštruiram matematiko, fiziko in osnovne elektrotehnike. Telefon: 738-662.

Prodajam hrastove deske 3 cm cca 2 m². KOVAČIČ Ivan ml., Krtna 43.

Izgubila sem zlato verižico od Domžal do Vira. Verižica mi je drag spomin, zato poštenega najditelja lepo prosim, naj to sporoči na tel. 721-320 dopoldne ali 722-583 popoldne in zvečer. Mihaela.

Galanteristi pozor! Sedaj vam tudi v Domžalah hitro in po konkurenčni ceni izdelamo sekalne nože (štance). Se priporoča strojno ključavničarstvo »Capuder«. Telefaks: 712-792 ali 721-459.

UPOKOJENEC s Količevega išče celodnevno pomoč v gospodinjstvu. Prednost imajo mlajše upokojenke. Informacije na tel.: 737-633.

V centru Domžal oddam garažo. Telefon: 738-551.

V Domžalah sprejemamo honorarno kuharico v dopoldanskem času. Prijave: Vektor, Ljubljana, Jesenkova 3, ali tel.: 319-366 int. 25.

Ob registraciji vozila ste sklenili obvezno zavarovanje avtomobilске odgovornosti

zavarovalnica triglav d.d. ljubljana

vam priporoča tudi:

- zavarovanje voznika in drugih oseb v avtomobilih za škodo zaradi telesnih poškodb (AO-plus)
- nezgodno zavarovanje voznika in potnikov
- kasko zavarovanje vozila (lahko tudi dodatne opreme)
- zavarovanje stekla na avtomobilu
- zavarovanje prtljage in potniških kolekcij v motor-nih vozilih
- stroški prevoza ali vleke osebnega vozila zaradi okvare ali poškodb ter prevoz oseb, ki se nahajajo v vozilu

Nov gostinski lokal v Domžalah

V Domžalah na Ljubljanski 76 že nekaj časa dela nov gostinski lokal, imenovan bistro PASAŽA. Če zapišemo, da se nahaja na hrbtni strani uveljavljenega bara BLED, smo njegovo lokacijo dovolj precizirali. To je prijazen lokal, kjer si človek lahko v miru priveže dušo. Nosilka gostinske dejavnosti PAVLA NADU bi želela poleg pijače ponuditi svojim gostom razne sadne pripravke in še drugo, toda za sedaj jo utesnjuje zakonodaja, zato bo treba na realizacijo njenih načrtov in želja še počakati. V čem je prednost lokala pred drugimi, pa naj ugotovi vsak obiskovalec sam.

C. N.

Sami si postrezite v novi trgovini:

Spina v Kraščah vabi!

Samopostrežna trgovina SPINA iz Krašč v Moravski dolini vas vabi, da jo obiščete. Kaj vse vam ponuja? Po najnižjih možnih cenah boste lahko kupili

- sveže meso, mesne izdelke,
- kruh, mleko in mlečne izdelke,
- sadje,
- alkoholne in brezalkoholne pijače,
- čistila,
- druge drobnarije.

Postregli vas bodo vsak dan, in sicer med tednom od 7.30 do 19.30, v soboto od 7.30 do 16. ure in v nedeljo od 8. do 12. ure.

Lepo vas vabijo, da trgovino obiščete!

Pričakuje vas SPINA, KRAŠČE

RTV servis

Vinko NAKRST, naš občan iz Gradišča pri Lukovici je na Bukovčevi ul. 23a (zraven optike BRIGITA) odprl RTV servis.

Kakšne storitve vam novopečeni zasebnik ponuja?

- POPRAVILA TV SPREJEMNIKOV,
- POPRAVILA RADIJSKIH SPREJEMNIKOV,
- POPRAVILA VIDEOREKORDERJEV,
- MONTAŽA, SERVIS IN ČIŠČENJE TERMOAKUMULACIJSKIH PEČI,
- MONTAŽA ANTENSKIH SISTEMOV,
- DRUGA POPRAVILA V ZVEZI Z AUDIO IN VIDEO TEHNIKO.

Popravilo pri Vinku NAKRSTU bo trajalo 2 do 3 dni, seveda če za vaš aparat obstajajo rezervni deli. Če jih trenutno ni na voljo, bo popravilo trajalo nekoliko dlje, vendar ne več kot en teden, da jih mojster pridobi.

Delavni čas RTV Servisa na Bukovčevi 23a je vsak dan od 8.30 do 12., in od 16. do 18. ure.

Na telefon lahko pokličete vsak dan od 7. ure zjutraj ali po 18. uri. Telefon: 735-015.

OBVESTILO

Krajane KS Krašnja in druge občane obveščamo, da se v primeru pokopa svojcev na pokopališču v Krašnji pogovorijo o vseh podrobnostih s Štepihar Janezom iz Kopolj ali z Žavbi Francem iz Krašnje.

Cvetličarna »OMERS«

išče za celodnevno pomoč v lokalni mlajšo delavko s smislom za estetiko in aranžiranje.

Interesentke lahko pokličejo na tel.: 721-726.

Osnovna šola Olge Avbelj Kettejeva 15, Domžale

razpisuje prosta dela in naloge

– HIŠNIKA ŠOFERJA

Prevzem del in nalog 26. avgusta 1991. Kandidati naj pošljejo prijave z dokazili (šofer D kategorije) v 10 dneh po objavi razpisa na naslov: OŠ Olge Avbelj, Kettejeva 15, Domžale.

O izidu razpisa bodo kandidati obveščeni v 30 dneh po izbiri.

–REJA Domžale

Vabi k najemu ali nakupu etažnega hleva na Križu pri Komendi. Hlev ima približno 970 m² površine in je v treh etažah. K hlevu sodi tudi zemljišče v izmeri 1467 m². Hlev je primeren za marsikatero dejavnost. Ostaja možnost, da se z večimi interesi dogovori najem ali prodaja hleva. Vaše ponudbe pošljite na naslov: JATA-REJA Domžale, Slomškova 30, 61230 Domžale. O ceni in ostalih pogojih se bomo z vami dogovorili na sestanku. JATA-REJA

TURISTIČNO-ŠPORTNI PROSPEKT:

Občina Domžale: kjer hotenja zmagujejo

S takšnim sloganom je zasnovan novi športno-turistični prospekt o naši občini, ki je bil izdan ob teniškem turnirju Slovenija open 91 v mesecu maju. Prav gotovo je ta vodilna misel dobro zadela vsa hotenja, želje in aktivnosti, ki se v povezavi s turizmom odvijajo v občini. Ne razvijati visokega, hotelsko zasnovanega turizma, pač pa vse sile, tudi zaradi bližine republiškega središča, usmeriti v rekreacijsko-športni turizem, s poudarkom na športih za premožnejše sloje.

Prospekt je s čudovitimi fotografijami iz športno rekreativnega življenja v občini oplemenitil fotograf loco Žnidaršič, pri tem pa je bil, glede na glavni namen izdaje, poudarjen pač teniški del. Uvodna razmišljanja je prospektu namenil predsednik Izvršnega sveta občine Domžale, g. Anton Preskar, ki med drugim trdi, da ne more biti uspešnega razvoja turizma brez povezovanja s športno in rekreativno dejavnostjo. Obenem pa tudi vabi podjetne in pogumne, da se odločijo

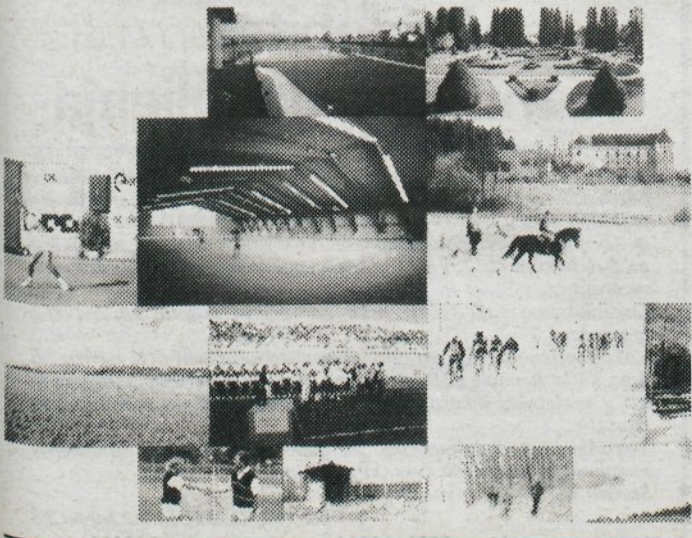
za donosna vlaganja v šport na našem območju, kjer so bili uspehi že doseženi.

V prospektu je natančno predstavljena teniška dejavnost, z vsemi večjimi središči in ugotovitvijo, da je v tem trenutku na Domžalskem že več kot 60 teniških igrišč. Kot zanimive športno-turistične točke so podrobneje predstavljeni še Konjeniški center Krumperk, Arboretum Volčji Potok in nekatere pohodniške in kolesarske ture (Limbarska gora, Evropska peš pot E-6, Gobavica, Dobeno).

Prav gotovo smo takšen prospekt na Domžalskem že dolgo čakali, pripravljajo pa se tudi prospekti v angleškem, italijanskem in nemškem jeziku ter razglednice. Celotno akcijo ob izdaji prospekta je v veliki časovni stiski uspešno vodil Milan Jenčič, minister za turizem v domžalski vladi, zasnova pa je delo Cvete Zalokar-Oražem.

Naj si ob koncu še zaželim, da bi z usklajeno aktivnostjo čim prej zagledal beli dan tudi pravi kulturno-zgodovinski in turistično-gostinski vodič po naši občini. Pokazati in povedati imamo prav gotovo veliko.

COZ

TRGOVINA NAJ ...

Lepota cvetja, ki ostaja

V trgovini NAJ vam predstavljamo nov program suhega cvetja izdelovalca MAK iz Sežane. Na voljo so vam, različni suhi šopki. Vsi so aranžirani v primernih vazah iz medenine, gline ali v lesenih koških. To cvetje je obstojno in ne potrebuje posebne nege. Še vedno prodajamo slike v najrazličnejših tehnikah priznanih avtorjev. Prodajamo pa tudi izdelke iz papirja, svinčnike in ostale potrebščine za šolo.

Počitniške kolonije v Domžalah

Za čas šolskih počitnic smo, pri ZTKO Domžale, pripravili pestro ponudbo dejavnosti, namenjenih mladini od 5. do 15. leta. Dejavnosti bodo vodili primerni usposobljeni kadri – učitelji športne vzgoje, vaditelji in učitelji plavanja, košarke, nogometa.

TERMINSKI PROGRAM IZMEN:
I. izmena – od 1. do 12. 7. 1991
II. izmena – od 15. do 26. 7.
III. izmena – od 29. 7. do 9. 8.
IV. izmena – od 12. do 23. 8.

nost je planirana za ves julij in avgust, v 10 dnevni izmenah (delovni dnevi) v popoldanskem času, od 9. do 14. ure.

Kaj smo pripravili:

- počitniške kolonije z učenjem plavanja za mladino od 5 do 10 let,
- počitniške kolonije z aktivnostjo na bazenu in igriščih v ŠP (plavanje, košarka, nogomet, izleti) za mladino od 10 do 15 let.

Kaj pa stroški?

Prijavnina, v katero so všteti stroški bazena, malice, igrišč, strokovnega kadra in organizacije, znaša 1.700,00 din. Prijavnina se plača ob prijavi (v gotovini). Prijave in informacije v pisarni ZTKO Domžale (v hali KC) TELEFON 721-015, VSAK DAN MED 8. in 14. URO, V SREDO TUDI POPOLDAN OD 16.-19. URE.

Pričakujemo vas!
Ranko Cukrov

OPTIKA BRIGITA

Bukovčeva 30, Vir pri Domžalah

tel. 061/711-090

delovni čas: od 9. do 12. ure in od 15. do 18. ure

poslovalnica: Kolodvorska 3, Grosuplje

tel. 061/771-169

delovni čas: od 9.30 do 12. ure in od 14. do 18. ure

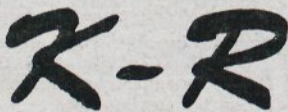
poslovalnica: Tacenska 108, Ljubljana-Višmarje-Brod

tel. 061/52-810

V našem optičnem salonu nudimo:

- vse vrste sončnih očal
- vse vrste moških, ženskih in otroških okvirjev
- daljnogledi
- vse vrste specialnih stekel TITANIO (tanjša), TITANIO super (super tanjša), CR39 (trda plastika), TITANIO CR39 (trdo lahka plastika), SUPERTITANIO 39 (super lahka plastika), TITANIO FOTO CR39 (svetlobna občutljiva tanjša stekla z antirefleksnim slojem), vse vrste foto senzibilnih stekel – razpon 13% – 80%, lentikularna stekla, bifokalna stekla za daljavo in bližino skupaj, bifo foto stekla, progresivna stekla (nevidni bifo), progresiv foto stekla,
- kontaktne leče (poltrde in mehke)

PRI NAS OPRAVLJAMO TUDI OKULISTIČNE PREGLEDE (posvetujte se po tel. 711-890)

STORITVE d.o.o.
T R Z I N

KNJIGOVODSKO-RAČUNOVODSKE STORITVE ZA PODJETJA V ZASEBNI LASTNINI IN OBRATNIKE.

OBDELAVA PODATKOV PO VAŠI ŽELJI: ROČNA ALI RAČUNALNIŠKA

TRZIN, CANKARJEVA 5, TEL. 712-185

Oskrbnine v VVO Domžale

V zvezi s cenami oziroma višino oskrbnin se v občinskem časopisu oglašamo prvič. Glede na to bi vas radi bolj obširno seznanili z obračunavanjem oskrbnin za naše varovance. Prispevek staršev za oskrbo otrok smo glede na SaS o socialno varstvenih pravicah (še v veljavi), odmerili s 1. majem. Pri odmeri prispevka smo upoštevali povprečne mesečne dohodke na družinskega člana, dosežene v letu 1990. Odmerjeni prispevek – 35% dohodka na družinskega člana, smo povišali za 17%, (sklep IS RS – Ur. list št. 18), kar dejansko predstavlja 40,95% mesečnega dohodka na družinskega člana v preteklem letu.

Staršem, ki se jim čisti dohodek ne ugotavlja (kmetije, obrtniki, svobodni poklici), smo prispevek odmerili v višini polne cene oskrbnine. Opozorili smo jih, da lahko zahtevajo ugotovitev dejanskih razmer, če menijo, da je odmerjeni prispevek previsok.

Starši so do maja letos plačevali oskrbnine v višini, ki smo jo odmerili v maju lanskega leta (na podlagi dohodka v letu 1989) in jih med letom valorizirali sočasno z družbeno denarnimi pomočmi otrokom. Valorizacije so bile objavljene v Uradnem listu R Slovenije, nazadnje za december 1990. Tako so višine oskrbnin do maja letos ostale nespremenjene in so znašale:

- za dojenčke 1 563,20 din
- za predšol. otroke 1 283,10 din

Najnižja oskrbnina pa je znašala 383,60 din, za dojenčke in predšolske otroke

Najvišjo oskrbnino je plačevalo: – od 217 dojenčkov – 22 staršev – od 1313 predšolskih – 344 staršev

Najnižja oskrbnina pa: pri dojenčkih – 8 staršev – pri predšolskih – 20 staršev

Povprečna oskrbnina je znašala 994,60 din.

V mesecu maju oskrbnin nismo povišali, ampak smo preračunali, glede na dosežene dohodke na družinskega člana v letu 1990. Po preračunu je povprečna oskrbnina znašala 1.125,80 din, kar v povprečju predstavlja 13,19% višji prispevek staršev.

Kot smo že omenili, smo oskrbnine nazadnje valorizirali v mesecu decembru lanskega leta. Po izračunu dosežene ekonomske cene v mesecu maju smo ugotovili, da je višina oskrbnin glede na stroške varstvenega dela prenižka. Materialni stroški (živila, energija, komunalne storitve, itd) so se od januarja meseca do maja bistveno povišali.

Vsled težkega finančnega položaja je razširjeni Svet VVO Domžale na svoji seji sprejel sklep o povišanju oskrbnin in sicer pri dojenčkih za 31,91%, pri predšolskih pa za 39,71%, najnižjo oskrbnino za 39,94%. Tako najvišja oskrbnina od 1. junija dalje znaša pri dojenčkih 2 062,00 din, pri predšolskih otrokih pa 1 792,50 din. Najnižja oskrbnina znaša 536,80 din.

Najvišje oskrbnine izračunamo na osnovi dosežene ekonomske cene: le ta se deli na varstveni del in vzgojni del. Vzgojni del v celoti krijemo s sredstvi proračuna občine Domžale, varstveni pa naj bi prispevali starši. Starši po SaS o socialnovarstvenih pravicah prispevajo 40,95% od doseženega dohodka na družinskega člana v lanskem letu oziroma tisti z višjimi dohodki najvišjo oskrbnino. Ugotavljamo, da so bili ti dohodki sorazmerno nizki, saj s svojimi prispevki pokrivalo le 70,72% varstvenega dela (oziroma 41,90% ekonomske cene). Razlika, 29,28%, pa predstavlja subvencijo, ki naj bi jo poleg vzgojnega dela, tudi krili s sredstvi proračuna občine Domžale.

Za primerjavo navajamo še višine oskrbnin v naslednjih občinah:

OBČINA	DOJENČKI	PREDŠOLSKI
Domžale	2 062,00	1 792,50
Lj.-Center	2 051,00	1 860,00
Lj.-Vič	2 116,00	1 923,00
Kamnik	2 316,00	1 688,20
Litija	1 930,00	1 500,00

Uprava VVO Domžale

TENTOURS

Travel Agency

TENTOURS DOMŽALE
Ljubljanska 76, 61230 Domžale
Tel.: (061) 711 229, 713 705
Fax: (061) 715 010

– **DIRKE FORMULE 1 V BUDIMPEŠTI (10. IN 11. AVGUST)**

– **POLETJE NA JADRANU (UMAG, POREČ, ROVINJ, M. LOŠINJ, RAB) PO NAJBOLJ UGODNIH CENAH**

– **POLETJE V TURČIJI (ALANYA, KEMER)**

– **ŠPANIJA IN AZURNA OBALA (25. AVGUST – 5 dni)**

– **POČITNICE NA KMETIJI**

– **MEDNARODNE IN DOMAČE LETALSKE KARTE**

OBIŠČITE NAS, NE BO VAM ŽAL.

tovarna zaves p.o.

Želite spremeniti stanovanje?

Pridite k nam v Velano po zaves, pričakujemo vas v naši industrijski prodajalni v Ljubljani na Šmartinski 52, katera je odprta vsak dan od 8. do 19. ure.

V soboto od 8. do 14. ure.

PRIDE NA POMOČ

Viličar (3,5t)
čaka na delo!

Zgodi se skoraj vsakodnevno, da neke v Domžalah, Mengšu ali drugje rabite viličarja; paleta z opeko, gradbenim materialom ali kaj drugega bodo v hipu razložene. Zavrtite telefon: 721-261 (od 7. do 15. ure) in viličar pride na pomoč.

Ob tem velja povedati, da vam v servisu IGT Lesnina popravijo lesno obdelovalne stroje, odkupijo rabljene in prodajo generalno obnovljene. Zavrtite telefon: 721-261 in prepričajte se!

OPRAVIČILO

Uredništvo Slamnika se opravičuje Milič Marjanu in Ivanki iz Ihanu 90a, p. Domžale, zaradi neprijetnosti, ki sta jih imela s člankom domnevnega pisca J. Hribarja z naslovom »Park v Ihanu je postal gradbišče«. Članek je bil objavljen 6. 7. 1990 in je v tedanjem »Občinskem poročevalcu« z objavo povzročil omenjenima več nevšečnosti, zato se uredništvo Marjanu in Ivanki iskreno opravičuje. Navedbe glede nakupa in gradnje v tem članku so zlonamerne in neosnovane.

Urednik

PREDSTAVLJAMO STORITVENIKE:

Gostilna pri Trzinki – pri stari mami

V novem naselju v Trzinu, v prelepem mirnem in senčnem okolju, kot nalašč za poletje in toplo jesen na prostem, sicer pa v notranjosti, ponovno obratuje gostilna Pri Trzinki, ki jo ima na skrbi Silva Bergant iz Ljubljane. Ker je večina gostincev pozna pod imenom Pri stari mami, čeprav je Silva komajda v zgodnjih srednjih letih, je prav, da se novi Trzinki reče tudi tako. Trzinka je odprta tudi ob koncu tedna in ob nedeljah, tako da bo tudi na višku turistične sezone v naši občini dodana odlična gostinska ponudba.

Silva Bergant je izkušena gostinska delavka, ki jo poznajo po vsej Sloveniji. Sama tudi rada kuha (pravi, da se to vidi tudi na njej), kuha pa predvsem za srednjo in starejšo generacijo. Za mlajšo pa ima ob sebi svojega sina Marjana Baričiča, tako da v Trzinki dobite hrano za vsak okus. Oba sta solana gostinca in tako lahko skuhata vse, kar si gost požeji.

V gostilni Trzinka v Novem Trzinu priporočajo zrezek Trzinka, obloženo govedino z jabolčnim hrenom, domača pečenka, sirove štruklje, več vrst pic, sadna kupa, sladode... kar se vam požeji telo in srce.

Ob odlični hrani pa ima Trzinka tudi izvrstno naravno butelično vino in vse druge pijače, tako da boste odšli iz nje ob vsakem času dobre volje. V Trzinki imajo tudi poslovna kosila, zaključene zabave, ohceti, tako rekoč za vsakogar.

nekaj: posameznika ali pa manjšo in večjo skupino. Za družine pa bodo še posebej zanimiva bogata družinska kosila od 90 do 100 din.

Silva Bergant skrbi tudi za lepo okoličino, v svoji Trzinki pa za prijazno postrežbo in dobro počutje svojih gostov z glasbo, tako kot se za pravo slovensko gostilno spodobi. Če bo že marsikje drugje čez poletje zaprto, pri Trzinki oz. Pri stari mami ne bo.

P. G.

Imate staro, oguljeno pohištvo? Tapetnik Peter Sever vam ga obnovi

RABITE MORDA TAPETNIŠKE STORITVE?

Izdelava, predelava sedežnih garnitur (oblazinjenega pohištva). Notranja dekoracija prostorov, tapisom, itison, tapete, zaves.

PETER SEVER TAPETNIŠTVO – DEKORACIJE, Šmarca, telefon: 813-951.

Salon Preserje pri Radomljah
Oblikovanje postave brez diete in napora

Po vzoru ameriških in zahodnoevropskih salonov tudi pri nas oblikujemo postavbo brez diete, napora, izčrpanosti in utrujenosti.

– oblikovanje postavbe
– odstranjevanje celulita
– masaža
– razgibavanje sklepov
– boljše prekrvavitve telesa
– izboljšanje telesne in duševne kondicije
– sprostitve

Vzemite si urico časa, samo zase. Vse to boste dobili pri nas s pomočjo najsoodnejše tehnologije.

Informacije in naročila po telefonu 727-818

vsak dan od 10. do 21. ure, razen nedelje.

AVTO MOTO DRUŠTVO MENGEŠ

Pridobitev vozniškega dovoljenja

Avto moto društvo Mengeš Trdinov trg 14 obvešča vse kandidate za voznike motornih vozil »B« kat., da se lahko za tečaj prijavijo vsak dan med 13. in 14. uro in ob sredah in četrtkih tudi med 16. in 18. uro. Prijavite se lahko osebno v društvu, ali pa telefonsko na naš telefon št. 739-621. Tečaje organiziramo po potrebi vsak mesec. Organiziramo tudi tečaje prve pomoči in skupne zdravstvene preglede. Vožnjo pričnete takoj po opravljenem teoretičnem delu na vozilih Jugo 55 in Renault 5. Društvo ima disciplinirane inštruktorje vožnje z večletnimi izkušnjami in z malo Vaše volje uspeh ne more izostati. Vozniški izpit ni luksuz, pač pa dopolnilo k našemu splošnemu znanju in tudi potreba časa, ki ga živimo. Srečno vožnjo vsem voznikom želi

AVTO MOTO DRUŠTVO MENGEŠ

V SPOMIN

Zinka Jerman

V sredo, 20. junija 1991, smo se na radomeljskem pokopališču poslovili od sovaščanke Zinke Jerman.

Rojena je bila leta 1914 na Premkovi domačiji v Preserjah. Kot kmečko dekle je poleg naporenega in utrudljivega vsakdanjega dela našla tudi nekakšno svojo drugo življenjsko pot. Znašla se je med amaterskimi igralci takratnega homškega prosvetnega društva.

Po drugi svetovni vojni je kulturno prosvetno delo v Preserjah zaživelo tudi z njeno pomočjo. Kljub temu, da Preserci niso imeli svoje dvorane, so z igralcem in režiserjem Radom Heringom uprizorili veliko iger.

Ko se je poročila v Radomlje, smo jo našli pri številnih prostovoljnih delih. Kjer koli je bila potrebna pomoč, je bila ona zraven. Seveda so bili tudi člani Prosvetnega društva Radomlej veseli, ko se jim je pridružila Zinka. Zaigrala je številne vloge še za časa režiserja Vikijskega, kot tudi potem, ko je režijo prevzel Ciril Gostič. Zinka je bila ena najboljših igralk. Odlično je izpeljala zelo različne vloge, kot kmečka mati ali delavčeva žena, pa spet kot županja ali hudobna kraljica v pravljični igri

Pepelka. Kakršnekoli vloge je dobila, se jih je oprijela s svojo sposobnostjo in znanjem in jih zaigrala s svojim značilnim žarom in zanosom, predvsem pa z ljubeznijo. Ena zadnjih njenih vlog je bila v igri Naj bo stara al' pa mlada. Nekaj let je bila tudi mentorica mladih igralcev.

Kaj je biti mati, žena in gospodinja in si po napornem delu doma večer za večerom vzeti čas za vaje, ki so za vsako igro trajale dobra dva meseca, vedo samo izjemne ženske, kot je bila ona.

Zinka se je od mladega rada oblekla v narodno nošo. Bila je ena redkih, ki so imele tudi pravo staro slovensko narodno nošo, za katero je v Kamniku s svojo skupino prejela nagrado in priznanje.

Naj je bila v Ljubljani kmečka ohcet ali v Kamniku dan narodnih noš, Zinka je bila z radomeljsko družino zraven. V svojem življenju je delovala v številnih društvih, predvsem pa v kulturno-prosvetnih in pri Rdečem križu. Več let je bila ena najbolj vnetih in delavnih članic pri društvu upokojencev, kjer je med drugimi dejavnostmi krožek za ročna dela skoraj vsako leto pripravljala razstave. Da je do svoje smrti ostala po duhu mlada, so dokazovali njena dobrosrčnost, zmerom nasmejan obraz in pripravljenost za kakršnokoli delo. Za vse to ji ob slovesu recimo – hvala.

Lepo bi bilo, ko bi ji za njeno nesebičnost, prijaznost in odkritosrčnost ob odprtem grobu kdorkoli iz kateregakoli društva, ustanove ali organizacije izrekel za vse skupaj skromno besedico HVALA.

Radomeljski pevci so ji zapeli: Zbogom pesmi mile zlate, zbogom ti planinski svet... Ohranili jo bomo v lepem spominu.

FRANC CERAR

V 80. letu starosti nas je zapustila naša draga mama in stara mama

IVANKA MERČUN,

roj. OREHEK
iz Bišč pri lhanu

Iskreno se zahvaljujemo vsem sosedom, znancem, sorodnikom in prijateljem za podarjeno cvetje, izrečena sožalja in sočustvovanje z nami v teh težkih trenutkih. Hvala gospodu župniku za lepo opravljen pogrebni obred, pevcem za ganljivo zapeto žalostinke in gospodu Zajcu za besede slovesa ob odprtem grobu. Hvala tudi vsem, ki ste našo mamo pospremili na njeni zadnji poti.

Žaluoja sin in hčerka z družinami

Nenadoma nas je zapustila naša draga teta

MALČI MESARIČ

roj. Kokalj
iz Domžal

Ob boleči izgubi se iskreno zahvaljujem vsem sorodnikom, sosedom, znancem in prijateljem za izrečena sožalja, podarjeno cvetje in spremstvo na njeni zadnji poti. Lepa hvala sosedu gospodu Perčiču, gospodu župniku, pevcem in vsem, ki ste polepsali njeno zadnjo pot.

Žaluoja nečakinja

Pomlad na vrt bo Tvoj prišla in čakala, da prideš Ti, sedla bo na rožna tla in jokala, ker Te ni...

(narodna)

ZAHVALA

V neutolajljivi bolečini sporočamo, da nas je zapustil najdražji ljubi mož, oče, stari oče, tast, brat in stric

FRANCI MATKO

Vsem sorodnikom, prijateljem, sosedom izrekamo iskreno zahvalo za izrečena sožalja, darovane svete maše in cvetje, sveče, darovano cvetje, sveče, denarno pomoč ter za številno spremstvo na njegovi zadnji poti. Prisrčna hvala gospodu župniku Mihju Žnidarju za lep pogrebni obred, izrečene besede slovesa in tolažbe, pevcem Okteta Tosame za občuteno zapeto žalostinke, mladinskemu ansamblu s Svete Trojice za ganljivo igranje v cerkvi ter gospodu Komparetu za odigrano Tišino. Iskreno se zahvaljujemo gospodu Niku Beljšaku za poslovilni govor, v katerem je tako resnično orisal življenje našega dragega Francija. Hvala vsem, ki ste nam v času njegove zahrbitne boleznili stali ob strani in skupaj z nami upali v njegovo ozdravitev. Posebno zahvalo izrekamo vsakini Nadi za njeno nesebično pomoč. Še enkrat vsem in vsakomur posebej iskrena hvala!

Vsi njegovi

Kjer koli si, povsod sem jaz s teboj, povsod je s tabo moj pozdrav in kjer sem jaz, si tudi ti z menoj, zato ne misli, da sem sam ostal.

(Kajuh)

V SPOMIN

12. junija je minilo šest let, odkar nas je zapustil naš predragi sin in brat

MATJAŽ PIŽEM

Hvala vsem, ki stojite ob njegovem prezgodnjem grobu in prižigate svečke v spomin.

Vsi njegovi

V 77. letu starosti nas je tiho zapustila naša draga skrbna žena, mama, stara mama, prababica, sestra in teta

PAVLA DERČA

roj. Štefančič

Zahvaljujemo se vsem, ki ste jo v času njene boleznili obiskovali in ji lajšali trpljenje. Iskrena hvala vsem sosedom, sorodnikom, prijateljem in znancem za podarjeno cvetje, izrečena sožalja, darove za svete maše ter za spremstvo na njeni zadnji poti. Zahvala velja tudi osebju Nevrološke klinike Ljubljana, Zaloška 2, in dr. Dolinarju, gospodu župniku za lepo opravljen obred, oktetu bratov Pirnat za ganljivo odpete pesmi in trobentaču za zaigrano Tišino. Vsem in vsakomur posebej iskrena hvala.

Vsi njeni

Ni več trpljenja, ne bolečine, življenje je trudno končalo svoj boj...

ZAHVALA

Mnogo prezgodaj nas je zapustila naša draga žena, mami, babica in sestra

MARIJA KLAKOČER

iz Domžal

Zahvaljujemo se vsem, ki so nam ob težkih urah stali ob strani, izrazili sožalje in delili z nami bolečino slovesa. Iskreno se zahvaljujemo vsem sorodnikom, sosedom, prijateljem in znancem za izrečena sožalja, darovano cvetje in spremstvo na njeni zadnji poti. Hvala osebju Zdravstvenega doma za njihovo skrb in pozornost v času njene boleznili. Hvala sodelavcem Tosame in pevcem ter gospodu kaplanu za lepo opravljen pogrebni obred. Še enkrat vsem in vsakomur posebej iskrena hvala.

Žaluoja: mož Franci, hčerki Bojana z družino in Brigita z možem Jožetom, sin Robert z Vanjo in Denisom, sestre in bratje.

ZAHVALA

V 79. letu starosti nas je zapustil naš dragi mož, oče in stari ata,

VALENTIN ŠTRUKELJ

iz Mengša, roj. v Dobu

Iskreno se zahvaljujemo vsem, ki ste ga pospremili na njegovi zadnji poti. Hvala vsem sosedom, številnim prijateljem, sorodnikom in znancem za podarjeno cvetje, denarno pomoč, za izrečena ustna in pisna sožalja. Hvala gospodu župniku za lepo opravljeni pogrebni obred, vsem praporščakom, Tovarni Filc, ZZB Mengeš in tovarišu Zibelniku za poslovilne besede. Zahvaljujemo se tudi dr. Marti Rižnar za njeno zdravstveno pomoč. Še enkrat hvala vsem, ki ste ga imeli radi in ga pospremili na njegovi zadnji poti.

Vsi njegovi

Ko spet pomlad bo na naš vrt prišla, sedla bo na rožna tla, čakala bo, da prideš ti in zajokala, ker te ni...

ZAHVALA

V 88. letu življenja nas je nenadoma zapustil naš dobri oče, dedek, pradedek, brat in stric

IVAN ŽUN

iz Mengša

Iskreno zahvalo izrekamo vsem sorodnikom, prijateljem, sosedom in znancem za izrečena ustna in pisna sožalja, darovano prelepo cvetje, sveče ter številno spremstvo na njegovi zadnji poti. Prisrčna hvala župniku g. Zajcu za lep obred, pevcem za ganljivo zapeto pesmi in g. Franciju Stoparju za odigrano Tišino. Prisrčna hvala organizaciji ZZB in VVI Mengeš tov. Zibelniku za izrečene besede slovesa ter praporščakom. Še enkrat vsem in vsakomur posebej prisrčna hvala.

Vsi njegovi

Z nami boš živel v srcih še naprej, ker ljubezen trajna nima mej.

ZAHVALA

Zapustil nas je naš dragi mož, oče in stari oče

FRANC VOLČINI

iz Štude

Ob boleči izgubi ste nam stali ob strani in zato se vam želimo zahvaliti. Iskrena hvala sorodnikom in sosedom za pomoč, vsem za cvetje, izrečena sožalja in spremstvo na zadnji poti. Predvsem pa se želimo zahvaliti članom Gasilskega društva iz Štude za nudeno pomoč, spremstvo in besede slovesa, predstavniku Kluba upokojencev Ljubljanske mekarne za poslovilne besede ob grobu ter g. župniku za opravljeni poslovilni obred. Vsem skupaj in vsakomur posebej še enkrat iskrena hvala!

Vsi njegovi

ZAHVALA

Ob boleči izgubi sina, brata

MILANA PINTARIČA

se iskreno zahvaljujemo vsem sorodnikom, sosedom, sodelavcem iz Napredka in znancem, ki so nam kakor koli pomagali v težkih trenutkih in nam stali ob strani ter nam izrazili sožalje, darovali cvetje in pospremili na zadnji poti. Posebno se zahvaljujemo gospodu župniku za opravljeni poslovilni obred in izrečene besede slovesa. Zahvala velja tudi za pogrebce, pevce, trobentača in poslovilni govor sodelavca Napredka Domžale.

Žaluoja: oče, mama in sestra Ida z družino

Pomlad je na Tvoj vrt prišla, sedla je na rožna tla, zajokala je, kar Tebe ni.

V 88. letu nas je zapustila naša draga žena, mama, babica, prababica

JERCA OGRIN

iz Mengša

rojena Mušič

Iskreno se zahvaljujemo vsem sorodnikom, sosedom, prijateljem in znancem za darovano cvetje, darove za svete maše in cerkev, izrečena sožalja ter spremstvo na njeni zadnji poti. Zahvala smo dolžni gospodu župniku za opravljen obred, izrečene besede slovesa. Hvala tudi pevcem Pirnat za zapeto žalostinke in Marjanu Trobcu za odigrano tišino. Hvala vsem, ki ste jo tako številno pospremili na njeni zadnji poti.

Vsi njeni

ZAHVALA

Mnogo prezgodaj nas je zapustil dragi mož, oče in dedek

STANE HREN

iz Trzina

Iskreno se zahvaljujemo vsem sorodnikom, sosedom, prijateljem in znancem za izrečena sožalja, podarjeno cvetje ter številno spremstvo na njegovi zadnji poti. Posebna zahvala velja tudi gospodu župniku za lep obred in izrečene besede nam v tolažbo. Zahvaljujemo pa se tudi oktetu za zapeto žalostinke in gasilec iz Trzina. Še enkrat vsem in vsakomur posebej hvala!

Žaluoja: žena Vera, sin Sandi in hčerka Darja s Klemenom

ZAHVALA
Nepričakovano nas je zapustil naš dragi

GUSTL ERŽEN

iz Moravč

Zahvaljujem se vsem sosedom, prijateljem in znancem za izražena sožalja, podarjeno cvetje in spremstvo na njegovi zadnji poti. Hvala govornikom za poslovilne govore – g. Antonu Cerarju iz Društva upokojencev Moravč, g. Petku iz Društva Zveze šoferjev in avtomehaničkov Domžale ter govorniku iz Podjetja »SAP« Ljubljana. Prisrčna hvala vsem pevcem iz Moravč in pevcem Društva upokojencev za zapeto žalostinke in gospodu župniku za opravljeni poslovilni obred.

Vsem skupaj in vsakemu posebej izrekam iskreno zahvalo.

Njegova žena Marija

ZAHVALA

Zapustil nas je naš dragi mož, oče, stari oče, brat in stric

JANKO KUHAJ,

Krivčev Janko iz Doba

Iskreno se zahvaljujemo sorodnikom, prijateljem, sosedom in znancem za izrečena sožalja, darovane svete maše in cvetje. Iskrena hvala gospodu kaplanu za lepo opravljen obred, pevcem iz Lukovice za zapeto žalostinke, vsem praporščakom, članom Gasilskega društva iz Doba in govorniku za poslovilne besede. Še enkrat hvala vsem, ki ste ga tako številno pospremili na njegovo zadnjo pot ali nam kakorkoli pomagali v težkih dneh.

Vsi njegovi

Zaman je bil tvoj trud, zaman vsi dnevi upanja, trpljenja, bolezen je bila močnejša od življenja.

ZAHVALA

Ob boleči in prerani izgubi našega moža, atija, starega ata in brata

JOŽETA ORAŽMA

iz Krašnje

se iskreno zahvaljujemo vsem sorodnikom, sodelavcem, prijateljem, delavcem in upokojencem podjetja TOSAMA za izrečena sožalja, darovano cvetje in za tako številno spremstvo na njegovi poslednji poti. Iskrena hvala vsem gasilec in praporščakom, pevcem, govornikom za lepe besede slovesa in g. župniku za opravljen obred. Posebno se zahvaljujemo dr. Lombarju in sestri Irmu za njuno nesebično pomoč. Še enkrat prisrčna hvala vsem.

Vsi njegovi

Krašnja, junij 1991

ZAHVALA

Umrli je naš dragi oče, stari oče, pradedek, brat in stric

VIKTOR OREHEK

Prisrčno se zahvaljujemo vsem sorodnikom, sosedom, prijateljem in vsem, ki ste ga v tako velikem številu pospremili na njegovi zadnji poti, poklonili cvetje, darovali denar za svete maše in cerkev ter nam izrekli sožalje. Hvala-ležni smo tudi zdravstvenemu in strežnemu osebju Doma upokojencev Domžale za skrbno nego. Iskrena zahvala župniku g. Lojzetu Rajku za lepo opravljen obred in pevcem za ganljivo zapeto žalostinke.

Vsi njegovi

Samostojna SLOVENIJA 1991

Pomoč z juga

Z juga vse bolj huda burja vleče, črke SAMOSTOJNA da so kar ležeče. S tem nagiba v desno nas, proti zahodu, nam pomaga k zgodovinskemu – odhodu.

Javna zahvala

Spet, HVALA, admiral in generali, saj vsak po svoje slavni smo postali. Le okupator zagrozi: »Odpor bo vsak zatrt!« slovenski narod pa »Svoboda ali smrt!«

FRANCE CERAR

OBČANI – PESNIKI:

»LE PIJ PIVO,
LE PIJ,
NA DRUGEM SVET
GA NI.«

Emil Kralj

Čaša piva velika ali mala,
dobro voljo ti bo dala.

Teče igrivo, igrivo
Ravbarjevo pivo.

Natoči pivo peneče,
da gladko po grlu steče!

Dokler srečno živiva,
si pivo Ravbar želiva.

Točajka, bodi ljubezniva,
natoči časo Ravbar piva!

Nerazpoloženja odriva
časa Ravbar piva.

Bojan Ajdič,

TENIŠKA AKADEMIJA
ICS – TENTEN DOMŽALE

TENTEN

JCS

Tel. 063/26-288
061/314-121
fax: 038 063 26-288

Tenis med počitnicami

Teniška akademija ICS – TENTEN prireja teniške počitnice za osnovnošolsko in srednješolsko mladino.

Program obsega 15-urni tečaj tenisa z video analizami, igrice za razvoj teniške motorike, kopanje na bližnjem bazenu in zaključni teniški turnir, izvaja pa se v času od 8.30 do 13.30 ure v naslednjih terminih:

Program:		G:
D:	15. 7.–20. 7.	5. 8.–10. 8.
E:	22. 7.–27. 7.	12. 8.–17. 8. in
F:	29. 7.–3. 8.	19. 8.–24. 8.

Skupine začetnikov bodo štele do osem oseb, nadaljevalni tečaji pa bodo v skupinah do šest oseb. Cena začetnega programa je 1.500 dinarjev, medtem ko nadaljevalni program stane 2.000 din.

Prijavite se lahko v centru Tenten v Domžalah ali po telefonu 713-780, 711-049 med 7.00 in 14. uro, kjer dobite tudi dodatne informacije.

GREGA RIHTAR

Čez vse mi pomeniš, slovenstvo!

Čas, ta naš kratki čas, se od vekomaj pretaplja iz preteklosti v prihodnost. V tem večnem dejanju se je skozi sito človeškega nastajanja in minevanja na Zemlji pretočilo tudi dobrih 13 stoletij slovenske zgodovine in ljudi, ki so kdaj živeli tod – in so zase rekli, da so Slovenci. Položeni in določeni na mesto našega obstoja v tem južnem koščku Evrope, udeležamo svoje slovenstvo in podaljšujemo naš etnični obstoj od Samove Karantanije do današnjih dni. Ga bomo znali ohraniti, to naše v viharjih etničnih asimilacijskih vplivov, germanizacije, zatiranja, podaljševati tudi v rodove, ki prihajajo?

Poglejte! Jezik imamo, prečudovit jezik, najlepšo govorico sveta, ki so ji mojstri duha in peresa dali večne dokaze njene vrednosti... In glasbo imamo, ki se pretaka skozi rodove iz src v srca tistih, ki jim je ta specifična govorica tudi po-

trebna za ohranjanje slovenske nacionalne zavesti in potrjevanje trditve, da je glasba neodtujljiva govorica duše.

In domovino imamo, ki je obdarjena s toliko lepote, da sreče ob tem ne zmore opisati človeška beseda.

Pa pridne roke, ki hočejo, znajo in zmorejo, imamo! In srčnost je v nas, da udeležamo prave vrednote, ki jih človeku postavlja občelo-veški etos, nam Slovencem pa še posebej čas, da jih uresničimo.

Ta domovina, majhna, majhna, tačas tako sama, kot da jo je ob vsem tem, kar

nam pomeni, zapustil Bog na zapečku Evrope, je srečna oaza majhnega naroda, ki hoče biti svoboden, samostojen, neodvisen in suveren. Preveč, da je to?

Slovenstvo, ti srečna danost našega bivanja, naj bomo vredni nalog, ki jih je pred nas vrtel čas. Ker nam pomeniš več, kot mislijo drugi in ker smo za vse viharje, kakršnikoli se že zmorejo skotiti, dovolj zakoreninjeni v ta naš prostor, te bomo zagotovo ohranili.

Kaže se, da imamo manj prijateljev, kot smo menili sami in mnogo več, kot mislijo

naši sovragi; ne bomo ostali sami.

Pravica, hotenje biti svoboden, gospodar na svojem je zmagala vedno doslej; če v kratkem ne, na dolgi čas pa gotovo; ta pravica je zmagala še vedno.

V ljubezni do tebe domovina, bomo znašli moč, da bomo zmogli najti pot do nje. Ne bi želeli, da bi ta čustva kogarkoli užalila; čez vse nam pomeniš, slovenstvo!

M. Brojan

PO SLEDEH NEKE FOTOGRAFIJE

Na fotografiji so bili balinarji!

Mozaik, za katerega nismo imeli niti enega samega kamenčka, počasi sestavljam. Z mnogimi občani smo se pogovarjali in naposled skupno ugotovili, da so na fotografiji mladi fantje pred, med ali po balinanju. Igrišče je bilo v bližini današnje Kebrove gostilne.

V zadnjem času je svoje bližnje na fotografiji prepoznala tudi Cilka Pirc iz Domžal, sicer doma na Goričici 8.

Na fotografiji je peti z leve njen oče Andrej PIRC, danes star 78 let z Goričice 8. Četrti z leve je njegov brat Janez PIRC (Johan), roj. l. 1912, danes žal že pokojni.

Zaskrbljena brezskrbnost

Glej, naša slavna stara cerkev na Krtini, slovenski prvovrstni spomenik – propada, ker streha pušča. Za zdaj si niso še edini, katera KRITINA ustreza ji – pripada.

Prvi, drugi, tretji

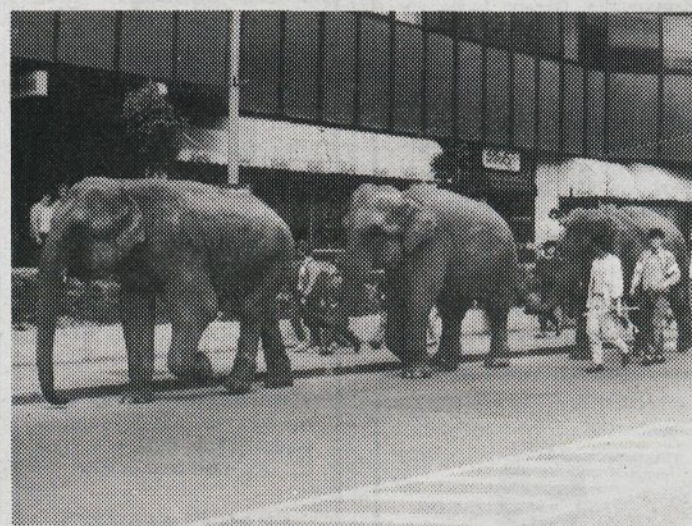
Biti prvi – častna, a nevarna je zadeva; vsakdo svetuje in spodrsiljaje ti pogreva. Drugi, tretji – bolj vsakdanje je in enostavno, med ljudmi se skriješ, vendar je še slavno.

Prenovljena svobodna Slovenija

Čut za zgodovino in turizem nam nalaga: vsakdo da po svoje domovini naj pomaga. Prenovitelji turistom bi gradove razkazali, da Kolovec, Brdo, Groblje, grad Križ bi spoznali.

Za »človeške pravice« besede

Naj srčnost med seboj nas bi vezala, naj se ne bi po časopisu reševala.

Trije sloni v Domžalah, četrti je stal za fotoaparatom; ni bil Vido Repanšek v ostavki!

Slamnik je glasilo občine Domžale in je nadaljevalec tradicij časopisa Domžalec, ki je izhajalo v letih 1925 (5 številki), 1929 (2 številki), 1934 (1 številka), 1935 (1 številka). Domžalec je izšel še v letu 1958 (1 številka), nato pa je 5. 11. 1962 pričel izhajati Občinski poročevalec in je redno izhajal vse do 21. marca 1991, ko se je preimenoval v Slamnik.

Glasilo izhaja dvakrat mesečno, vsa gospodinjstva v občini ga dobivajo brezplačno.

Glasilo ureja uredniški odbor v sestavi:

Stane STRAŽAR, glavni urednik, Matjaž BROJAN, odgovorni urednik, Janez STIBRIČ, Slovenska demokratična zveza, Matjaž VOVK, Slovenska demokratična zveza, Bogdan OSOLIN, Slovenski krščanski demokrati, Janez HRIBAR, Slovenska kmečka zveza – Ljudska stranka, Jurij BERLOT, Slovenska kmečka zveza – Ljudska stranka, Igor LIPOVŠEK, Stranka demokratične prenove, Cveta ORAŽEM-ZALOKAR, Stranka demokratične prenove, Milan PIRMAN, Liberalno demokratična stranka, Martin GROŠELJ, Liberalno demokratična stranka, France CERAR, neodvisni, Ada LOVŠE, Socialistična stranka.

Glavni urednik: Stane STRAŽAR, tel.: 721-289, odgovorni urednik: Matjaž BROJAN, tel.: 711-686, tehnični urednik: Janez DEMŠAR, tel.: 325-261, fotografije: Vido REPANŠEK, tel.: 737-492 (od 9.–12. ure in od 14.–18 ure).

Glasilo izhaja v nakladi 16.000 izvodov in ga tiska Tiskarna Ljudska pravica Ljubljana. Rokopise sprejema odgovorni urednik, Ljubljanska 70, Domžale, p.p. 2. Poslanih rokopisov in fotografij, uredništvo ne vrača.

Osmrtnice, zahvale, oglase, razpise in objave oddajate v tajništvo predsedstva Skupščine občine Domžale, Ljubljanska 69/1 – Mihael KEPIČ.

Glasilo je na podlagi sklepa izvršnega sveta Republike Slovenije oproščeno plačila temeljnega davka od prometa proizvodnje.

NAŠ ROKOVNJAČ ŽONTA

